உ
கணாதிபதயேநம:
திருச்சிற்றம்பலம்.

கட்டளைக்கொத்து.

இஃது
முன்னர் அச்சிட்ட பிரதிகளில் விடப்பட்டவை
களை இப்பொழுது சில ஏட்டுப்பிரதிகளைக்
கொண்டு தக்கவித்துவான்களால் ஆராய்ச்சி
செய்து சேர்க்கவேண்டுவனவற்றைச்
சேர்த்தச்சிடப்பட்டிருக்கின்றது.

இதன் விலை அணா 12

PRINTED BY NEERANJANEE VILASUM PRESS,
Choolai, MADRAS.

1913.

TITLE PAGE PRINTED BY PAYNE & CO., MADRAS.

உ

கடவுள் துணை.

முகவுரை.

அநாதிமுத்தனாகிய முதல்வன் அநாதி பெத்தர்களாகிய ஆன்மாக்களின் கன்மத்திற் கீடாகப் பலசமயங்களை வேதத்தில் வகுத்துவைத்தனர். அவ்வேதங் காரணமாகவே அவ்வச்சமயத்தினர்கட்கு ஏற்பட்டுள்ள சாத்திரங்களும் பலவாயின. அவ்வச்சாத்திரங்களிற் பிரதிபாதிக்கப்படும் ஆன்ம இலக்கணங்களையும், அநான்ம இலக்கணங்களையும், பரமான்ம இலக்கணங்களையும்தெரிந்துகொள்ளற்குக்கூறப்பட்டுள்ள விஷயங்கள் அவ்வச்சமயங்கட் கேற்றவாறு பரிபாஷாகலப்பினால் சுலபத்திலறிதற் கேலாதபடியிருக்கின்றமையினைக்கருதி அவ்வச்சமயங்களில் வல்லவர்களாகிய பெரியோர்கள் தங்களுக் குறிய சாத்திரங்களுக்குச் சோபானமாக எளிய வசனநடையில் சிவப்பிரகாசக்கட்டளை, திருவாலவாய்க் கட்டளை, வேதாந்தத்துவக்கட்டளை, ஆராதார ஜீவோற்பத்தி சிந்தாமணி, தத்துவதீபிகை, ஞானக்கட்டளை, தத்துவாமிர்தக்கட்டளை, நாநாசீவவாதக் கட்டளை, உபதேச உண்மைக்கட்டளை, வேதாந்த தசாவத்தைக்

கட்டளை, வேதாந்ததசகாரியக் கட்டளை, சித்தாந்த தத்துவலக்ஷணம் ஆகிய இவைகளைச் சிறுநூல்களாக வியற்றி உபசரித்திருக்கின்றனர். இந்நூல்கள் பெரும்பாலும் கட்டளைகள் என்கிற பெயரினாலேயே வழங்கி வருகின்றன. இவைகளுள் சிலசுத்தாத்து விதிகளுக்கும், சிலகேவலாத்தவிதிகளுக்கும் உரியனவாம். இக்கட்டளைகள் சித்தாந்தத்தில் ஒன்றற்கொன்று மாறுபட்டனவே யாயினும் தங்கள் தங்கள் சமய வுண்மையினை ஆராயப்புகுவோர் மற்றசமயத்தினர் கொள்கையினையும் அறிந்துகொள்ளவேண்டியது மிக நலமாகலின் இருவகைப் பட்ட இப்பதினான்கு கட்டளைகளையும் ஒன்றுசேர்த்து அச்சிடப்பட்டிருக்கின்றன. வேறு கட்டளைகள் யாரிடமேனுமிருந்து அனுப்புவார்களாயின் அவைகளையும் அச்சிட்டுமறுபதிப்பில் இதனுடன் மேலும்மேலும் சேர்த்து பிரசுரிக்க உத்தேசமுண்டு.

இப்படிக்கு

☞ - இட்டா பார்த்தசாரதி நாயுடு.

நெ-84, ஆசாரப்பன் தெருவு சென்னை.

சிவமயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

சிவப்பிரகாசக்கட்டளை.

முதலங்கம் - தத்துவநாமம்.

உண்ணிலைக்கருவிகள்.

பூதங்களாவன.

பிருதுவி
அப்பு
தேயு
வாயு
ஆகாசம் ஆக ௫.

ஞானேந்திரியங்களாவன.

சுரோத்திரம்
துவக்கு
சக்ஷு
சிங்ஙுவை
ஆக்கிராணம் ஆக ௫.

தன்மாத்திரைகளாவன.

சப்தம்
ஸ்பரிசம்
ரூபம்
ரசம்
கந்தம் ஆக ௫.

கருமேந்திரியங்களாவன.

வாக்கு
பாதம்
பாணி
பாயுரு
உபஸ்தம் ஆக ௫.

அந்தக்கரணங்களாவன.

மனம்
புத்தி
அகங்காரம்
சித்தம் ஆக ௪.

ஆக ஆத்மதத்துவம்-௨௪.

இதற்கு ஆத்ம தத்துவமென்றும், அசுத்த தத்துவமென்றும், போக்கியகாண்டமென்றும் பெயர்.

வித்தியாதத்துவங்களாவன.

காலம்
நியதி
கலை
வித்தை
இராகம்
புருடன்
மாயை ஆக எ.

இதற்குவித்தியாதத்துவமென்றும், சுத்தா சுத்த தத்துவமென்றும், போககாண்டமென்றும்பெயர்.

சிவதத்துவங்களாவன.

சுத்தவித்தை
ஈஸ்வரம்
சாதாக்கியம்
சத்தி
சிவம் ஆக ரு.

இதற்குச் சிவ தத்துவமென்றும், சுத்த தத்துவமென்றும், பிரேரககாண்டமென்றும் பெயர்.

இவை லகூ-ம். உண்ணிலைக்கருவிகள்.

புறநிலைக்கருவிகள் —

பிருதுவியின்கூறு.

மயிர்
எலும்பு
தோல்
நரம்பு
தசை ஆக ரு.

அப்புவின்கூறு.

ஓடுநீர்
உதிரம்
சுக்கிலம்
மூளை
மச்சை ஆக ரு.

தேயுவின்கூறு.

ஆகாரம்
நித்திரை
பயம்
மைதுனம்
சோம்பல் ஆக ரு.

வாயுவின்கூறு.

ஓடல்
நடத்தல்
நிற்றல்
இருத்தல்
கிடத்தல் ஆக ரு.

ஆகாசத்தின்கூறு.

காமம்
குரோதம்

உலோபம்
மோகம்
மதம் ஆக ரு.

ஆக பூதகாரியம்-உரு.

தசவாயுக்களாவன.

பிராணன்
அபானன்
உதானன்
வியானன்
சமானன்
நாகன்
கூர்மன்
கிரிகரன்
தேவதத்தன்
தனஞ்சயன் ஆக ௰.

தசநாடிகளாவன.

இடை
பிங்கலை
சுழுமுனை
காந்தாரி
அத்தி
சிகுவை
அலம்புடை
புருடன்
குகு
சங்கினி ஆக-௰

வசனாதிகளாவன.

வசனம்
கமனம்
தானம்
விசர்க்கம்
ஆனந்தம் ஆக ரு.

வாக்குகளாவன.

சூக்குமை
பைசந்தி
மத்திமை
வைகரி ஆக ச.

குணங்களாவன.

சத்துவம்
ரஜஸ்
தமஸ் ஆக ௩.

அகங்காரங்களாவன.

தைசசாகங்காரம்
வைகாரிகாகங்காரம்
பௌதாதிகாகங்காரம்
ஆக ௩.

ஆக தத்துவந்தொண்ணூற்றாறு.

இரண்டாமங்கம்.

தத்துவதோற்றமும்

ஒடுக்கமும்-வருமாறு.

பரமசிவனுடைய பராசத்தியருளினாலே குடிலையிலே நாதந்தோன்றும்; நாதத்திலே விந்துதோன்றும்: விந்துவிலே சாதாக்கியந்தோன்றும்; சாதாக்கியத்திலே மகேசுவரந்தோன்றும், மகேசுவரத்திலே சுத்தவித்தைதோன்றும். இவையைந்தினுள் முன்சொன்னவிந்துவிலே நாலுவாக்கும், ஐம்பத்தோரக்ஷரமும், எண்பத்தொரு பதமும், இருநூற்றிருபத்துநான்கு புவனமும், சப்தகோடி மஹா மந்திரமும், சகல சாஸ்திரமும், விஞ்ஞானகலர் பிரளயாகலருக்குத் தனுகரண புவனபோகங்களும், சரியை கிரியை யோகங்களினின்றோர்க்குச் சாலோக சாமீப்ய சாரூப்யமென்னும் பதமுத்திகளும், பஞ்சகலைகளும் தோன்றும். இவைகள் சுத்த மாயையின் தோற்றமென்றறிக.

இனி அனந்ததேவநாயனா ரருளினாலே அசுத்தமாயையிலேநின்று காலமும், நியதியும், கலையும் தோன்றும், கலையிலே வித்தை தோன்றும்; வித்தையிலே இராகந்தோன்றும்.

இனி உருத்திரதேவநாயனா ரருளினாலே முன்சொன்னகலையிலே மூலப்பிரகிருதி தோன்றும்; மூலப்பிரகிருதியிலே முக்குணங்களுந்தோன்றும்; முக்குணங்களுந்தோன்றுது நின்றவிடம் அவ்வியக்தம்; இந்த அவ்வியக்தத்தி

லே சித்தமும் புத்தியும் தோன்றும். புத்தியிலே அகங்காரந் தோன்றும் அதுதான் யான் எனதென்று விகற்பித்து வரும். அதுதான் அகந்தைக்கு வித்தாகும். அது தான் தைசசாகங்காரமென்றும், வைகாரிகாகங்கார மென்றும், பௌதாதிகாகங்கார மென்றும் மூன்றுவிதமா யிருக்கும். தைசசாகங்காரத்திலே சத்துவ குணத்தினையுடைய மனமும், புத்தியும், இந்திரியங்க ளென்று பெயரையுடைய சுரோத்திராதிகளைந்துந் தோன்றும். வைகாரிகா கங்காரத்திலே ரஜோகுணத்தினையுடைய கருமேந்திரியங்களாகியவாக்காதிகளைந்துந் தோன்றும். பௌதாதிகாகங்காரத்திலே தமோகுணத்தினையுடைய தன்மாத்திரைகளாகிய சப்தாதிகளைந்துந் தோன்றும். சப்தத்திலே ஆகாசந்தோன்றும். பரிசத்திலே வாயுதோன்றும் ரூபத்திலே தேயு தோன்றும், ரசத்திலே அப்புதோன்றும் கந்தத்திலே பிருதுவிதோன்றும். ஒடுங்குங்காலத்துத் தோன்றின வடைவே யொடுங்கும்.

மூன்றுமங்கம்.

தத்துவகுணங்கள்.

பிருதிவி உரத்துத்தரிக்கும், அப்பு குளிர்ந்து பதஞ் செய்யும், தேயு சுட்டொன்றுவிக்கும், வாயுசலித்தெவையுந் திரட்டும், ஆகாசம் நிரந்தரமா யிடங் கொடுக்கும்.

சுரோத்திரஞ்சப்தத்தையறியும், துவக்கு ஸ்பரிசத்தைய றியும், சக்ஷு ரூபத்தையறியும், சிங்ஙுவை ரசத்தை யறியும், கிராணங் கந்தத்தையறியும், வாக்கு வசனிக்கும், பாதங் கமனம்பண்ணும், பாணி யிடுதலுமேற்றலுஞ்செய்யும், பாயுரு மலவிசர்க்கத்தைச் செய்யும், உபஸ்தம் ஆனந்திக்கும், மனம் பற்றும், புத்தி நிச்சயிக்கும், அகங்கார மெழுந்திருக்கும், சித்தஞ் சிந்திக்கும். காலம் செல்காலம், நிகழ்காலம், எதிர்கால மென மூன்றும், நியதி கருமத்தை நிச்சயம் பண்ணும், கலை ஆணவத்தைச் சிறிதுநீக்கும், வித்தை அறிவையெழுப்பும், இராகமபெற்றதைச் சிறிதாக்கிப் பெறுததிலே யிச்சை யுண்டாக்கும், புருடன் விடையத்திலே அழுத்துவிக்கும், மாயை மயக்கும், சுத்தவித்தை ஞானமேறிக் கிரியைகுறைந்திருக்கும் ஈசுவர தத்துவம் ஞானங்குறைந்து கிரியையேறியிருக்கும் சாதாக்கியதத்துவம் ஞானமுங்கிரியையு மொத்திருக்கும் சத்திதத்துவங் கிரியையாயிருக்கும், சிவதத்துவம் ஞானமாயிருக்கும், சிவதத்துவம் சிவனுக்கிடம், நாதமென்றுபெயர், சத்திதத்துவம் காருண்ணியத்துக் கிடம். விந்துவென்றுபெயர், சாதாக்கியதத்துவம் அனுக்கிரகத்துக்கிடம், சதாசிவமென்றுபெயர், ஈசுவரதத்துவம் திரோபவத்துக்கிடம், மகேசுவர மென்றுபெயர். சுத்தவித்தை சங்காரத்துக்கிடம் உருத்திரமென்றுபெயர்.

நான்காமங்கம்,

அவஸ்தை தரிசனம்.

கீழாலவஸ்தை.

இவற்றுடனே கூடிநின்று ஆத்மா புசிக்கும் அவதரத்திலுணர்த்துமுறைமை யெங்ஙனமென்னில்?

கீழாலவஸ்தை ௫, மேலாலவஸ்தை ௫, சுத்தாவஸ்தை ௫, இந்தக்கேவல சகலசுத்தமூன்றிற் காரியாவஸ்தை ௰௫, காரணாவஸ்தை ௩, ஆக அவஸ்தை ௰௮, இதிற்கீழாலவஸ்தைக்குத் தத்துவம் ௩௫, மேலாலவஸ்தைக்குத் தத்துவம் ௩௬, அவையெப்படியென்னில், கீழாலவஸ்தையாவன சாக்கிரம், சொப்பனம், சுழுத்தி, துரியம், துரியாதீதம் ஆகிய ௫ க்கு அகக்கருவி ௩௬-ற் பூதங்களைந்துங் கலாதிகளாறுஞ் சிவதத்துவம் ஐந்தும் ஆகிய ௰௬ ம் கழித்து மற்றவையுடனே புறக்கருவி ௬௰ ல் வாயுக்கள் ௰-ம் வசனாதிகள் ௫-ம் ஆகிய ௰௫-ம் கூட்டவேண்டும். இவற்றைக் கூட்டவேண்டுவானேன், அவற்றைக்கழிக்கவேண்டுவானேனெனில், அவஸ்தைக்கு நிற்குங் கருவிகள் கூட்டப்பட்டு நில்லாக் கருவிகள் கழிக்கப்பட்டன.

ஆத்மா ஞானேந்திரியங்கள் ௫-ம், கருமேந்திரியங்கள் ௫-ம், தன்மாத்திரைகள் ௫-ம், அந்தக்கரண ௪-ம், உள்ளம் ௧-ம், வாயுக்கள் ௰-ம், வசனாதிகள் ௫-ம், ஆகிய-௩௫ கருவிகளுடனே லலாடஸ்தானத்திலேநின்ற வவதரம் சாக்கிரம்.

ஞானேந்திரியங்கள் ரு-ம், கருமேந்திரியங்கள் ரு-ம், ஆகிய ய-ம் லலாடஸ்தானத்திலேநிற்கமற்ற உரு-கருவிகளுடனே கண்டஸ்தானத்திலேநின்ற வவதரம்சொப்பனம்.

தன்மாத்திரைக ரு-ம் சித்தநீங்கலாக அந்தக்கரணங்கள் ௩-ம் பிராணவாயுநீங்கலாக வாயுக்கள் கூ-ம், வசனாதிகள் ரு-ம் ஆகிய உஉ-கருவிகளும் கண்டஸ்தானத்திலேநிற்கச் சித்தமும் பிராணவாயுவு முள்ளமும் ஆகிய ௩-கருவிகளுடனே இருதயஸ்தானத்திலேநின்றவவதரஞ் சுழுத்தி.

சித்தமொன்றும் இருதயஸ்தானத்திலேநிற்கப் பிராணவாயுவும் உள்ளமுமாகிய யிரண்டு கருவிகளுடனே நாபிஸ்தானத்திலே நின்ற அவதரந்துரியம்.

பிராணவாயுவொன்றும் நாபிஸ்தானத்திலே நிற்கஉள்ளமொன்றுடனே மூலாதாரத்திலே யடங்கின வவதரந் துரியாதீதம். இப்படிக் கீழாலவஸ்தையைத் தரிசிக்கஇங்கே உள்ளமென்றது பிரகிருதியையெனக் கொள்க. இதற்குக் கேவலாவஸ்தையென்று பெயர்.

மேலாலவஸ்தை.

மேலாலவஸ்தையாவன இப்படிக் கேவலாவஸ்தையைப்பொருந்தி அதீதப்பட்டுக்கிடக்கும் அவதரத்திலுணர்த்துமுறைமை எங்ஙனமென்னில், விளங்காநின்ற விந்துசத்தி ஆத்துமாவுக்குள்ள கருமத்துக்கிடாக வாக்குகளைத்தோற்றுவிக்கும்பொருட்டுஒருநாதத்தையுண்டாக்கும்.

சூக்குமையென்னும் வாக்கு அந்தநாதமாகிய அறிவு தானே வடிவாகவரும்:—பைசந்தியென்னும் வாக்கு உந்திஸ்தானத்திலேபொருந்தி வெவ்வேறாய்வரும் அக்ஷரங்களினுடைய சொரூபங்கள் தோன்றும்முறைமைதெரியாதபடி மறைந்திருந்து மயில்முட்டைக்குட் சலமானது புறம்பே மயிலினிறமாய் ரூபிகரிக்கத் தக்கதாயிருந்தும், உள்ளே பஞ்சவர்னங்களுங்கூடி உருத்தெரியாமற் சலமயமாய்த் தோன்றினாற்போலச் சித்தத்தினிடத்திலே நினைவுமாத்திரமாய்நிற்கும்:—மத்திமை என்னும் வாக்கு பிராணவாயுவோடுங்கூடி அக்ஷரங்களினுடைய சொரூபங்களை ஒழுங்குபடநிறுத்திச் செவிக்குக் கேளாமல் உள்ளறிவுமாய்த் தொனியுமுண்டாய்க் கண்ட ஸ்தானத்திலே முற்பட்டுவரும்.—வைகரி என்னும் வாக்கு பிராண வாயுவோடுங் கூடிவந்து உதானவாயுவிலேயும் பந்தித்துச் செவிப்புலனிடத்துக் கேட்கத்தக்கதாக நினைவி னுண்டான வசனத்தைச் சொல்லும்.

இங்குச்சொல்லப்பட்ட வாக்குகளுக்கு ஸ்தானமும் வடிவுமாவன:—சூக்குமைக்கு ஸ்தானம் நாபியடியும், வடிவுநாத தத்துவமுமாம். பைசந்திக்கு ஸ்தானம் உந்தியும் வடிவு பிராணவாயுவுமாம். மத்திமைக்கு ஸ்தானம் நெஞ்சுங் கண்டமும், வடிவு பிராண வாயுவுமாம். வைகரிக்கு ஸ்தானம் நாக்கினடியும் வடிவு பிராண வாயுவும் உதான வாயுவுமாம். இந்த நான்குவாக்குந் தோன்றுகைக்குக் கா

ரணமா யிருக்கின்ற பஞ்சமையென்றொரு வாக்குண்டு. அதற்கு ஸ்தானம் மூலாதாரம் அது பிரணவசொரூபமா யிருக்கும், வாக்கு நான்குங் காரியப்படு முறைமை அறிவித்தது. சிவதத்துவமுஞ் சத்திதத்துவமும் சூக்குமையைக் காரியப்படுத்தும் சாதாக்கியதத்துவம்பைசந்தியைக்காரியப்படுத்தும், ஈஸ்வரதத்துவம் மத்திமையைக் காரியப்படுத்தும் சுத்தவித்தை வைகரியைக் காரியப்படுத்தும்.

இப்படி வாக்குநான்கினுமுணர்த்த உணர்ந்தஆத்மா சகலாவஸ்தைப்பட்டு வருகிறதெப்படியெனில்:—கிரியாசத்தி சத்திதத்துவத்தை யெழுப்பச், சத்திதத்துவங் காலத்தையும் நியதியையுங் கலையையு மெழுப்பக், கலைதழற்போடி நீக்கினாற்போல ஆணவமலத்தைச் சிறிதே நீக்க, ஆத்மா கலையே வடிவாய்த் துரியத்திலே பிராண வாயுவைக்கூடிச் சுழுத்தனுவன்.

இனி ஞானசத்தி சுத்தவித்தையை யெழுப்ப, சுத்தவித்தை வித்தையையெழுப்ப, வித்தை ஆத்மாவுக்கறிவையெழுப்பும், இனி யிச்சாசத்தி ஈசுவரதத்துவத்தை எழுப்ப, ஈசுவரதத்துவம் இராகதத்துவத்தைஎழுப்ப இராகதத்துவம் ஆத்மாவுக்கு இச்சையை எழுப்பும், இப்படி ஆத்மா இச்சா ஞானக்கிரியா சொரூபனுயிருக்கும். ஆத்மாவானது காலம், நியதி, கலை, வித்தை, இராகம் இவ்வைந்துந் தனக்கு உடம்பாகக்கொண்டு இந்திரியங்களுடனே கூடிச் சத்தாதிவிஷயங்களைப் புசிக்கவருகிற அவதரத்

தைப் புருடதத்துவமென்று சொல்லுவர், ஆதலால் ஆத்மாவுக்குப் பஞ்சகஞ்சுகனென்று பெயர்.

இப்படிப் புருடதத்துவமான அவதரத்திற் கிரியாசத்தி சாதாக்கியதத்துவத்தையெழுப்ப சாதாக்கியம் பிரகிருதியை யெழுப்ப, பிரகிருதி குணரூபமாய் ஆத்மாவைக் கூட ஆத்மா குணமே வடிவாய்ப் போகத்துக் கேதுவான கருவிகளைக் கூடாநிற்கும், இப்படி ஆத்மா கருவிகளைக் கூடிச் சொப்பனஸ்தனுவன், சொப்பனஸ்தனுன அவதரத்திலுணர்த்துமுறைமை ௰ரு-பிரகாரமாயிருக்கும், அவை எங்ஙனமெனில்:—அகங்காரம், புத்தி, மனம், சித்தம், உள்ளம் என்னும் தத்துவங்களை அகார-உகார-மகார-விந்து நாதம் என்னும் அக்ஷரங்களெழுப்ப அந்த அக்ஷரங்களை பிரமா-விஷ்ணு-உருத்திரன்-மஹேசுவரன்-சதாசிவனென்னும் அதிதேவதைகளெழுப்ப, ஆத்மா இவையே வடிவாய்ச் சூக்ஷுமதேகியாய்ச் சாக்கிரத்திற் புசிப்பதுபோலச் சொப்பனத்திலும் புசிக்கும்

இனி இவற்றுடனே சாக்கிரஸ்தனுவன், சாக்கிரஸ்தனுன அவதரத்தி லுணர்த்து முறைமை யெங்ஙனமென்னில்? ஆகாசமிடமாகநின்று சுரோத்திரத்தைப்பொருந்திச்சப்தத்தை யறிந்தால் வாக்கும் வசனிக்கும் வாயுவினிடமாகநின்று துவக்கினைப்பொருந்தி ஸ்பரிசத்தையறிந்தால் பாதங்கமனிக்கும் அக்கினியினிடமாகநின்று சக்ஷுவைப் பொருந்தி ரூபத்தையறிந்தால் பாணியிடுதலுமேற்றலுஞ்

செய்யும். அப்புவினிடமாக நின்று சிங்குவையைப் பொருந்தி ரசத்தையறிந்தால் பாயுரு மலசலத்தை விடும். பிருதுவியினிடமாக நின்று கிராணத்தைப் பொருந்திக் கந்தத்தையறிந்தால் உபஸ்தமானந்திக்கும். இப்படிக்காரியப்படுகிற அவதரத்தில் ஞானசத்திசிவ தத்துவத்தை யெழுப்பச், சிவதத்துவம் மாயையையெழுப்ப, மாயை குணரூபமாய்நின்று மும்மூன்றென்பது குணங்களாலேயும் பேதிப்பித்துப் பொய்யைமெய்யென்று மயக்காநிற்கும். குணங்களொன்பதாவன—சத்துவத்திலே சத்துவம், சத்துவத்திலே ரஜஸ், சத்துவத்திலே தமஸ—ரஜஸிலே ரஜஸ, ரஜஸிலே தமஸ, ரஜஸிலே சத்துவம் தமஸிலே தமஸ, தமஸிலே சத்துவம், தமஸிலே ரஜஸ என்பனவாம், இதனாலே ஆத்மா ஜனனமரணப் பட்டுவரும். இதற்குச் சகலாவஸ்தையென்று பெயர். இப்படி மேலாலவஸ்தையைத் தரிசிக்க.

சுத்தாவஸ்தை.

சுத்தாவஸ்தையாவன,—கன்மவொப்பும் மலபரிபாகமு முண்டான அவதரத்திலே ஞானாசாரியனாலே ஞானதீபத்தைப் பெற்றுச்சிவனையும், ஆத்மாவையும், பாசத்தையும், உணர்ந்து அருள்பெறும் அவதரம் எங்ஙனமென்னிற் பூதங்களைத்தரிசிக்கவே ஸ்தூலதேக மில்லையாம்; இந்திரியங்களைத்தரிசிக்கவே பூதங்களில்லையாம்; அந்தக்

கரணங்களைத் தரிசிக்கவே இந்திரியங்களில்லையாம்; கலாதிகளைத்தரிசிக்கவே அந்தக்கரணங்களில்லையாம்; சுத்ததத்துவங்களைத்தரிசிக்கவே கலாதிகளில்லையாம்; அருளைத் தரிசிக்கவே சுத்ததத்துவங்களில்லையாம்.

இது நின்மலசாக்கிரம் நின்மலசொப்பனம் நின்மலசுழுத்தி நின்மலதுரியம் நின்மல துரியாதீதம் என-ரு-ஆம். நின்மலசாக்கிரமாவது பிரபஞ்சம் அநித்தியமெனத் தோன்றி ஆசாரியரனுக்கிரகத்தினாலே பற்றறுகப்புகுந்து பொறிபுலன்மேலிட்ட பசுகரணங்கள் சிவகரணங்களாயிருக்கை நின்மலசொப்பனமாவது கண்டு கேட்டு உண்டு உயிர்த்து உற்றுப்பொருந்துவன மனதிலே கோசரியாமலிருக்கை.—நின்மல சுழுத்தியாவது. இந்தப்பேறு பெற்றேமென்னும் நிராசையினாலே பரிணாமத்தை யடைகை.—நின்மலதுரியமாவது தனக்கின்பம் பிறந்த சம்பூர்ணதிசையையடைகை.—நின்மலதுரியாதீதமாவது முன்சொல்லப்பட்ட பேறு நான்கு மின்றிப்பேறாய் விடுகை. சம்பூர்ணதிசையிலே நீரிலேமுழுகினவனைப்போலவும் நிறையவுண்டவனைப்போலவும் தானன்றிச் சுட்டன்றிச் சொல்லப்படாது இதற்கு நின்மலாவஸ்தை யென்றும்பெயர். இப்படிச்சுத்தாவஸ்தையைத் தரிசிக்க.

காரணாவஸ்தை.

காரணாவஸ்தையாவன—காரண கேவலமும் காரண சகலமும், காரணசுத்தமுமென ௩-ஆம் காரணகேவலமா

வது சர்வசங்காரகாலத்து ஆத்மாக்கள் அசுத்தமாயாகாரணத்திலே யொடுங்கிச்சிருட்டிகாலமளவும் ஆணவ*மலத்தாலே மறைப்புண்டு ஒன்றுமறியாமற் கிடக்கு மவதரமென வறிக.—காரணச்சகலமாவது சிருஷ்டி தொடங்கிச்சர்வசங்காரம் வருமளவும் ஆத்மாக்கள் எண்பத்துநான்குநூறுயிரம் யோனி பேதத்திலும் பிறந் திறந்து திரிகிறவவதரமெனவறிக.—காரணசுத்தமாவது இங்ஙனங்கேவலசகலப்பட்டுப் பிறந்திறந்து திரியுமவதரத்து ஆணவமலபாகம்வந்து ஆத்மாக்களுக் கிருவினையொப்புஞ் சத்தினிபாதமு முண்டான வவதரத்துச் சிவன் ஆசாரிய மூர்த்தமாக வெழுந்தருளி இரட்சித்துத் தனது திருவருளாலே ஞானத்தையுங் கடாக்ஷித்துப் பிராரத்தந் தொலைந்தபின் புதனது பூரணநிலையோடுங் கூட்டிக் கொண்டே அவதரமெனவறிக.

தசகாரியமாவன.—தத்துவரூபம்-தத்துவதரிசனம்-தத்துவசுத்தி-ஆத்மரூபம்-ஆத்மதரிசனம்-ஆத்மசுத்தி-சிவரூபம்-சிவதரிசனம்-சிவயோகம்-சிவபோகம் என்பனவாம்.

தத்துவரூபமாவது—அவற்றின்குணங்களைகாண்கை.

தத்துவதரிசனமாவது—அவைதன்னிடத்திலே நின்றுசீவித்த முறையைக்காண்கை.

தத்துவசுத்தியாவது அவை தனக்கு வேறென்றறிந்துநீங்குகை.

---

*மலபேதங்களைச் சித்தாந்தகட்டளையிற் காண்க.

ஆத்மரூபமாவது—ஆத்மஞானமென்னும் அறிவேவடிவெனவறிகை.

ஆத்ம தரிசனமாவது—தத்துவங்களை யறிந்து நீங்கியிவற்றினின்று நீங்கினவறிவு நானெனவறிகை.

ஆத்ம சுத்தியாவது-பந்தமுத்தியிரண்டிலுஞ் சிவனுபகரிக்கிறாரென்று தன்னுடைய சுதந்தர ஆனியையறிகை.

சிவரூபமாவது—தத்துவ முப்பத்தாறிற்கும் அப்பாலாய் வாக்குமனாதீதகோசரமாய் ஞானமே வடிவாயிருப்பதெனவறிகை.

சிவதரிசனமாவது—தத்துவமுப்பத்தாறையு மறிவித்துத்தரிசிப்பித்து நீங்கி இவற்றினின்று நீங்கிநிற்கும் ஆத்மாவையுந் தரிசிப்பித்து நிற்கின்ற ஞானமென வறிகை. சிவயோகமாவது இந்தஞானந்தன்னைவிட்டு நீங்காதென்றறிந்து தான் அதுவாய் நிற்கை.

சிவபோகமாவது—தான் அந்தநேயத்திலே நின்றழிந்திச்சிவத்தைப்பெறுகை.

ஆத்ம ரூபமாவது—ஆத்மாவுக்கு ரூபஞ் சொல்லில் ஆத்மா இச்சா ஞானக்கிரியா சொரூபமாயிருக்கும்.

ஆத்மாவுக்கு இச்சையாவது—விஷயங்களிலே சென்று பற்றுதல்.

ஆத்மாவுக்கு ஞானமாவது—இதுவிது வென்று பகுத்தறிதல்.

ஆத்மாவுக்கு கிரியையாவது—சர்வத்தையும் தனதுவிடயமென்று பற்றிநின்று செய்துகொள்ளுதல்.

ஆத்மதரிசனமாவது—ஆத்மாவினுடைய இச்சாஞானக்கிரியையைத் தரிசிக்குமாறு சொல்லில் ஆத்மாவினு

டைய இச்சைசீவிக்குமிடத்து அந்தக்கரணங்களி னிடமாக நின்று சீவிக்கும்.

ஆத்மாவினுடையஞானஞ் சீவிக்குமிடத்து ஞானேந்திரியங்களினிடமாக நின்று சீவிக்கும்.

ஆத்மாவினுடைய கிரியை சீவிக்குமிடத்துக் கருமேந்திரியங்களி னிடமாகநின்று சீவிக்கும்.

இவைகள் அடுத்ததின் தன்மையாதலி னின் றொழிந்து தத்துவங்களைத் தானன்றென்று கழித்து அருளேதனுவாகப்பொருந்தித் தத்துவங்களையுந் தன்னையும் அந்த அருளையுந் தரிசிப்பது.

ஆத்மசுத்தியாவது—ஆத்மசுத்தியைச் சொல்லுமிடத்துச் சிவனாலேதான் சர்வத்தையுமறியு முறைமையையுங்கண்டு சிவன் ஆத்மாவுக்கு அறியுமுறைமையுங்கொடானென்பதுங்கண்டு சிவனுடைய ஞான சத்தியினாலே தன்னுடைய ஞானஞ்சீவிக்குமென்றறிந்து தான் மலமுமாகாமல் சிவமுமாகாமல் நிற்கிறவிடம்.

சிவரூபமாவது—சிவனுக்கு ரூபஞ்சொல்லில் சிவனுமிச்சாஞானக்கிரியா சொரூபனாயிருப்பன்.

சிவனுக்கிச்சையாவது—ஆத்மாக்களை முத்தியிலேயடைவிக்கவேண்டு மென்பதே.

சிவனுக்கு ஞானமாவது—ஆத்மாக்கள் செய்யப்பட்ட அனாதிகருமங்களனைத்தையுந் திருவுளத் தடைத்திருத்தல்.

சிவனுக்குக்கிரியையாவது—ஆத்மாக்களுக்குக்கன்மசாமீப்பியம்பிறக்கும்படி அனாதியாய்வரப்பட்ட கருமங்களனைத்தையும் பக்குவாபக்குவமறிந்து கூட்டிப் புசிப்பித்துத்தொலைப்பித் தருளுதல்.

சிவதரிசனமாவது—தான் கருமம் புசிக்குமிடத்துச் சீவன் தனக்குமூன்றுவகையாகநின்று உபகரிப்பன். அதெப்படியென்னில் அவன்-அவள்-அது-முன்னிலையாக நின்றுஉபகரிப்பன். இப்படியுபகரிக்கு மிடத்துத் தோன்றுகின்ற மூன்றுவகையுமொழிந்து அவையிடமாக நின்று சேஷ்டிப்பித்துத் தான் அக்கருமத்தைப் புசிக்கு மிடத்துத் தன்னிடத்து மறைந்துநின்று இந்திரியங்களையுந் தன்னையுஞ் சேஷ்டிப்பித்து தனக்கு அந்தக்கருமம்ருசிக்கும்படிச்செய்து இடைவிடாமலூட்டுகிறதீவரத்தைப்பார்ப்பது.

சிவயோகமாவது- அகண்ட பரிபூரணமாகிய சிவத்துள்ளே யழுந்தி உள்ளும்புறமு மெண்ணுமற் சிவனையுள்ளபடி கண்டு உணர்ந்திருப்பது.

சிவபோகமாவது—பராசத்தியினிடமாகநின்று அனுபவத்துடனே கலந்து சிவானுபவம்பிறக்கச் சிவனுடனே அக்கினிக்கு வெம்மைபோலவும் நீருக்குத்தன்மைபோலவுஞ்சிவத்திலே இரண்டற வழுந்துவது.

சிவப்பிரகாசக்கட்டளை முற்றிற்று.

உ

திருவாலவாய்க்கட்டளை.

நூன்முகம்

காப்பு-நேரிசை வெண்பா.

கைக்குலவு ஞானக் களிறேமுக் கட்கடத்து
மெய்க்குலவுஞ் சித்தி விநாயகா—பொய்க்குலவா
மட்டளவி லாதசிவர் வாய்த்ததிரு வாலவாய்க்
கட்டளைக்குன் றூட்டுணையே காப்பு.

நூல்

பதி, பசு, பாசம்—இம்மூன்றும் அநாதிநித்தியம்.

முதலாவது.

பதி இலக்கணம்.

பதியாவது.—ஒன்ருய், பரிபூரணமாய், அறிவுக்கறிவாய், நின்மலமாய், உயிருக்குயிராய், குறியுங்குணமுமில்லாததாய், அருவும் உருவும் அரு வுருவமுமாய், இவை அல்லாததுமாய் அகண்டிதமாய் ஆநந்தமாய்விளங்குவது.

இங்ஙனம் விளங்குகிற பரவசிவமும், பராசத்தி ஆதிசத்தி இச்சாசத்தி ஞானசத்தி கிரியாசத்தி என்னும் பஞ்சசத்திகளாகிய அருளும், பின்னமின்றிச் சூரியனுங் கிரணமும்போல ஒன்ருயிருக்கும்.

இவ்வாறிருக்கிற பரமசிவம் ஆன்மாக்களை இரட்சிக்கும்பொருட்டு, அருவமாகிய சிவம், சத்தி, நாதம், விந்து நான்கும் அருவுருவமாகியசதாசிவம் ஒன்றும், உருவமாகிய மகேச்சுரன் உருத்திரன் இருவரும், இவர்கள் அதிகாரத்தால் நடக்கும் பிரம விஷ்ணுக்கள் இருவரும் ஆக ஒன்பது மூர்த்திகளுமாய், * உபாதானத் திரயங்களைக் கொண்டு, சிருட்டித்தும் திதித்தும் சங்கரித்தும திரோபவித்தும் அநுக்கிரகித்தும் இங்ஙனம் பஞ்ச கிருத்தியங்களைச்செய்யாநிற்கும். எங்ஙனஞ்செய்யுமெனின், தன்மை, முன்னிலைபடர்க்கையாக நின்றியற்றும்.

---

* உபாதானத்திரயமாவது, சுத்தமாயை, அசுத்தமாயை, சுத்தாசுத்தமாயை ஆகிய முதற்காரணங்கள் மூன்று.

இவற்றுள் தன்மையாவது,—பரிபூரணமாயிருக்கை, முன்னிலையாவது,—இச்சாஞானக்கிரியைகளாயிருக்கை. படர்க்கையாவது,—மனம். புத்தி, அகங்காரம், சித்தம், உள்ளம், ஆக-ரு. அகாரம், உகாரம், மகாரம், விந்து, நாதம் ஆக-ரு. பிரமன், விஷ்ணு, உருத்திரன், மகேச்சுரன், சதாசிவன் ஆக-ரு. ஆகிய பதினைந்துபிரகாரமாயிருக்கை.

பிரபஞ்சம் இவ்விடங்களில் எவ்வாறு காரியப்படும் எனின், இவற்றுள் கரணங்களை அக்கரங்கள் செலுத்த, அக்கரங்களை மூர்த்திகள் செலுத்த. மூர்த்திகளை இச்சாஞானக்கிரியைகள் செலுத்த, இங்ஙனம் காரியப்படும், இவ்வாறு பிரபஞ்சத்தைக் காரியப் படுத்துகையிலேயும் அந்தச்சிவம் அதிற்றுக்கற்று நிற்கும்.

பதியிலக்கணம் - முற்றிற்று.

இரண்டாவது.

பசு இலக்கணம்.

ஆன்மாக்கள்,—விஞ்ஞானகலர், பிரளயாகலர், சகலர் என மூவகைப்படும்.

விஞ்ஞானகலர்.

விஞ்ஞானகலர், அஷ்டவித்தியேசுரர், அணுசதாசிவர், சத்தகோடி மகாமந்திரர். இவர்கள் ஆணவமலமொன்றே உடையவர்கள். இவர்களுக்குச் சுத்த மாயாதத்துவம் தநுகரணபுவன போகமாயிருக்கும். இவர்களில் பக்குவர்க்குப் பரமசிவம் அநுக்கிரகிக்கு முறைமையாவது அறிவினின்றுந் திருவருளுதிப்பித்து ஆணவ மலத்தைப் போக்கி இரட்சிப்பதாம்.

பிரளயாகலர்.

பிரளயாகலர்,-நூற்றுப் பதினெட்டு உருத்திரர்களும் புவன கர்த்தர்களுமாயிருப்பர் இவர்கள் ஆணவம் கன்மம் ஆகிய இரண்டுமலமுடையவர்கள். இவர்களுக்கு அசுத்தமாயா தத்துவம் தநுகரண புவனபோகமாயிருக்கும். இவர்களில் பக்குவர்க்கு அநுக்கிரகிக்கு முறைமையாவது,—அந்தப்பரமசிவம் மான் மழு சதுர்ப்புயம் காளகண்டம் திரிநேத்திரங்களோடு திருமேனிகொண் டெழுந்தருளி இருமலத்தைப்போக்கி இரட்சிப்பதாம்.

சகலர்.

சகலர்,—பிர்மா விஷ்ணுமுதல் கிருமியீறுகவுள்ளார். இவர்கள் ஆணவம் கன்மம் மாயை ஆகிய மூன்று மலமுடையவர்கள். இவர்களுக்குப் பிரகிருதி தத்துவம் தநுகரண புவனபோகமா யிருக்கும்.

இவற்றுள் தநுவாவது,—சராயுசம், அண்டசம், சுவேதசம், உற்பிசம் ஆகியநால்வகை யோனிகளிலும் பிறப்பதாய், தேவர் பதினொருநூறுயிரமும், மானிடர் ஒன்பது நூறுயிரமும், தாவரம் பத்தொன்பது நூறுயிரமும், மிருகம் பத்துநூறுயிரமும், பறவை பத்து நூறுயிரமும், நீர்வாழ்வன பத்துநூறுயிரமும், ஊர்வன பதினைந்துநூறுயிரமும் ஆகியஎழுவகைத்தோற்றத்திலும் எண்பத்து நான்குலட்சயோனி பேதமா யிருக்கும். அத்தநு ஸ்தூலமாகவும். சூக்குமமாகவும், காரணமாகவும் இருக்கும் அவைகளுக்கு ஆயுசு க்ஷணமுதலாக அனேகமுள.

காரணமாவது, — அத்தநுவுக்கேற்ற நாநாவிதங்களாயிருக்கும்.

புவனமாவது,—இருநூற்றிருபத்து நான்கிலுமுள்ள ஊரும், நாடும், தேயமுமாய்ப்புண்ணிய கன்ம முடையவர்களுக்குச் சுவர்க்காதி பதங்களுமாயிருக்கும்.

போகமாவது,—அவரவர் கன்மத்துக் கேதுவான உண்பன, தின்பன, குடிப்பன, கடிப்பன, நக்குவன, விழுங்குவன, உடுப்பன, பூண்பன, பூசுவன, கொடுப்பன, வாங்குவன, காண்பன, கேட்பன, நடப்பன, படுப்பன, பெண்டு, பிள்ளை, சுற்றம், பொன், மணி இவைமுதலிய பிரபஞ்சமாயிருக்கும்.

இனி இவர்கள் சூக்கும தேகத்தைப் பொருந்திக்கன்மத்துக்கீடாகிய ஸ்தூலதேகமெடுத்து, எடுத்த தேகமே தானுய்ப்புண்ணிய பாவங்களை ஆர்ச்சித்துச் சுவர்க்க நரகங்களிலே போக்குவரத்து உடைத்தாயிருப்பர்.

இவர்களில் பக்குவர்க்கு அநுக்கிரகிக்கு முறைமை எங்ஙனமெனின்? மலபரிபாகம் வந்த விடத்து இருவினையொப்புப் பிறக்கும். அப்பொழுது முன்செய்த சிவபுண்ணியம் வந்தெய்த அப்பரமசிவம் மானைக்காட்டி மானைப் பிடிப்பதுபோல, ஞானாசாரிய மூர்த்தமாய் மான்மழுகாளகண்டம், திரிநேத்திரமொழித்துமானிடச்சட்டைசாத்தி, இவனது ஊரும், பேரும். உருவும், ஒழிக்கவேண்டி ஊரும், பேரும், உருவுங்கொண்டெழுந்தருளி, மந்தம், மந்ததரம், தீவரம், தீவரதம், என்னும் சத்திநிபாதத் தன்மையுணர்ந்து, சமயதீக்ஷை பண்ணிச் சரியை யநுட்டிப்பித்து, விசேஷ தீக்ஷைபண்ணிக்கிரியாயோகங்களை அநுட்டிப்பித்து நிருவாண தீக்ஷைபண்ணி ஞான மனுக்கிரகித்து, மலமாயாதி கன்மங்களை நீக்கி மோக்ஷத்தைக்கொடுக்கும்.

ஆன்மாக்களின் பரியாய நாமங்களாவன,—பசு, சிவன், புருடன், புமான், தேகி, கிஞ்சிக்ஞன், சுதந்தரவீனன், பரதந்திரன், அகர்த்தா, அணு, அறியாதவன், உள்ளம், சைதன்யன், பிரகிருதி, புத்தி, பிராணன், சதசத்து, புட்கலன் முதலியன.

மூவகை ஆன்மபேதமுஞ்சரீரத்தையடைந்து காரியப்படுமுறைமையும் அநுக்கிரகம்பெறுமுறைமையுங்கண்டு கொள்க.

பசுவிலக்கணம் - முற்றிற்று.

மூன்றாவது.

பாச இலக்கணம்.

பாசமாவது,—ஆன்மாக்களுக்கு அநாதியிலேயேபந்தமாயிருக்கிற ஆணவம், கன்மம், சுத்தமாயை, அசுத்தமாயை, திரோதாயி என ஐவகைப்படும்.

ஆணவம்.

இவற்றுள் ஆணவமாவது,—ஒன்றாய், பரிபாகத்திலே நீங்குஞ்சத்தியையுடையதாய், மூலமலமாய், இருளுமொளியென்ன * இரண்டதாய், வியாபகமாய், சிவத்தையும் ஆன்மாவையும் பாசத்தையும் தெரியவொட்டாமல், செம்பிற்களிம்புபோலவும் அரிசியிற்றவிடுபோலவும் தண்ணீரில் உப்புபோலவும் ஆன்மாவை இரண்டறக் கலந்து, இச்சா ஞானக்கிரியைகள் முழுவதையு மறையா நிற்கும்.

* ஆன்மசிற்சத்தியை மறைத்தலால் இருளும் பிரகாசமென்றுசொல்லும்படி மிகக்கறுத்துள்ளது ஆணவமலம் எனப்பொருள்.

கன்மம்.

கன்மமாவது,—வியாபகமாய், அவ்வவ் வணுக்கள் தோறும் வெவ்வேருய், மனேவாக்குக் காயங்களினு லறிந்தும் அறியாமலுமியற்றுவதனுல் வந்தேறுகிற புண்ணிய பாவங்களாய், சுகதுக்கங்களைப் பண்ணுவதாய், இதாகிதங்களினுலாவதாய், அநுபவித்தாலன்றித் தீராததாய்,ஒன்ருலொன்றழிக்கப்படாததாய், விதிப்படி பரிகாரஞ் செய்யின் நீங்குவதாய், நெல்லுக்குள்முளைபோல ஆன்மாவிற் பற்றியிருப்பதாய், சங்கிலிபோலத்தொடர்ச்சியாய், அழிந்தும் ஆகியும் வருவதாய், பிரவாகத்து அலைபோல்வதாய் சிருட்டி காலத்தே காரியப்படுவதாயிருக்கும்.

இந்தக்கன்மம்,—சஞ்சிதம், பிரார்த்தம், ஆகாமியம் என மூவகையாம்.

சஞ்சிதம்.

இவற்றுள் சஞ்சிதமாவது,—அநாதிதொட்டுச் சனனங்கள்தோறும் ஆர்ச்சித்தவினை புசித்து விஞ்சியதாகிய * ஆறு அத்துவாக்களிலுங்கட்டுபட்டிருக்கிற புண்ணிய பாவங்களா யிருக்கும்.

பிராரத்தம்.

பிராரத்தமாவது,—இந்தச்சஞ்சிதத்திற்சிறிது புசிக்கப்பாகப்பட்ட வினை ஒருசரீரத்தை யெடுப்பித்துச் சாதியாயுள்ள போகங்களைக் கொடுக்கும்.

---

* அத்துவா ஆருவன,—மந்திராத்துவா, பதாத்துவா, வர்ணத்துவா, புவனத்துவா, தத்துவாத்துவா, கலாத்துவா என்பனவாம்.

ஆகாமியம்.

ஆகாமியமாவது,—பிராரத்தம் புசிக்குமிடத்து வந்தேறுகிற புண்ணியபாவங்களாயிருக்கும்.

திரோதாயி.

இனித்திரோதாயியாவது,—நான்குமலங்களின் காரியங்களையேவி ஆன்மாக்களுக்குப் பிரபஞ்சமாகிய பொய்யைமெய்யென்று ருசிப்பித்து நிற்கும். அதனால் அதைப் பாசமென்றுஞ் சொல்வர்.

சுத்தமாயை.

சுத்தமாயையாவது, — விஞ்ஞானகலருக்கும் பிரளயாகலருக்கும் தநுகரண புவனபோகமாய் இருக்கும்.

அசுத்தமாயை.

அசுத்தமாயையாவது,—சகலருக்குத் தநுகரணபுவனபோகங்களா யிருக்கும்.

தத்துவங்கள் தோன்றுமுறைமை.

இவ்விருவகை மாயையிலும் தத்துவங்கள் தோன்றுமுறைமை எங்ஙனமெனின்? பரமசிவனுடைய பராசத்தியருளினாலே * குடிலையிலேநாதமும், நாதத்திலே விந்துவும், விந்துவிலே சாதாக்கியமும், சாதாக்கியத்திலே ஈஸ்வரமும், ஈஸ்வரத்திலேசுத்தவித்தையும்தோன்றும் இவை ஐந்தனுள் முன்சொன்னவிந்துவிலே நாலுவாக்கும், ஐம்பத்தோரட்சரமும், யெண்பத்தொருபதமும், பஞ்சகலைகளும், சத்தகோடி மகாமந்திரங்களும் தோன்றும்.

அசுத்தமாயையிலே நின்று அநந்ததேவ நாயனாருளினாலேகாலமும், நியதியும், கலையும் தோன்றும்கலையிலே

* மகாமாயை.

வித்தைதோன்றும். வித்தையிலே அராகந்தோன்றும். ஆன்மா இவ்வைந்துடன்கூடிப்பஞ்சகஞ்சுகனாகிய புருடனும் முன்சொன்னகலையிலே உருத்திரதேவநாயனார் அருளினாலே குணரூபமானமூலப்பிரகிருதிதோன்றும். மூலப்பிரகிருதியில் முக்குணங்களுந் தோன்றும். முக்குணங்களும் தோன்றாமல் நின்றவிடம் அவ்வியத்தம். அந்த அவ்வியத்தத்தில் சித்தமும், சித்தத்திற்புத்தியுந்தோன்றும். புத்தியிலே அகங்காரந்தோன்றும். அவ்வகங்காரம் தைசசாகங்காரமென்றும், வைகாரிகா கங்காரமென்றும், பௌதாதிகாகங்காரமென்றும் மூவகைப்படும். இவற்றுள், தைசசாகங்காரத்திலே சாத்துவிக குணத்தைப் பொருந்திய மனமும், ஞானேந்திரிய மைந்துந்தோன்றும், வைகாரிகாகங்காரத்திலேஇராசதகுணத்தைப்பொருந்திய கன்மேந்திரியமைந்துந் தோன்றும்,பௌதாதிகா கங்காரத்திலே தாமதகுணத்தைப்பொருந்திய தன்மாத்திரைகளைந்துந் தோன்றும். சத்தத்திலே ஆகாசந்தோன்றும். பரிசத்திலேவாயுதோன்றும். ரூபத்திலே தேயுதோன்றும். ரசத்திலே அப்புதோன்றும். கந்தத்திலே பிருதுவிதோன்றும்.

இங்ஙனந்தோன்றிய கருவி, அகக்கருவி புறக்கருவி என இருவகைப்படும்.

அகக்கருவி-௩௬.

ஆன்மதத்துவம்.

அவற்றுள் அகக்கருவி,—பிருதிவி, அப்பு, தேயு, வாயு, ஆகாசம் எனப்பூதம்-ரு. சுரோத்திரம், துவக்கு, சட்சு,

சிங்ஙுவை, கிராணம் என ஞானேந்திரியம்-ரு. இதன்விடயமானசப்தம், ஸ்பரிசம், ரூபம், ரசம், கந்தம், எனத்தன் மாத்திரை—ரு. வாக்கு, பாதம், பாணி, பாயு, உபஸ்தம் எனக்கன்மேந்திரியம்-ரு. மனம், புத்தி, சித்தம், அகங்காரம் எனஅந்தக்கரணம்-ச. ஆக உச

வித்தியாதத்துவம்,—காலம், நியதி, கலை, வித்தை, அராகம், புருடன், மாயை என-எ.

சிவதத்துவம்.

சிவதத்துவம்,—சுத்தவித்தை, ஈஸ்வரம், சாதாக்கியம், சத்தி, சிவம் என ரு. ஆக. நகூ. ஆம்.

புறக்கருவி - கூய.

புறக்கருவி,—பிருதிவியின்கூறு-தோல், எலும்பு, நரம்பு, தசை, மயிர் என ரு: அப்புவின் கூறு-நீர், உதிரம், மச்சை, மூளை, சுக்கிலம் என ரு. தேயுவின்கூறு-ஆகாரம் நித்திரை, பயம், மைதுனம், சோமபல், என ரு. வாயுவின்கூறு-ஓடல், நடத்தல், நிற்றல், இருத்தல், கிடத்தல் என ரு; ஆகாசத்தின் கூறு-குரோதம், லோபம், மோகம் மதம், மாச்சரியம்என ரு; ஆக பூதகாரியம்-உரு: பிருதிவியின்வழித்தான இடை, பிங்கலை, சுழுமுனை, காந்தாரி, அத்தி, சிங்ஙுவை, அலம்புடை, புருடன், குகு, சங்கினி எனநாடிகள் ய; வாயுவின்வழித்தான பிராணன், அபானன், உதானன், வியானன், சமானன், நாகன், கூர்மன், கிரிகரன்,தேவதத்தன்,தனஞ்சயன், எனவாயுக்கள் ய,ஆகாசத்தின்வழித்தான அர்த்த-எடணை,புத்திர எடணை,உலக-

எடணை,என எடணை ரு;வாக்காதியின்வழித்தானவசனம் னம், தானம், விசர்க்கம், ஆனந்தம், என ரு; பிரகிருதியின்வழித்தான சாத்துவீகம், இராசதம், தாமதம், எனகுணம்-ரு விந்துவின்வழித்தான சூக்குமை, பைசந்தி, மத்திமை, வைகரி எனவாச்கு-ச. ஆக புறக்கருவி சுய-ஆம்.

ஆக அகக்கருவி புறக்கருவிகளாகிய தத்துவந்தோண்ணூற்றாருந்தோன்றிய முறைமையிலே ஒடுங்குமுறைமையுங் கண்டுகொள்க.

ஆன்மதத்துவங்களின் தொழில்.

தத்துவங்களின்தொழிலாவன,—பிருதிவிக்குவடிவு-நாற்கோணம், நிறம் பொன்மை, குணம், கடினம், சுபாவம்-கிடத்தல், தொழில்-பொறுத்தல், குறி-வச்சிரம், தேவதை-பிரமன், அட்சரம்-லகாரம், சூக்குமம்,பஞ்சாட்சரம், அகாரம், கலை-நிவர்த்தி.

அப்புவுக்குவடிவு-இருகோணம், நிறம்-வெண்மை, குணம்-, நெகிழ்ச்சி; சுபாவம்-பார்த்தல். தொழில்—கட்டுண்டல், குறி-கோகநகம், தேவதை-விஷ்ணு, அட்சரம்-வகாரம்,சூக்மபஞ்சாட்சரம்-உகாரம், கலை-பிரதிஷ்டை.

தேய்வுக்குவடிவு-முக்கோணம், நிறம்-செம்மை,குணம்-சுட்டொன்றுவித்தல், சுபாவம்-வவ்வுதல், தொழில்-உலர்த்தல், குறி-சுவத்திகம், தேவதை-உருத்திரன், அட்சரம்-மகாரம், சூக்குமபஞ்சாட்சரம்-மகாரம், கலை-வித்தை.

வாயுவுக்குவடிவு-அறுகோணம், நிறம்-கறுப்பு, குணம்-சலித்துத்திரட்டல், சுபாவம்-நிறைத்தல், தொழில், விம்முதல், குறி-அறுபுள்ளி, தேவதை-மகேஸ்வரன், அட்சரம்-யகாரம், சூக்குமபஞ்சாட்சரம், விந்து, கலை-சாந்தி.

ஆகாசத்துக்கு வடிவு-வட்டம், நிறம் புகை, குணம் இடங்கொடுத்தல், சுபாவம் நிற்றல்,தொழில் போக்குதல் குறி, அமுதவிந்து, தேவதை சதாசிவம், அட்சரம், அகாரம், சூக்குமபஞ்சாட்சரம் நாதம், கலை சாந்தியாதீதம்.

ஞானேந்திரியங்களின் தொழில்.

ஞானேந்திரியம் ஐந்தின்தொழிலாவன,—சுரோத்திரம் ஆகாசமிடமாகநின்றுசெவியைப்பொருந்திசத்தத்தையறியும்; துவக்குவாயுவினிடமாகநின்று சரீரத்தைப் பொருந்திஸ்பரிசத்தையறியும்; சட்சு அக்கினியினிடமாக நின்று கண்ணைப்பொருந்தி உருவத்தை யறியும்; சிங்நுவை அப்புவினிடமாகநின்று மூக்கைப்பொருந்திகந்தத்தையறியும்.

கன்மேந்திரியங்களின் தொழில்.

கன்மேந்திரியம் ஐந்தின்தொழிலாவன, — வாக்குஆகாசமிடமாக நின்று வசனிக்கும், பாதம்வாயுவினிடமாக நின்றுகமனிக்கும்: பாணி அக்கினியிடமாகநின்று இடுதலும் ஏற்றலுஞ்செய்யும்: பாயு அப்புவினிடமாக நின்று மலவிசர்ச்சனஞ்செய்யும், உபஸ்தம் பிருதிவியி னிடமாக நின்று சுக்கிலத்தைக் கழிக்கும்.

தன்மாத்திரைகளின் தொழில்.

தன்மாத்திரைகள் ஐந்தின் தொழிலாவன,—சுரோத்திராதிகளுக்கு விடயமா யிருக்கும்.

அந்தக்கரணங்களின் தொழில்.

அந்தக்கரணங்களின் தொழிலாவன.—மனம் பற்றும் புத்தி நிச்சயிக்கும், அகங்காரம் கொண்டெழும்பும், சித்தஞ் சிந்திக்கும்.

வித்தியாதத்துவங்களின் தொழில்.

வித்தியா தத்துவங்களின் தொழிலாவன,—காலம் செல்காலமான எல்லையும் நிகழ்காலமானபலமும், எதிர்காலமான புதுமையும் ஆக மூன்றுவிதமாயிருக்கும்.

நியதி அரசனைப்போலக் கன்மபலத்தை உள்ளளவும் நிறுத்தும்.

கலை ஆணவத்தைச் சிறிதுநீக்கி ஆன்மாவுக்குக் கிரியையை எழுப்பும்.

வித்தை ஆன்மாவுக்கு ஞானத்தை எழுப்பும்.

அராகம் ஆன்மாவுக்கு இச்சையை எழுப்பும்.

ஆகக்கலையாதி பஞ்ச கஞ்சுகத்துடனே கூடிப் புலனுக்கருமிடமே புருடனும்.

மாயை பிரகிருதி குணரூபமாய் நின்று பொருந்தினத்திலழுந்தும்.

சிவதத்துவங்களின் தொழில்.

சிவதத்துவங்கள் ஐந்தின் தொழிலாவன,—சுத்தவித்தை ஞானமேறிக்கிரியை குறைந்திருக்கும்.

ஈசுர தத்துவம் கிரியையேறி ஞானங்குறைந்திருக்கும்.

சாதாக்கிய தத்துவம் ஞானமுங் கிரியையு மொத்திருக்கும்.

சத்தி தத்துவம் கிரியையாயிருக்கும்.

சிவ தத்துவம் ஞானமா யிருக்கும்.

ஆக அகக்கருவி முப்பத்தாறின் தொழிலுங் கண்டுகொள்க.

பூதகாரியம்.

புறக்கருவியின் தொழிலாவன,-பூதம் ஐந்தில் பிருதிவியின் கூறுகிய மயிர் வளரும், எலும்பு உரக்கும், தோல்வற்கென்னும், நரம்பு கதித்தோடும், தசை முற்றும்.

அப்புவின் கூறுகிய நீர் விழும், உதிரம் பறக்கும், சுக்கிலம் வர்த்திக்கும், மூளை மெத்தென்றிருக்கும், மச்சை நிறைக்கும்.

தேயுவின் கூறுகிய பசி தாபிக்கும், நித்திரை மயக்கும், பயம் அஞ்சுவிக்கும், மைதுனம் சங்கமஞ் செலுத்தும் சோம்பு முறிப்பிக்கும்.

வாயுவின் கூறுகிய ஓடல் விரைவிக்கும், இருத்தல் அழுத்துவிக்கும், கிடத்தல் போடுவிக்கும், நடத்தல் எழுப்புவிக்கும், நிற்றல் நிற்பிக்கும்.

ஆகாயத்தின்கூறுகிய காமம் மோகிப்பிக்கும்,மதம் அகங்கரிப்பிக்கும், குரோதம் கோபிக்கும், லோபம் பிசினிப்பிக்கும், மாச்சரியம் இகழ்விக்கும், ஆக பூதகாரியம்-உடு.

பிருதிவியின் வழித்தான

நாடிகளின் தொழில்.

பிருதிவியின் வழித்தான நாடிகள் பத்தில் இடைகலை இடது மூக்கிலே நிற்கும்; பிங்கலை வலது மூக்கிலே நிற்கும்; சுழுமுனை நேரே நிற்கும்; காந்தாரி கண்ணிலே நிற்கும்; அத்தி உடலெங்கும் நிற்கும்; சிங்குவை தாலுவிலே நிற்கும்; அலம்புடை செவியிலே நிற்கும்; புருடன் பாதத்திலே நிற்கும்; சங்கினி களத்திலே நிற்கும்; குகு மார்பிலே நிற்கும்.

வாயுவின் வழித்தான.

நாடிகளின் தொழில்.

வாயுபத்தில் பிராணன் மூலாதாரத்தில் தோன்றி இடைபிங்கலையாலேறிக் கபாலத்தளவுஞ் சென்று, நாசியிலே ௰௨-அங்குலம் புறப்பட்டு, ௪-அங்குலம் வெளியே சென்று ௮-அங்குலம் உள்ளே அடங்கும். இங்ஙனம் ௧-நாளைக்கு ௨௧௲௬௱-சுவாசம் நடக்கும். இதிலே ௭௲௨௱ வெளியே செல்லும். ௧௪௲௪௱-உள்ளே அடங்கும். அபானன் மலவிசர்க்கம் பண்ணும். உதானன் விக்கல் இருமல் இவற்றைப்பண்ணும். வியானன் உண்ட அன்னசாரத்தை ௭௨௲ - நாடிகளிலுங் கலப்பிக்கும். சமானன் எல்லாவற்றையுஞ் சமானம்பண்ணும். நாகன் தும்ம லிருமலை யுண்டாக்கும். கூர்மன் கண்ணோற்றல் செய்யும். கிரிகரன் சோம்பு கொட்டாவிகளை யுண்டாக்கும். தேவதத்தன்

இமைத்தல் நகைத்தல்களைச் செய்யும். தனஞ்சயன் உடம்பை வீங்கவும் விரியவுஞ்செய்து, உயிர்நீங்கிய காலத்தில் கபாலத்தைப் பிளந்து செல்லும்.

வசனாதிகளின் காரியம்.

வசனம் கமனம் தானம் விசர்க்கம் ஆநந்தம் ஐந்தும் வாக்காதிகளுக்கு விடயமா யிருக்கும்.

குணங்களின் தொழில்.

குணம் மூன்றில் சாத்துவிகமாவது அருள், ஐம்பொறி யடக்கல், ஞானம், தவம், பொறை, மேன்மை, மோனம், வாய்மை ஆகிய எண்குண முடையது. இராசதமாவது ஊக்கம், ஞானம், வீரம், தருமம், தவம், தானம், கல்வி, கேள்வி ஆகிய எண்குண முடையது. தாமதமாவது ஒழுக்கமின்மை, காமம், கோபம், கொலை, சோம்பு. நீதி வழு, நெடுந்துயில், பேருண்டி, பொய், மறதி, வஞ்சகம் முதலிய தீக்குண முடையது.

ஏடணைகளின் தொழில்.

ஏடணை மூன்றில் அர்த்த ஏடணை திரவிய முதலியவற்றால் வரும் பிணக்கு; புத்திர ஏடணை புத்திரர் முதலாகிய சுற்றத்தாரால் வரும் பிணக்கு; உலக ஏடணை உலக முதலாகிய சங்கற்பத்தால் வரும் பிணக்கு.

வாக்குகளின் தொழில்.

வாக்கு நான்கில் சூக்குமையாவது சோதியாய் நேர்மையாய் ஒன்று சொல்லவந்த விடத்தில் துரியத்தில் நாதமாய்த் தோன்றுவது, பைசந்தியாவது சுழுத்தித் தானத்தைப்பொருந்தியசூக்குமையில்தோன்றியநாதம், உதானவாயுவினாலே சிதறப்பட்டு மயில் முட்டையில் பஞ்சவன்

னமு மடங்கி யிருப்பதுபோல, இனிச்சொல்லும் வசனத்துக்கு அக்கரசொரூபம் பிறக்கக் கருக்கொண்டிருப்பது; மத்திமையாவது அந்தச்சிதறப்பட்ட வாயுவானது சொப்பனத்தானத்திலே பிராணவாயு வுடனே சேர்ந்து அக்கரத்தினது சொரூபங்களைப் புத்தியிலே ஒழுங்குபட நிறுத்திச் செவியிற் கேளாமல், உள்ளே கேட்கத்தக்க ஒலியாய்க் கண்டத்திலே முழங்கா நிற்பது; வைகரியாவது நாக்கு, அண்ணம், உதடு, பல், மூக்கு என்னும் ஐந்திடத்திலேயும் புறப்பட்டுச்செவிக்குக்கேட்க வசனிக்கப்படுவது, இந்த வாக்கு நான்கும் பஞ்சகலைகளாற் காரியப்படும்.

இங்ஙனப் புறக்கருவிகள் கூ0-ன்தொழிலையும்பஞ்சபாசங்களையும் அவற்றி னுண்டாகிய தோற்ற வொடுக்க முதலியவற்றையுங் கண்டுகொள்க.

அவஸ்தைகள்.

அவஸ்தைகளாவன,—கேவலம், சகலம், சுத்தம், எனமூன்று வகைப்படும்.

இவற்றுள் கேவலமாவது-ஆன்மாதத்துவங்களொன்றையுங் கூடாதிருப்பது; சகலமாவது,—தத்துவங்களுடனேகூடிக் காரியப்படுவது; சுத்தமாவது,—கேவல சகலமிரண்டுந் தாக்காமல் பரமசுகமாகிய ஆநந்தத்தைப் பெறறிருப்பது, ஆக காணவஸ்தை மூன்றில் கேவலா வஸ்தையின் காரியம்-ரு, சகலாவஸ்தையின் காரியம்-ரு, சுத்தாவஸ்தையின் காரியம்-ரு, ஆக காரியாவஸ்தை-கரு.

கீழாலவஸ்தை.

கேவலத்தின் காரியமாகிய கீழாலவஸ்தை சாக்கிரம், சொப்பனம், சுழுத்தி, துரியம், துரியாதீதம் ஆக-ரு.

சாக்கிரம்.

இவற்றுள் சாக்கிரமாவது—, தத்துவம் முப்பத்தாறில் சிவதத்துவம் ரு-ம், புருடன் நீங்கலாகக் கலாதிகள் ௬-ம், பூதம்-ரு, ஆக பதினாறு கருவியும் நீங்கி, நின்ற கருவிகள் இருபதும், புறக்கருவி யறுபதில் வாயுக்கள் பத்தும், வசனாதிகளைந்தும், ஆகிய முப்பத்தைந்துடனே லலாட ஸ்தானத்தில் நின்று கண்டு கேட்டுண் டயிர்ப்பது நீங்கி மயக்கத்தைப் பொருந்தி அறிகருவிகளையுஞ் செலுத்துங் கருவிகளையுங் கைவிட்டு நிற்கின்ற அவதரம்.

சொப்பனம்.

சொப்பனமாவது,—ஞானேந்திரியங்களைந்தும், கன்மேந்திரியங்களைந்தும் ஆகிய பத்தும் லலாட ஸ்தானத்திலே நிற்க, மற்ற இருபத்தைந்து கருவிகளுடனே கண்ட ஸ்தானத்திலே நின்று சூக்குமதேகத்தாற் பயன்கொண்டு அசீவனமாக நின்ற அவதரம்.

சுழுத்தி.

சுழுத்தியாவது,—பிராண வாயு நீங்கலாக வாயுக்கள் ஒன்பதும், சித்தம் நீங்கலாக அந்தக்கரணம் ௩-ம், சத்தாதி ரு-ம், வசனாதி ரு-ம், ஆக இருபத்திரண்டும், கண்ட ஸ்தானத்திலே நிற்க, சித்தமும் பிராண வாயுவும் புருட

னும் ஆகிய ௩, கருவிகளுடனே ஒன்றுந் தெரியாது இருதயத்தில் நின்ற அவதரம்.

துரியம்.

துரியமாவது,—சித்தமொன்றும் இருதயத்தில் நிற்கப் பிராணவாயுவும் புருடனும் நாபித்தானத்திலே ஒன்றுமறநின்ற அவதரம்.

துரியாதீதம்.

துரியாதீதமாவது, பிராணவாயு ஒன்றும் நாபியில் நிற்கப் புருடனொன்றும் மூலாதாரத்திலே அதீதமாய்க் கருவிகளொன்றுமின்றிக் கேவலஸ்தனாய் நிற்பது. ஆகக் கீழாலவஸ்தை ரு.

மத்தியாலவஸ்தை.

சகலாவஸ்தையின் காரியமாகிய மத்தியாலவஸ்தையாவது; சாக்கிரத்திற் சாக்கிரம், சாக்கிரத்திற் சொப்பனம், சாக்கிரத்திற் சுழுத்தி, சாக்கிரத்திற் றுரியம், சாக்கிரத்திற் றுரியாதீதம் ஆக ரு. இவற்றுள் சாக்கிரத்தில் அதீதமாவது, ஒருவன் ஒரு பதார்த்தத்தை ஓரிடத்திலே வைத்து அறியாமல் திகைத்துநின்ற அவதரம்; சிறிது பிராணவாயு இயங்கியது சாக்கிரத்திற் றுரியம்; அந்தப்பதார்த்தம் எங்கே வைத்தோமென்று விசாரிக்க வந்தவிடம்சாக்கிரத்திற் சுழுத்தி; அந்தப் பதார்த்தம் வைத்தவிடம் நிழலெழத்தோன்றுவது சாக்கிரத்திற் சொப்பனம், அந்தப் பதார்த்தம் புலப்பட அறியவந்தவிடம் சாக்கிரத்திற் சாக்கிரம், ஆக மத்தியாலவஸ்தை ரு.

நின்மலாவஸ்தை.

சுத்தாவஸ்தையின் காரியமாகியநின்மலாவஸ்தையாவது: அமல சாக்கிரம், அமல சொப்பனம், அமல சுழுத்தி, அமல துரியம், அமல துரியாதீதம், ஆக ரு. இவற்றுள் அமலசாக்கிரமாவது ஆசாரியராலே ஞானதீட்சை பெற்றுத் திரிபதார்த்த வுண்மையை விசாரித்தறிந்து கேட்டுச் சிந்தித்துத்தெளிந்து பொருளுடனே நிட்டை கூடும் பகுதிக்குக் கருவியினின்று நீங்கி விசாரித்து நிற்பது, அமல சொப்பனமாவது கருவிகளினின்று நீங்கியும் நீங்காதும் நிற்காது நடுவே சற்றுப் பதைப்புண்டாய் நிற்பது, அமல சுழுத்தியாவது தத்துவங்களினின்று நீங்கி மேலானகேவலஸ்தனய் நிற்பது, அமல துரியமாவது; கேவலம் நீங்கி அருளினுலே தன்னையும் அருளையுங்கண்டு தன்வசத்தழிந்து அருள்வழித்தாய் நிற்பது அமல துரியாதீதமாவது, பணியறநின்று சிவத்தைத் தரிசித்து ஆனந்தத்திலழுந்தி நிற்பது ஆக காரியாவஸ்தை கரு, காரணுவஸ்தை ௩ ஆக அவஸ்தை கஅ ல் பெத்தர்க்கு கஉ ம் சத்திநிபாத முத்தர்க்கு சூ ம் எனக்கொள்க.

இனி யுணர்த்துமுறைமை ஆன்ம தரிசனம், ஆன்ம சுத்தி, ஆன்மலாபம் என மூன்றுவிதமாயிருக்கும்.

ஆன்மதரிசனம்.

இவற்றுள் ஆன்மதரிசனமாவது, ஆன்மாபடிகம்போல்வதென்றும், தானுயிருப்பதென்றும், எப்பொழுதும் வியாபியென்றும், இதனறிவு சிவனறிவிலே கலந்து நின்று

கண்ணும் ஆதித்தனும்போலக் காணுமென்றும், ஒருபதார்த்தத்தை அறியவேண்டின் பொறியிலொன்றும் பூதத்திலொன்றும் அந்தக்கரணம்நான்கும் கலாதிகள்ஏழும் சிவதத்துவம் ஐந்தும் ஆக கருவிகள் கஅ ம் கூடாமல் அறியமாட்டாதென்றும், வித்தியாதத்துவங்களில் மாயையைச் சிவதத்துவஞ் செலுத்தக் கலை காலம் நியதியைச் சத்திதத்துவஞ் செலுத்த அராக தத்துவத்தை ஈசுர தத்துவஞ்செலுத்தப் புருடனைச் சாதாக்கிய தத்துவஞ்செலுத்த வித்தையைச் சுத்தவித்தைசெலுத்த ஈசுர தத்துவத்தை இச்சாசத்தி செலுத்தச் சாதாக்கிய தத்துவத்தையுஞ்சத்திதத்துவத்தையுங் கிரியாசத்தி செலுத்தச்சுத்தவித்தையுஞ் சிவதத்துவத்தையும் ஞானசத்திசெலுத்த இவ்வாறு காரியப்படுவதன்றித் தத்துவங்கள் தாமேவந்து ஆன்மாவைப் பொருந்தமாட்டாவென்றும், அவ்வான்மா தானே தத்துவங்களைப் பொருந்தமாட்டாதென்றும், திருவருள் கூட்டிமுடிக்கக் காரியப்படுமென்றும், பெத்தத்திலும் முத்தியிலும் ஒருக்காலும்விட்டு நீங்காமல் நிற்கும் அருளுக்கே சுதந்தரமன்றித் தனக்கொரு சுதந்தரமு மில்லையென்றும் அறிந்து நிற்பதாம்.

ஆன்மசுத்தி.

ஆன்மசுத்தியாவது, தனக்கனுதியே துணையாய்இற்றைவரையுந் தோன்றாதிருந்து இப்பொழுது ஆன்மாவையுந் தன்னையுங்காட்டிநிற்கிற திருவருளே தாரகமாகத் தனக்குப் பந்தமாயிருந்த மலம் திருவடியின்நீங்கித் தன்னு

டைய சுதந்தரகானியை அறிவதினாலும், கன்ம சஞ்சிதம் தீக்ஷையினாலும், பிராரத்தம் சரீராந்தமளவும்,ஆகாமியம் சுட்டறநிற்கையினாலும், மாயையிரண்டும் தத்துவங்களெல்லாம்நீங்கி நிற்பதினாலும், வினையேருமலிருப்பதினாலும், திரோதாயி பிரபஞ்சத்தை ருசிப்பியாமலிருந்ததினாலும், பஞ்சபாசம் நீங்கக்கண்டு பணியற்றுத் திருவருள் வசத்தாய் நிற்பதாம்.

ஆன்மலாபம்.

ஆன்மலாபமாவது, அங்கனம் இடைவிடாமலிருப்பதனாற் பரமாநந்தசுகமுண்டாக அதைப்பெற்றுஆநந்தமேலீட்டில் அழுந்திநிற்பதாகிய நேயத்தழுந்தலாம். அங்நிட்டை கூடுதற்கரிதாயின் அவ்வருளிலேயழுந்தி நிற்க, அஃதுங் கூடுதற்கரிதாயின் பூதமுதல் நாதமளவாகப் பொய்யென்றுகண்டு நீங்கித் தன்னைக்கண்டு தானும் அருளும் நிற்கு முறைமையையுமறிந்து அருளே நாவாகமுத்திபஞ்சாட்சரத்தைச் செபியாமற்செபிக்க அஃதுங் கூடுதற்கரிதாயின் ஞானநூலோதியும்சிந்தித்தும் அந்தரியாகம்பண்ணுக. இவ்வாறுசெய்யவே உண்மைவந்து கைகூடும். இங்ஙனம் நேயத்தழுந்தல் முதலாகிய எந்நிலையில் நிற்கினும் ஆசாரியரையும் திருக்கோயிலையும் திருவேடத்தையும் நாளும்வழிபடுக.

திருவாலவாய்க்கட்டளை

முற்றுப்பெற்றது.

மெய்கண்ட தேசிகன்திருவடிவாழ்க.

சிவமயம்.

சிவபெருமான் சந்நிதானத்தில்

திருநந்திதேவர்

விண்ணப்பஞ்செய்தருளிய

பதிஞறுபேறு

கலிநிலைத்துறை.

மறைக ணிந்தனை சைவநிந் தனைபொரு மனமும்
தறுக ணைம்புலன் களுக்கேவல் செய்யுருச் சதுரும்
பிறவி தீதெனப் பேதையர் தம்மொடு பிணக்கும்
உறுதி நல்லறஞ் செய்பவர் தங்களோ டுறவும்.

யாது நல்லன்பர் கேட்கினு முதவுறு மியல்பும்
மாத வத்தினே ரொறுப்பினும் வணங்கிடு மகிழ்வும்
ஓது நல்லுப தேசமெய் யுறுதியு மன்பர்
தீது செய்யினுஞ் சிவச்செய லெனக்கொளுந் தெளிவும்.

மனமும் வாக்குநின் னன்பர்பா லொருப்படு செயலும்
கனவி லும்முன தன்பருக் கடிமையாங் கருத்தும்
நினைவில் வேறொரு கடவுளை வழிபடா நிலையும்
புனித நின்புகழ் நாடொரு முறைத்திடும் பொலிவும்.

தீமை யாம்புறச் சமயங்க ளொழித்திடுந் திறனும்
வாய்மை யாகவே பிறர்பொருள் விழைவுறு வளனும்

ஏழு றும்பர தாரநச் சிடாதநன் ஞேன்பும்
தூய்மைநெஞ்சின்யானெனதெனுஞ்செருக்குறுத்துறவும்.

கலிவிருத்தம்.

துறக்கமீ துஙறயினு நரகிற் ரேய்கினும்
இறக்கினும் பிறக்கினு மின்பந் துய்க்கினும்
பிறைக்கொழுந் தணிசடைப் பெரும விவ்வரம்
மறுத்திடா தெனக்குநீ வழங்கல் வேண்டுமால்.

வேறு.

கலித்துறை.

துதிவாணி வீரம்விசயம் சந்தாநம் துணிவுதனம்
மதிதானியம் சவுபாக்கியம போகம் அறிவழகு
புதிதாம் பெருமை யறங்குதல் நோயகல் பூண்வயது
பதினாறு பேறுந் தருவாய் மதுரைப் பராபரனே.

முற்றிற்று.

திருச்சிற்றம்பலம்.

மெய்கண்ட தேசிகன் திருவடிவாழ்க.

உ

சிவமயம்.

வேதாந்தத் தத்துவக்கட்டளை.

காப்பு.

தந்தைதா யாவானுஞ் சார்கதியிங் காவானு
மந்தமிலா வின்பநமக் காவாது—மெந்தனுயிர்
தானாகு வானுஞ் சரணாகு வானுமருட்
கோனாகு வானுங் குரு.

தத்துவங்கள்—௯௬.

இவைமுதற்றத்துவம்-௩௰, இரண்டாந்தத்துவம்-௩௰, மூன்றாந்தத்துவம்-௩௬, எனப்பிரிக்கப்பட்டு வழங்கும்

முதற்றத்துவம்—௩௦.

பூதம்-௫, பொறி-௫, புலன்-௫, கன்மேந்திரியம்-௫, கன்மவிஷயம்-௫, கரணம்-௪, அறிவு-௧. ஆக ௩௰.

இரண்டாந்தத்துவம்—௩௦.

நாடி-௰, வாயு-௰, சயங்கள்-௫, கோசம்-௫, ஆக-௩௰

மூன்றுந்தத்துவம்—௩௬.

ஆதாரம் - ௬, மண்டலம் - ௩, மலம்-௩, தோஷம்-௩ ஏடணை * ௩, குணம்-௩, இராகப்—அ,வினை,உ அவஸ்தை ரு, ஆக ௩௬

முதற்றத்துவம்-௩௦-ன்-வரலாறு.

பூதம்—ரு.

பிருதிவி—மண், அப்பு—நீர்,தேயு—அக்கினி,வாயு காற்று, ஆகாயம்—வெளி.

பொறி—ரு.

சோத்திரம்—செவி, தொக்கு — உடம்பு, சட்சு— கண்,சிங்ஙுவை—நாக்கு, ஆக்கிராணம்—மூக்கு.

புலன்—ரு

சத்தம்—கேட்கப்பட்டது (செவிக்குயிர்க்கூறு.)
பரிசம்—சீதோஷ்ணுதி யறிவு (உடப்புயிர்க்கூறு.)
உருவம்—காணப்பட்டது (கண்ணுக்குயிர்க்கூறு.)
இரசம்—அறுசுவை யறிவு (நாவுக்குயிர்க்கூறு.)
கந்தம்—நற்கந்த துர்க்கந்தவறிவு (நாசிக்குயிர்க்கூறு,)

கன்மேந்திரியம்—ரு.

வாக்கு—வாய், பாதம், கால், பாணி—கை, பாயுரு— அபானம், உபத்தம்—குறி.

---

* ஈஷணை என்னும் இச்சைப் பொருட்டான வடமொழி யானது விதிவழியே ஐகாரவீறாய் ஈடணை என நின்று மரூஉ வழக்கால் ஏடணை என வழங்குகின்றது.

கன்மவிஷயம்-௫.

வசனம்-வார்த்தை (வாய்க் குயிர்க்கூறு)
தமனம்-நடை (காலுக் குயிர்க்கூறு)
தானம்—கொடுத்தவ வாங்கல் (கைக் குயிர்க்கூறு)
விசர்க்கம்-விடுதல் (அபானத்துக் குயிர்க்கூறு)
ஆநந்தம்-மகிழ்தல் (குறிக்குயிர்க்கூறு)

கரணம்-௪.

மனம்-ஒன்றை நினைப்பது, புத்தி-அதனை விசாரிப்பது, அகங்காரப்—அதனைக்கொண்டு மேன்மேலு மெழும்புவது சித்தப்-அதனைச்செய்து முடிப்பது.

அறிவு-௧.

அறிவு-தன்னைக்கண்டு மகிழ்ந்திருத்தல்.

ஆக முதற்றத்துவம்-௩௰.

இரண்டாந்தத்துவம்-௩௦-ன்-வரலாறு.

நாடி-௰.

இடை-வலதுகாற் பெருவிரலினின்று கத்தரிக்கோல் போல மாறலாக இடது நாசியைப்பற்றி நிற்பது.

பிங்கலை-இடதுகாற் பெருவிரலினின்று கத்தரிக்கோல்போல மாறலாக வலது நாசியைப்பற்றி நிற்பது.

சுழுமுனை *-மூலாதாரத்தைத்தொடர்ந்து எல்லாநாடிக்கும் ஆதாரமாய் நடுநாடியாய் சிரசளவுமுட்டிநிற்பது-

* சுஷும்நா என்னும் வடமொழி சுழுமுனை எனற்பாலது விதிகடந்து மரூஉவழக்காய்ச் சுழுமுனை என்றும், வழூஉவழக்காய் சுழிமுனை என்றும் வழங்கும்,

சிங்குவை:-உண்ணாக்கிலே நின்று சோறு தண்ணீர் இவைகளை விழுங்கப்பண்ணுவது.

புருடன்:-வலது கண்ணளவாய் நிற்பது.
காந்தாரி:-இடது கண்ணளவாய் நிற்பது.
அத்தி;-வலது காதளவாய் நிற்பது.
அலம்புடை:-இடது காதளவாய் நிற்பது.
சங்கினி:-குறியினளவாய் நிற்பது.
குகு:-அபானத்தளவாய் நிற்பது

வாயு-ய.

பிராணன். அபானன், வியானன், உதானன், சமானன், நாகன், கூர்மன், கிரிகரன், தேவதத்தன், தனஞ்சயன்.

இவற்றுள்:—

க-வது. பிராணன்—லலாடமத்தியில்; தோன்றிச்சித்திரநாடியில்விழுந்து, ஒவ்-என்று மூலாதாரத்திற்குதித்து அவ்-என்று நாபித்தானத்தில்முட்டி, சவ்-என்று இடைபிங்கலைகளோடி, கபாலத்தைச்சுற்றி, நாசியிற்பன்னிரண்டங்குலம் புறப்பட்டு, நாலங்குலங்கழன்று எட்டங்குலம் மீண்டு, தானின்றவிடத்தில் தாக்குறுவது. இப்படி நாழிகையொன்றுக்கு-ஙகூ0-சுவாசம், இரவு பகல்-கூ0-நாழிகைக்கும்-உககூ0C-சுவாசம்

இந்தச்சுவாசம்-உககூ00-க்கும்-விவரம்.

மூலாதாரத்தில்	சுவாசம் கூ00
சுவாதிஷ்டானத்தில்	சுவாசம் கூ000

மணிபூரகத்தில்	சுவாசம் ௬௲
அனாகதத்தில்	சுவாசம் ௬௲
விசுத்தியில்	சுவாசம் ௧000
ஆக்கினையில்	சுவாசம் ௧000
நாதாந்தத்தில்	சுவாசம் ௧000

ஆக உ௧௬௲-சுவாச மியங்கி, இதில் ௭௨௲-சுவாசம் பாழாகப் பாய்ந்து ௧௪௪௲-சுவாசம் உள்ளேபுகும் என்று அறிக.

௨-வது, அபானன்-குதத்தையுங் குய்யத்தையும்பற்றிநின்று மலசலாதிகளைக் கழிப்பிப்பது.

௩-வது. வியானன் — தோலிலே நின்று பரிசங்களை அறிவிப்பது.

௪-வது. உதானன்—உதராக்கினியை எழுப்பி உண்டஅன்னசாரத்தை ௭௨0௲-நாடிநரம்புகளிலே கலப்பித்துச்சரீரத்தை வளர்ப்பிப்பது,

௫-வது, சமானன்—எல்லாவாயுவையும் யேறுதல்குறைதல்செய்யவொட்டாமற் சமனாய்க்கீழ்கொண் டியங்குவது,

௬-வது, நாகன்—விக்கலும்கக்கலும்உண்டாக்குவது

௭-வது, கூர்மன்—கண்ணிலேநின்று இமைப்பிப்பது.

௮-வது. கிரிகரன்—புருவமத்தியத்தைப்பற்றிநின்று தும்முவித்தலும் அழுவித்தலுஞ்செய்வது.

கூ-வது. தேவதத்தன்—விழித் திருக்கும்போது ஓடுவித்தலும், உலாவுவித்தலும், உயுத்தம்பண்ணுவித்தலுஞ் செய்வது

ய-வது. தனஞ்சயன்—பிராணன் உடம்பை விட்டுப் போனாலும் தான் பிரியாமல் நின்று உடம்பை வீங்குவித்தலும், விரிவித்தலும், புளிப்பித்தலுஞ் செய்து மூன்று நாட்கப்பாற் கபாலத்தைப் பிளந்தோடிப் போவது.

சயம்-ரு.

அமர்வாசயம், பகிர்வாசயம், சலவாசயம், மலவாசயம், சுக்கிலவாசயம்.

க-வது. அமர்வாசயம்-உண்ட அன்னசாரம் அமருமிடம்.

உ-வது. பகிர்வாசயம்—அன்னம் பகிருமிடம்.

ரூ-வது. சலவாசயம்—சலக்குழி இறங்குமிடம்.

ச-வது. மலவாசயம்—மலக்குழி இறங்குமிடம்.

ரு-வது. சுக்கிலவாசயம்—சுக்கிலம் பிரியுமிடம்.

கோசம்-ரு,

அன்னமயகோசம், பிராணமயகோசம், மனோமயகோசம், விஞ்ஞானமயகோசம், ஆனந்தமயகோசம்.

க-வது. அன்னமயகோசம் - சட்பாவ விகாரமாகத் தோற்றபபட்ட தூலதேகம்.

உ-வது. பிராணமயகோசம்—பிராணனுங் கன்மேந்திரியமுங் கூடிநிற்பது.

௩-வது. மனோமயகோசம்—மனதும் ஞானேந்திரிய மும் கூடிநிற்பது.

௪-வது. விஞ்ஞானமயகோசம் - புத்தியும் ஞானேந் திரியமும் கூடிநிற்பது.

௫-வது. ஆனந்தமயகோசம் - பிராணவாயுவுஞ் சுழு த்தியுங் கூடிநிற்பது.

ஆக இரண்டாந்தத்துவம்-௩௦.

மூன்றாந்தத்துவம் ௩௬-ன் வரலாறு,

ஆதாரம் - ௬.

மூலாதாரம், சுவாதிஷ்டானம், மணிபூரகம், அனு கதம், விசுத்தி, ஆக்கினை.

௧-வது. மூலாதாரம் - நாற்சதுரத்துக்குள்ளே முக் கோணமாயிருப்பது; இதனடுவே நிற்கும் எழுத்து ஓங் காரம், இதில் நிற்குந்தேவதை விநாயகன்.

௨-வது. சுவாதிஷ்டானம் - நாற்கோணமானது; இத னடுவேநிற்கும்எழுத்து நகாரம்; அதிதேவதை பிரமா.

௩-வது. மணிபூரகம் - பிறைக்கோணமானது; இத னடுவேநிற்கும் எழுத்து மகாரம்; அதிதேவதை விஷ்ணு.

௪-வது. அனுகதம்-முக்கோணமானது; இதனடுவே நிற்கும் எழுத்துச் சிகாரம்; அதிதேவதை உருத்திரன்.

௫-வது. விசுத்தி - அறுகோணமானது; இதில் நிற் கும் எழுத்து வகாரம்; அதிதேவதை மஹேசுவரன்.

சு-வது. ஆக்கினை - வட்டமாயிருப்பது; இதனடுவே நிற்கும் எழுத்து யகாரம்; அதிதேவதை சதாசிவன்.

இப்படி ஆதாரம் ஆறிலேயும், ஆறெழுத்தும், ஆறு தெய்வமும், ஆறுவீடும், அதில் ஐம்பத்தோ ரக்ஷரமுங் கண்டுகொள்க.

மண்டலம் - ௩.

அக்கினிமண்டலம், ஆதித்தமண்டலம், சந்திர மண்டலம்.

க-வது. அக்கினிமண்டலம் - நாற்சதுரமாய் நடுவே மூன்றுகோணமாய்ப் பிருதிவியும் அப்புவும் கூடினவிடத்தே நாலிதழுடைய புஷ்பமாயிருப்பது.

உ-வது. ஆதித்தமண்டலம் - இருதயகமலம் அறுகோண மெட்டிதழுடைய புஷ்பமாய் வாழைப்பூப்போன்று கீழ்நோக்கி யிருப்பது.

௩-வது. சந்திரமண்டலம் — கோடி சந்திராதித்தருதயம் ஆனாற்போலச் சிரசுநடுவே ஔவ் என்ற அக்கரத்தை முன்னிட்டுப் பேதித்து நிற்கும், இதனமிர்தகலை அக்கினி மண்டலத்தை மேனோக்கிச் சோதியாயிருக்கும். இதனடுவே பராசத்தி சுந்தரானந்த வாலையாக எழுந்தருளி யிருப்பள்.

மலம் - ௩.

ஆணவம், காமியம், மாயை.

க-வது. ஆணவம் - உடம்பை நானென்றிருக்கை.

உ-வது. காமியம் - கண்டவற்றிற்கெல்லா மாசைப்படுகை.

௩-வது. மாயை-தனக்குவருவதை யறியாமற் கோபங்கொண்டிருக்கை.

தோஷம்-௩.

வாதம், பித்தம், சிலேத்துமம்.

வாதம்-வாயுவின்கோபம். பித்தம்-அக்கினியின்கோபம். சிலேத்துமம்-அப்புவின் கோபம்.

இந்தமூன்றுகோபத்தாற்சகலவியாதியுமுண்டாகும்.

ஏடணை - ௩.

அர்த்தவேடணை, புத்திரவேடணை, உலகேடணை.

அர்த்தவேடணை-திரவியத்தைத்தேடி ஆசைப்படுதல் புத்திரவேடணை-புத்திரனைத்தேடி ஆசைப்படுதல். உலகேடணை-உலகவிஷயங்களைத்தேடி ஆசைப்படுதல்.

குணம் - ௩.

இராசதம், தாமதம், சாத்விகம்.

இராசதம்-அகங்காரமாய்வெட்டவும் குத்தவும் கடிக்கவுமாயிருப்பது. தாமதம் - மத்தமாய் மத்திமமா யிருப்பது. சாத்விகம் - அடக்கம், அன்பு, விவேகம், ஐம்பொறியடக்கல், அருள், ஞானம், தவம், பொறை, மேன்மை, வாய்மை முதலியவற்றை'யுடையதாய் நாட்டங்கொண்டிருப்பது.

இராகம் - அ.

காமம், குரோதம், உலோபம், மோகம், மதம், மாற்சரியம், இடும்பை, அகங்காரம்.

இதற்குச் சாட்சி

திருமந்திரம்.

கானத்தெழுந்து திரியுந்துரியந்தான்
வானத்தெழுந்துபோய் வையம்பிராக்கித்தே
தானத்தெழுந்த கருத்தின்றலைபிலே
யூனைத்தவிர்ந்துமங் கோங்கிநின்றானே.

துரியாதீதங் கெட்டவிடத்தில் ஆன்மா மூலாதாரத்திற்கிடந் துறங்குமென் றறியவும். இது முன்சொன்ன பதினலு கருவியு மிறந்தவிடம்.

இதற்குச் சாட்சி

திருமந்திரம்.

துரியமிருப்பது சாக்கிரத்துள்ளே
நரிகள்பதினலு நஞ்சுண்டுசெத்தது
பரியபுரவியும் பாரிற்பிறந்திடந்
துரியமிருப்பிடஞ் சொல்லவொண்ணாதே.

ஆக - மூன்றாந்தத்துவம் - ௩௬.

இதற்குச் சாட்சி

திருமந்திரம்.

முப்பதுமுப்பது முப்பத்தறுவருஞ்
செப்புமதிலுடைக் கோயிலுள்வாழ்பவர்
செப்புமதிலுடைக் கோயில்சிதைந்தபி
னெப்பிலனைவரு மோட்டெடுத்தாரே.

வேதாந்தத்தத்துவக்கட்டளை

முற்றுப்பெற்றது.

உ

சிவமயம்.

ஆருதார

ஜீவோற்பத்திசிந்தாமணி.

காப்பு.

ஆனைமுகன் ஆறுமுகன் அம்பிகைபொன் னம்பலவன்
ஞானகுரு வாணியைமுன் னாடு.

நூற்பெருமை.

நமசிவய மென் றுரைத்த மந்திரம்
நவ்வொடு மவ்வும்போய் மாய்கை வலமதாய்
யவ்வான ஜீவன் வவ்வுறச் சேர்ந்திடில்
சிவமினி லொன்றாய்ச் சிவமென லாமே.

இதன்பொருள்.

நகாரம்-திரோதாசத்தி. ஆத்துமாக்களைப் பிரபஞ்சத்திலே இச்சையை வருவிக்கும்.

மகாரம்-கிரியாசத்தி, ஆத்துமாக்களைப் பிரபஞ்சத்தில் மெய்யென்றழுத்தும் சிவத்திலே ஆசையை வருவித்துச்சிகாரத்தோடு கூடி நிற்பது

நகாரம்-நின்றசிவத்திலே ஆசையைவருவித்து மகாரத்தோடு கூடிநிற்பது.

நமசிவயவென் ருேதப்பட்ட வைந்தெழுத்துக் குள்ளே ஐந்தெழுத்துண்டு, இந்தஐந்தெழுத்தினையும் மூலஅட்சரமாகிய அகாரம்-உகாரம்-மகாரம்-விந்து-நாதம்—என்கிற அட்சரங்களைச்சேர்ப்பதெப்படியெனில், சிகாரத்தில் அகாரமும், வகாரத்தில்-உகாரமும், யகாரத்தில்-மகாரமும், விந்து-நகாரத்திலும், நாதம், மகாரத்திலுமாம். இந்தப்படி சேர்ந்த ஐந்தெழுத்தும் ஓடுகிற விதமெப்படியெனில்.

நகாரமானது-விந்து-திரோதாசத்தி பிரபஞ்சத்திலே இச்சையைவருவிக்காமல் சிவத்திலே இச்சையை வருவித்துச்சிகாரத்திலே ஐக்கியமானது

மகாரமானது-நாதம்-கிரியாசத்தி பிரபஞ்சத்தை மெய்யென்றழுத்தாமல் சிவத்திலே ஆசையைமெய்யென்றழுத்சிவகாரத்தில் ஐக்கியமானது நின்ற எழுத்தை ஒதமுன் சொன்ன மூன்றெழுத்தும் ஒன்ருயின.

அதெப்படி யெனில்; பராபரமாகிய பரமேஸ்வரன் ஆதிகாலத்திலே ஆத்மாக்களை இரட்சிக்கத்திருவருள் புரிந்தமையால் பராபரையான சத்தியின்துடையில் தம்முடைய பெருவிரல் அங்குஷ்டங்கொண்டு கிறுகையினலே பராசத்தி பொறுக்க மாட்டாமல் ஒவென்றனள். அப்போது பராபரமாகிய பரமேஸ்வரன் ஆவென்றமைத்தார். அந்த வெழுத்து அகாரமானது. அப்போது பராசத்தி அடக்கமாய்ஊவென்றனள். அந்தஎழுத்து உகாரமானது.

இந்த இரண் டெழுத்துக்களுஞ் சத்தியும் சிவமுமானது. இவ்விரண்டெழுத்தும் ஓரட்சரமானது எப்படியெனில்.

அகாரம் இலக்கத்தில் - அ, பின்சொன்ன உகாரம் இலக்கத்தில்-உ, இவ்விரண்டுமாய் தொகைக்கு ய-ஆயின.

யவ்வானது ஜீவன். அந்தச்சீவனைச் சத்தியுஞ் சிவமுமாகக்கூடி ஆத்துமாக்களை சினேகத்தை வருவித்தது. நவ்வானது திரோதயசத்தி, இச்சினேகத்தை மெய்யென்றழுத்தி மிகவும் இருதலையுண்டாக்கினது. மகாரமானது கிரியாசத்தி, இவை யிரண்டினும் பற்றுமல் நிற்கின்றது. யவ்வானது ஜீவன், இவையிரண்டும் விந்து நாதமானது இந்த உருக்கத்தைச்சத்திபெருளென்றறியாமல்நின்றது. கேவலமான இருள் எப்போது பெறுவோமென்ற விகாரம் சகலமானபகல் இவையிரண்டுக்கும் இரவுபகலென்று பேர். இவையன்றி ஞான முறைமைக்குச் சகலாவஸ்தை யென்றும் கேவலாவஸ்தையென்றும் பெயர்.

சிதம்பரத்திலே சினேகமா யிருக்கையினுலே பராபரமாகிய பரமேஸ்வரன் மானைப்பிடிக்க மான்வேடங்கொண்டதுபோல் இராப்பகலே குருவென்று வடிவெடுத்துக் கொண்டு ஆதி கபிலமாமுனிவர் திருவள்ளுவநாயனுர் வடிவமாய்த் திருக்குருந் தீசுவரராகிய திருமூலதேவருக்குத் திருவாய்மலர்ந்தருளிய உபதேச வைப்பாகும்.

சிவாயநமா.

தோற்றமும் ஒடுக்கமும் அறியும்படி

பராபரமாகிய பரமேஸ்வரன்
தராதலம்படைக்கத் தானினைந்தருளி,

பராபரத்திற் பரந்தோன்றி, பரத்திற் சிவந்தோன்றி, சிவத்திற் சத்திதோன்றி, சத்தியில் நாதந்தோன்றி, நாதத்தில் விந்துதோன்றி, விந்துவில் சதாசிவந்தோன்றி, சதாசிவத்தில் மகேசுவரந்தோன்றி, மகேசுவரத்தில் ருத்திரன் தோன்றி, ருத்திரனில் விஷ்ணுதோன்றி, விஷ்ணுவில் பிரம்மாதோன்றி, பிரம்மாவில் ஆகாயந்தோன்றி, ஆகாயத்தில் வாயுதோன்றி, வாயுவில் அக்கினிதோன்றி, அக்கினியில் அப்புதோன்றி, அப்புவில் பிருதிவிதோன்றி, பிருதிவியில் அன்னந்தோன்றி, அன்னத்தின் கண்ணே நர மிருகபட்சி தாவர சங்கமாதிகள் தோன்றின.

இவ்விதமாய்த் தோன்றிய அடைவே நர மிருகபட்சி தாவர சங்கமாதிகள் அன்னசத்திலொடுங்கி, அன்னம் பிருதிவியிலொடுங்கி, பிருதிவி அப்புவிலொடுங்கி, அப்பு தேயுவிலொடுங்கி, தேயு வாயுவிலொடுங்கி, வாயு ஆகாசத்திலொடுங்கி, ஆகாசம் பிரம்மாவிலொடுங்கி, பிரம்மா விஷ்ணுவிலொடுங்கி, விஷ்ணு ருத்திரனிலொடுங்கி, ருத்திரன் மகேசுவரத்திலொடுங்கி, மகேசுவரன் சதாசிவத்திலொடுங்கி, சதாசிவம் விந்துவிலொடுங்கி, விந்து நாதத்திலொடுங்கி, சிவம் பரத்திலொடுங்கி, பரம் பராபரமாகிய பரமேஸ்வரனிடத்தில் ஒடுங்குமெனக் காண்க.

அத்துவாதத்துவம்.

அன்னத்தில்-ரஸந்தோன்றி, ரஸத்தில் - உதிரந்தோன்றி, உதிரத்தில்-மாம்சந்தோன்றி, மாம்சத்தில் - மேதைதோன்றி, மேதையில்-அஸ்திதோன்றி, அஸ்தியில் மச்சைதோன்றி, மச்சையில், சுக்கிலந் தோன்றி, சுக்கிலத்தில்சுரோணிதந்தோன்றியது.

இப்படித்தோன்றிய சுக்கில சுரோணிதங்கள் அணுப்பிரமாணமுள்ள ஒருருவுபோலப் பர்யந்துகுதித்து கண்டிப்பும் பேரிகையும்போலே கண்டித்து நடுவெளியில் ஒரு சுழுமுனையுண்டாய் அம்முனையினடுவே ஒருதுவாரமுண்டாய் அத்துவாரத்தினடுவே இரண் டெழுத்துக்களாலே அபிமந்திரித்துப் பிண்டமாகியெழுமளவில்,

சுக்கிலம்பெருகில் - ஆணும். சுரோணிதம் பெருகில் பெண்ணும். இந்தச்சுக்கிலச்சுரோணிதம் ரேகித்துப்பெருகில் இரட்டைப்பிண்டமாம். அப்பிண்டமானது நீர்வழியேபெருகில்-ஊமையாம். மலக்கிடையேயாகில் மந்தனும்.

இப்படிக்குக்கெற்பவுற்பத்தி கொள்ளுங் காலத்தில் இரதக்கலையென்றும் இரஸக்கலையென்றும் இரண்டுகலைகளுண்டு.

அவற்றுள்எரிகலையிலே பிராணேந்திரியம்பாயில் இடப்பாசுங்கொண்டு கிருமியென்னும் புழுச்சென்று விழுங்காமல் கன்றோடுதாய்ச்சென்று தொடர்ந்தாற்போலே பிராணவாய்வை ஆத்துமாமுன்னிட்டுக்கொண்டு செல்லுமளவில் இதமகிதமென்னும் இரண்டக்ஷரமும் பின்தொடர்ந்துசெ

அந்தவேளையில் வாயு நின்றியங்குமாகில் நிலத்தில் நிறமே பிள்ளைகளுக்கு நிறமாகும், மாதா பிதாக்களி னுடைய மனமும் குணமும் வாயுமொன்ருகுமாகில் அந் தப்பிள்ளைக்கு மிகவும் அறிவுண்டாகும்.

மாதா பிதாக்களுக்கு அந்தமூன்றுவிதமுஞ் சிதறில் பிள்ளை மறித்துப்போம், கர்ப்பாசனத்தைவிட்டு கெற்பங் கரவழியிலும் போக்கிலும் அக்கினி மிகுக்கிலும் வாயுகல ங்கிலும் மலமாம். ஸ்திரீபுருஷர்க ளிருவருக்கும் மூலாக் கினி அதிகரித்தால் அந்தகர்ப்பஞ் சுவறிப்போம்.

இப்படி ஜன்மானுபவத்திற் கீடாக எடுக்கப்பட்ட சரீரத்தில் முன்சொன்ன வழியே அருந்தின அன்னுகார மானது முப்பது நாழிகையில் எங்குற்றதெனில்.

மல ஜல ரத்தமாகிய மூன்று கூருகும். இதில் இராப் பகல் அறுபது நாழிகையில் மலஜலமென்ற இரண்டுகூறு கழிந்துபோம், மற்ற ஒருகூருகி இரத்தமானது சரீரத்தில் தங்கும் அந்த இரத்தமானது ஏழிலொருபங்கு இந்திரிய மாம். மற்றபங்குகளோவெனில், தோல்-உரோமம்-சதை- கற்பம்-மேதை அஸ்தி குடும்பி-மூளை-சுக்கிலம் - தியம்பு- குடல்-நரம்புமுதலிய விடயங்களுக்கு முறையே எ௨நாழி கைவீதம் பரவிநிற்கும்.

இனி இந்தச்சரீரத்தில்இருவினைக்கதவுங்கூட்டி மூல த்தண்டாகியநெடுங்கயிற்றை முகட்டுவளையாகச்சேர்த்து பழுவெலும்பாகியவரிசையிட்டு நரம்பாகியயாக்கையாலே கட்டி உதிரமாகிய ஜலத்தினுலே மண்கூட்டிச் சுவரே ற்றி ரோமமாகிய கத்தையாலே மேய்த்து எடுக்கப்பட்ட

வீட்டுக்கு நவத்துவாரமென்னும் வாசலிட்டு, அச்சமாகிய கதவுகளிட்டு பல்லாகிய தாள்பூட்டி நாவாகிய ஓங்காரம் பாய்ச்சிப் பண்டமாகியபஞ்சேந்திரியங்களு முடைத்தாய் நிற்கும்.

இந்தச்சரீரத்தில் பதினாறு கதவுபூட்டிய வீணாத்தண்டும் மொழியென்னு முச்சாணெலும்பும், முச்சாண்சதையும், அஞ்சுருவும், ஆறுதெருவும், ஏழுகடலும், எட்டுதூணும், நாலுசாண்பருமனும், எட்டுச்சாண் நீளமும், முப்பத்திரண்டு முழக்குடலும் இருக்கும்.

இது மூலாதாரத்தைத்தொட்டு ஆக்ஞையளவும்பெருநரம்புகள் (கககத) சிறுநரம்பு (கஅத) கையிலும்காலிலும்பெருநரம்பு (எத) சிறுநரம்பு (கஉத) நாபி தானத்தில் பெருநரம்பு (த) சிறு (உத) நவத்துவாரத்துக்கும் வாசல் கூ-க்கு பெருநரம்பு (தடுா) சிறுநரம்பு (ஈதடுா) முடியில் பெருநரம்பு (ஈத) சிறுநரம்பு (கூத) எலும்பிலுங் குடலிலும் சிறுநரம்பு (எத) ஆக நரம்பு நாடி (எயஉத)

இனி கால்களிலும் கைகளிலும், சந்துப் பொருந்தல் கூகூ கழுத்துக்குக்கீழ்ச்சந்து (அகூ) மேற்சந்து (ஈ) ஆக சந்துபொருந்தல் (ஈஈஎ)

இனி நாசியில் ஜலம்பலம் சக. எலும்பில் ஜலம் பலம் எ. மாம்சத்தில் ஜலம் பலம் கூகூ.

காலிலும் கையிலும் எலும்புகள் (ாகூய) மூலாதாரத்தைத்தொட்டு ஆக்ஞை யளவும் முழுயெலும்பு (ஈய) கழுத்துக்குமேல் பொடியெலும்பு (ஈா) இருபக்கத்திலும் எலும்பு (உய) ஆக எலும்பு (டுாய)

இனிசரீரத்தில் (௩௨-கோடி) ரோமத்துவாரங்களும், நாளொன்றுக்கு (௨௧௬௲௱) சுவாசமும் (௯௬) தத்துவமும், (௩௯௰) பலம் மாம்சமும் உழக்கு பித்தமும், ஆழாக்குச் சேத்துமமுங்கூடி சரீரத்திலே நாளொன்றுக்கு நடக்கும் பிராணவாயு (௧௨) விரல் பிரமாணம் புறப்பட்டு நாலுவிரல் பிரமாணங் கழிந்துபோய் (௮) அங்குலம் உடம்பூடுருகி சப்த தாதுக்களை வளர்க்கும்.

இனி ஜீவராசிகளின் வாழ்நாளின் விவர மெப்படியெனில்,

வயதளவு ௱-க்கு ௰-வயதளவும் இளமை ௨௰ வயதினளவும்வாலிபம், ௨௫-௩௰-௪௰-இதுவரையில்யௌவனம், ௪௫-௫௰-இவைகளில் கௌமாரதிசை யடைந்து ஒளிமழுங்கலுற்று பிருதிவி-அப்புவை நெருக்கும்-அறுபதில்அப்பு தேயுவை நெருக்கும். எ௰-தேயு—வாயுவை நெருக்குதலினூல் தாதுமாயாவுணர்வு பண்டுபோலே செலுத்தும், அ௰ வயதில் வாயு ஆகாசத்தை நெருக்கும், கூ௰ வயதில் ஆகாசம் ஆத்துமாவை நெருக்கும், அதனுல் மலஜலம் இடைவிடாமல் ஒத்துநிற்கும் ௱ வயதில் ஆத்துமாவந்தவழியை நோக்கும்.

இப்படிப்பட்ட சரீரமானது முன்சொன்ன அறுதிங்களில் மூழ்ந்தாமல் சற்குருவின்தாளே சரணமென்று திருக்குருந்தீசுரர் ஆதி திருமூல தேவருக்கு திருவுளம் பற்றருளியமுறைமை கூறினோம்.

தோற்றவோடுக்கம்-முற்றிற்று.

அத்துவாதத்துவ கலைக்ஞானம்

அட்சரம்-ஆகாரம்-கரணம்-அவஸ்தை-பொறி-புலன்-இளமை-வறுமை-வேதம்-புராணம் - சரிகை-கிரியை-யோகம்-மெய்ஞ்ஞானம்-இவ்விதமென்று குருவருள் செய்யச் சீடன்கேட்டுத் தெளிந்து அருட்பிரகாசத்திலே சர்வஅஞ்ஞானங்களையும் ஞானக்கினியினாலே கட்டுப்போட்டு களிப்புற்று சிவத்துடனே நின்று தெளிவுறவே யெப்போதும் சிவஞானியென்று ஒட்டியாணம்பூட்டி ஆனந்தமென்னும் ஞானமிர்தத்தை யருந்தி ஓம்நமாவென்னும் ஞான முத்திரையிட்டு அழியாப்பதவியாக மோட்சசாம்பிராச்சியத்தை யடைபவருக்கே சீவன்முத்தரென்று பேராம்.

இப்படிப்பட்ட பெருமையையடையுமவர்களுக்குப் பாகதி கிடைக்காததற்குக் காரண மேதோவெனில்.

பரகதிக்கு விலகல்.

காயாபுரி யென்னும் பட்டணமும், அந்திர சூத்திரமென்னும் உட்கோட்டையும் நவத்துவாரமாகிய வாசல்களும், இரணமென்னு முகப்பும், சுவாதிஷ்டானம், மணிபூரகம், அனகதம், விசுத்தி, ஆக்ஞை என்னும் அரண்களும் அக்கினிமண்டலம், ஆதித்தமண்டலம், சந்திரமண்டலம் ஆகிய சொற்கமத்திய பாதாளமாகிய லோகங்களும், அங்காரசன் மூர்க்கராசன் என்னும் இரண்டுராஜர்களும், மூலப்பிரகிருதி யென்னுந் துன்மந்திரியும், பஞ்சபூதர்களென்னும் பிரதானியர்களும், அலகையென்னும் வீதிகளும், இச்சாசத்தி கிரியாசத்தி யோகசத்தி ஞானசத்தி பராசத்தியென்னும் ஊழியக்காரிகளும், அசவை

யென்னும் அடப்பக்காரனும் கெர்விதனென்னும் களாஞ்சிக்காரனும் காலகர்மனென்னும் தளவானும் மனம், புத்தி, சித்தம் ஆங்காரமென்னும் காணிக்காரனும், மாயாப் பிரபஞ்சமென்னும் வன்னிநாயகப்பாடிகரும், சத்த, பரிச, ரூப, ரச, கந்தமென்னும் கொல் நாயக்கர்களும், காம-குரோத-லோப-மோக-மத-மாற்சரிய-இடும்பை-அகங்காரமென்னும் கள்ளரும், இத மகிதமென்னு மல்லர்களும், ஆணவம்—மாயை-காமியம்-என்னும் கோட்டைக்காரரும், வாக்கு-பாதம்-பாணி-பாயுரு-உபஸ்தம் என்னும் கன்னக்காரரும், சாக்கிர-சொப்பன-சுழுத்தி-துரியம்- துரியாதீதமென்னும் தலையாரிகளும், அன்னமயம், பிராணமயம், மனோமயம், விஞ்ஞானமயம், ஆனந்தமயமென்னும் காலாட்களும், வாயு-தேயுவென்னும் புரவிகளும், மனோபதியென்னும் கருணீகனும் நவகோடி யென்னும் ராவுத்தனும், இருதயபாதரென்கிற தானாபதிகளும், சதகோடி மகாமந்திரமென்னும் உபதளமும், வாதபித்த சேத்துமமென்னும்பரிவாரமும், அஷ்டமதமென்னும் யானைகளும், நாலுவேதமென்னும் ரதங்களும், அசுத்தம் சுத்தமென்னும் தேவியரும், இருவினையென்னும் தோழிகளும், இவர்கள் யாவருங் கூட்டமாகக் கூடிக்கொண்டு தங்களில் தாங்களே ஒருவருக் கொருவர் ஒப்புரவற்றவர்களாய் முன்னுரைத்த காயாபுரிக் கோட்டையை வளைந்துக் கொண்டு ஒன்பது வாசலுக்கும் அஷ்ட மதமென்னும் யானைகளை விடுத்து யுத்தஞ் செய்கையில் ஒருவருக் கொருவர் தங்களால் இந்தக் கோட்டையை ஆளுகிறதற்கு சாத்தியப் படாமல்காரியஉபாதியாலும்காரணஉபாதியாலும்ஸ்தூல

ஞக்குமாதி தேகத்தினுலும் சதுர்விதோபாயத்தினுலும் ஆராய்ந்து இந்தக்கோட்டையைக் கைக்கொள்ளும்படிப ராபரமாயிலங்குகின்ற சற்குருநாதன் மானைப்பிடிக்க மா ன்சட்டையுடுத்ததுபோல திருநந்திதேவரான சற்குருநா தர் ஆதிகபிலராகிய திருவள்ளுவராய் திருமூல தேவருக் குத்திருவாய் மலர்ந்தருளியவாறு இதயமென்னும் வில்லு க்குப் புரியென்னும் நாணியைப்பூட்டி அறிவு யென்னும் அம்பைதொடுத்து குருவென்னுப இலக்குநோக்கி மூலா தாரத்தின் இரண்டுநாகுநெட்டெழுத்தின் நடுநடுத் தெழு த்திலே யிருந்து வங்கென்றுவளைத்து சங்கென்று சந்நித னுய் அங்கிஷாவென் றியங்குவித்து சங்கென்று ஆக்ஞை யா சக்கரத்திலேபுகுந்து அக்கினி மண்டலததில் அனைவ ரையுங்காண்பித்துக் கொண்டு ஆயாவாளென்னும் இடை பிங்கலை இரண்டுக்கும் படிக்கதவிட்டு ஆதிமூலமென்னும் யானையின்மேற்கொண்டு தண்டுக்குந் தனுவுக்கும் நடுக்கு த்தென்னுங் குாசுக்கயிற்றுக் குள்ளாக அன்னதானத்தி லுற்றளவில் அங்கென்று மேனுக்கி ஆதிகாலமும் அவ் வையும் பதியுங்கொண்டு நடுவணை யென்னும் ருத்திராக்கி னியான பன்னிரு சமுத்திரத்திலே ஆனையை நீராட்டுவித் து ஞானபரமென்னும் காவணமிட்டு அங்கென்று மேனே க்கி யுற்றளவில் சித்திரநாடிவழியே சென்று சந்திராபுரி யென்னும் மண்டலமுங்கொண்டு அக்கினிமண்டலத்தில் அஞ்செழுத்திலேயும் ஆதித்தமண்டலத்தில் மூன்றெழுத் திலேயும் சந்திரமண்டலத்தில் ஓரெழுத்திலேயும் ஆசன மாயிருந்தபிறகு திரிமண்டலாதிபன் பின்னிட்டு மந்திரியு பதேசப்படி வைத்துக்காயாபுரியென்னும் பட்டணத்தை க்கொள்ளாமற்கொண்டு அதிகாயனென்னும் பிரபஞ்சங்

களையெல்லாம் கருவோடறுத்து பின்புசத்திய ஞானப்பிர காசமான மனதிருத்தேரிலே யெழுந்தருளிய பின்பு அறி வுகந்து நரலோகங் கொண்டருளிய பின்பு காயா புரியை நோக்கி திருநந்திதேவர் ஆதிகபிலமஹாரிஷி திருவள்ளுவ சாக்ஷியாகத் திருமூலதேவருக்குத் திருவுளம் பற்றியரு ளிய முறைமையிலே திருமூலதேசிகர் நின்று க்ஷகைசெய்த ளவில் காயாபுரிபட்டணத்தில் யோகாதியுங்கெட்டு இரவ கெந்தருவ பதாதிசேனையும் பட்டு ஆயாக்கினி வேந்தனும் சிறப்புண்டுபோம் காயாபுரியென்னும்பட்டணத்தில் சொ ர்க்க மத்தியபாதாள லோக மளவாக திருவடி வைத்துக் கொண்டு ராச்சியஞ் செய்தபடிக்கு திருநந்திதேவர் ஆதிக பிலமகாரிஷி திருவள்ளுவர் சாட்சியாகத் திருமூல தேவ ருக்கு அபயாஸ்தமுங் கொடுத்தருளி அபிஷேகமுஞ்சூட் டிசித்தாந்தமும் வேதாந்தமுங்கடந்த நாதாந்த முடிவான அமுர்தபஞ்சாட்சர துருவநிலையில்சூக்ஷம்புகட்டி இப்படி யுணர்த்தியருளிய முறைமையை உட்படுத்தேடாதவன் சிவஞானியல்லவென்று இந்தமுறையை உட்படுத்தேடி னபெரியோர்களுக்குப் பராபரத்தில் உத்தரங்களும் வெ ளியாயிருக்கும்

பிண்டத்திற்கண்டபொருள் அண்டத்திற்காணலாம்
அண்டத்திற்குள்ளது பிண்டத்துமுண்டெனக்கொள்க.

ஜீவோற்பத்தி சிந்தாமணி

முற்றிற்று.

சிவமயம்.

தத்துவதீபிகை.

சரீரத்தினளவு பிரமாணாதிகளின் விவரம்.

இந்தச் சரீரமானது அவரவர்கள்கையினால் ௮-சாண் நீளமும், ௪-சாண் பருமனும், அல்லது ௯௬-விரற்கடை பிரமாணமுமுள்ளது.

இதற்குள் ௯௬-தத்துவங்கள் அடங்கியிருக்கின்றன.

அவையாதெனில்:

வாசல்கள் ௯-பொறி-௰ புலன்-௰ ஆதாரம் ௬ மண்டலம்-௩ நாடி-௰ வாயு-௰ தாது-௭ இராகம்-௮ கோசம்-௫ கரணம்-௪ அவஸ்தை-௫ குணம்-௩ மலம்-௩ வியாதி-௩ ஆக ௯௬.

இவைகளுக்கு விவரம்.

செவிகள் ௨ கண்கள் ௨ நாசிகள் ௨ வாய் ௧ குய்யம் பெண்குறி அல்லது ஆண்குறி ௧ குதம் அல்லது அபான வாயு ௧ ஆக வாசல்கள் ௯.

சுரோத்திரம் ௧ தொக்கு ௧ சட்சு ௧ சிங்குவை ௧ ஆக்ராணம் ௧ ஆக பொறிகள் ௫.

இவைகளின் யியற்கையாவன:

சுரோத்திர மென்பது செவி; இது ஆகாசத்தினிடமாய்நின்று சத்தத்தை யறியும்.

தொக்கு என்பது உடம்பு, இது வாயுவினிடமாய் நின்று பரிசத்தை யறியும்.

சட்சுவென்பது கண், இது தேயுவினிடமாய் நின்று ரூபத்தையறியும்.

சிங்குவை யென்பது நாக்கு, இது அப்புவினிடமாக நின்று ரஸத்தை யறியும்.

ஆக்ராண மென்பது மூக்கு, இது பிருதிவியினிடமாகநின்று கந்தத்தை யறியும்.

இவைகளே ஞானேந்திரிய மென்னப்படும்.

கன்மேந்திரியமாவன.

வாக்கு பாதம் பாணி பாயுரு உபஸ்தம் ஆக ரு.

இவைகள் முறையே வசனம், கமனம், தானம், விசக்கம், ஆனந்தம் இவைகளாம்.

ஆகாசத்தினிடமாக நின்று வசனிப்பது வாக்கு.
வாயுவினிடமாக நின்று கவனிப்பது பாதம்.
தேயுவினிடமாக நின்று இடல் ஏற்றலானது பாணி.
அப்புவினிடமாக நின்று சலமலாதிகளைக்களைதல் பாயுரு.
பிருதிவியினிடமாக நின்று ஆனந்திப்பது உபஸ்தம்.

இவைகள் கன்மேந்திரியங்களாம்.

தன்மாத்திரைகளாவன.

சத்தம்-பரிசம்-ரூபம்-ரஸம்-கந்தம்-ஆக-ரு.

சத்தமானது ஆகாசத்திலும், செவியிலு மொடுங்கும்
பரிசம் வாயுவிலும் உடம்பிலு மொடுங்கும்.
ரூபம் தேயுவிலும், கண்ணிலு மொடுங்கும்.
ரஸம் நீரிலும், நாவிலும் ஒடுங்கும்.
கெந்தம் பிருதிவியிலும், மூக்கிலும் ஒடுங்கும்.
வசனம் வாக்கிலும், ஆகாசத்திலும் ஒடுங்கும்.
கமனம் வாயுவிலும், காலிலும் ஒடுங்கும்.
தானம் தேயுவிலும், கையிலும் ஒடுங்கும்.
விசர்க்கம் அப்புவிலும், முகத்திலும் ஒடுங்கும்.
ஆனந்தம்-பிருதிவியிலும், குய்யத்திலும் ஒடுங்கும்.

ஆக பொறி ரு-க்கும் புலன்கள் ரு-க்கும்

விவரமிதுவாம்.

ஆதாரமாவன.

மூலாதாரம், சுவாதிஷ்டானம், மணிபூரகம், அநாகதம் விசுத்தி, ஆக்ஞை இவைகளாம்.

இவைகளின் விவரம்.

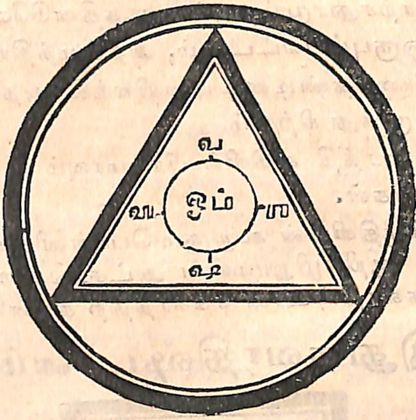
மூலாதாரமாவன—காலெலும்பு உ-ங் கதிரெலும்புங் கூடிய இடம் குய்யம், குய்யத்துக்கும் குதத்துக்கும் நடுவே குண்டலி வட்டமாய் அந்த வட்டத்துக்கு நடுவே திரிகோணமாய் அந்த திரிகோணத்துக்கு நடுவே நாலித

மூடைய ஒருபுட்ப வட்டமாய் கடப்பம் பூப்போன்றிருக்கும், அந்தப் புட்பத்துக்கு நடுவில் ஓங்காரவெழுத்துநிற்கும் அந்த ஓங்காரத்திற்கு நடுவில் விக்கினேஸ்வரனும், வல்லபை சத்தியும் எழுந்தருளியிருப்பார்கள். பச்சை நிறமுள்ளது, அந்த நாலிதழிலும் நிற்கும் அட்சரங்களை இதற்கடியிற் வரும் மூலாதார சக்கரத்திற் காண்க.

இதற்குப் பிரமாணம் திருமந்திரம்.

மாமலர் நாலையும் வட்டத்தின் மேலிடு
மாமலர் நாலிலும் வவ்வாதி சவ்விடு
மாமலர் நாலிலே வட்டத்தி னுள்ளே
ஓமென விநாயகன் உலாவி நின்றானே
ஒருவீடு வாசற் கிருவீடு மேலே
கருவீடு வாசற் கிருவிரல் கீழே
உருவீடு சோதியு மங்கே யுதித்தன
திருவுடை யாரிது தேர்ந்தறி வாரே
இட்டா னறிந்திலன் ஏத்தாளுங் கண்டிலன்
தட்டா னறிந்தான் ஒருவர்க் குறைத்திலன்
மெட்டாய் வளர்ந்து அதின்மேல் விநாயகன்
அட்டாங்க யோகத் தமாந்திருந் தானே
ஓங்கார மென்னும் அவளொரு பெண்ணும்
நீங்காப் பச்சை நிறம துகந்தவள்
ஆங்கார முடன் ஐவரைப் பெற்றவள்
நீங்கா சனத்தி லினிதிருந் தானே.

இது மூலாதாரம்.

முக்கோணம்
நாலிதழ்கமலம்
மாணிக்கநிறம்
கணபதி
குண்டலிசத்தி
ஓங்காரம்

இவையெல்லாம் அவ்விடத்தில் தோன்றுவதுபோலிருக்கும்.

இதற்கு இரண்டு விரற்கடைக்குமேலிருப்பது

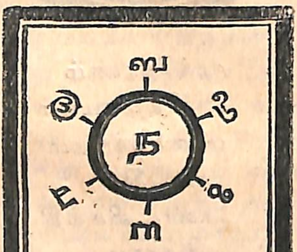
சுவாதிஷ்டானம்.

அது நாற்சதுரமும், அச்சதுரத்தினடுவே ஆறிதழ்களையுடைய ஒருபுட்பவட்டமும், அதன்மத்தியிலே லிங்கபீடமும், வீணாத்தண்டினடியுமாயிலங்கி அதனடுமெத்தியிலே நகார எழுத்து நிற்கும்.

அந்தநகாரத்தி னடுவில் பிரம்மாவும் சரஸ்வதியும் வீற்றிருப்பார்கள்.

இது பிருதிவியின் கூறுகும்-பொன்னிறமாம் அந்தப்புட்பத்தின் ஆறிதழிலுமுள்ள அட்சரங்களை இதற்கடியில் வரும் சுவாதிஷ்டான சக்கரத்திற் காண்க.

இது சுவாதிஷ்டானம்.

நாற்சதுரம்
ஆறிதழ்கமலம்
செம்பொன்னிறம்

பிரம்மா.

சரஸ்வதி

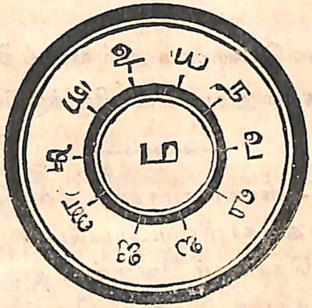
நகாரம்

இவையெல்லாம் அவ்விடத்தில்

தோன்றுவதுபோலிருக்கும்.

இதற்கு அ - விரல்பிரமாணத்துக்குமேல் இருப்பது மணிபூரகமாம், இதுகோழிமுட்டைபோல தஅ நரம்புநாடிகளும்சூழ நாடிக்கெல்லாம் வேருள்ளது, இதை உள்ளறிவுள்ளோர் உந்திக்கமல மென்று சொல்லுவார்கள், இது தொப்புளுக்கு நேரிற் அப்புஸ்தானத்தில் ஏழாம்பிறைக்கிணங்கியிருக்குமாம். இதினடுவே பத்து இதழை யுடைய ஓருபுட்பம் வட்டமா யிருக்கும், அந்தபுஷ்பத்தி னடுவில் மகாரவெழுத்துநிற்கும், அந்தமகாரத்திற்கு மகாவிஷ்ணுவும், மகாலட்சுமியும் எழுந்தருளி யிருப்பார்கள் பளிங்கு நிறமுள்ள. அந்தப்பத் திதழிலும்நிற்கின்ற இதற்கடியில் வரும் மணிபூரகச்சக்கரத்திற் காண்க.

இது மணிபூரகம்

மூன்றும்பிறை

பத்திதழ்கமலம்

மரகதநிறம்

விஷ்ணு

லட்சுமி

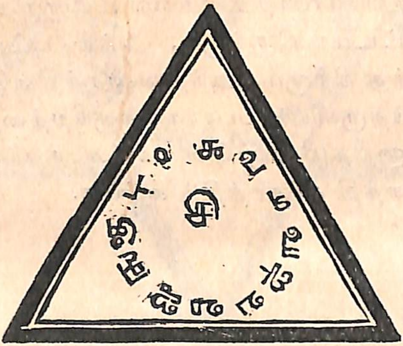
மகாரம்

இவையெல்லாம் அவ்விடத்தில்
தோன்றுவதுபோலிருக்கும்

இதற்குமேற் பத்துவிரற்கடைப் பிரமாணமுள்ள இடத்துக்குமேல்உள்ளது அனாகதமாகும். இது இருதயகமல

மாம் தேயுஸ்தானத்தில் முக்கோணமா யிருக்கும், அந்த முக்கோணத்தி னடுவில் பன்னிரண்டிதழை யுடைய ஒரு புட்பவட்டமா யிருக்கும். அந்தப்புட்பத்தி னடுவில் சிகார வெழுத்து நிற்கும். அந்த சிகாரத்தினடுவில் ருத்திரனும் பார்வதியும் அமர்ந்திருப்பார்கள். அக்கினி நிறத்தை யுடையது அந்தப் பன்னிரண் டிதழிலுமுள்ள அட்சரங் களை இதற்கடியில்வரும் அனுகத சக்கரத்திற் காண்க.

இது அனுகதம்

பன்னிரண்டிதழ்கமலம்

முக்கோணம்

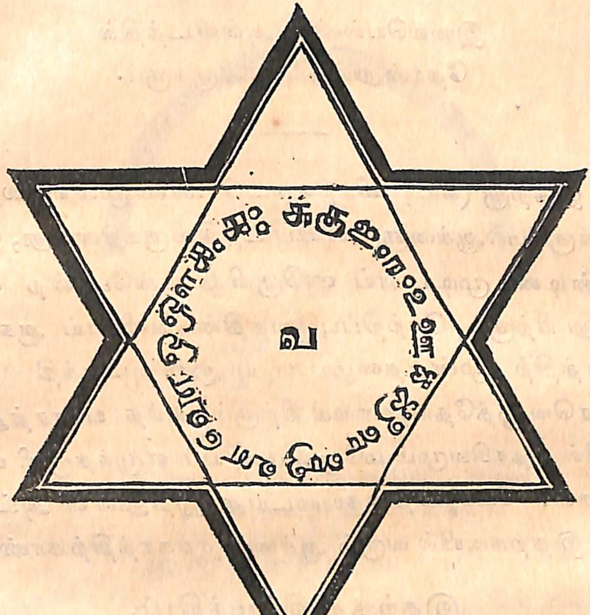
ஸ்படிகநிறம்

உருத்திரன்
பார்வதி
சிகாரம்

இவையெல்லாம் அவ்விடத்தில்
தோன்றுவதுபோலிருக்கும்

இதற்குப் பத்துவிரற்கடை பிரமாணமுள்ள இடத்துக்குமேலுள்ளது விசுத்தியாம். இது கண்டஸ்தானத்திலே வாயுவு ஸ்தானத்திலுள்ளது. அறுகோணமாயிருக்கும். அந்தஅறுகோணத்தினடுவில் பதினாறிதழையுடைய ஒரு புட்பவட்டமா யிருக்கும், அந்த புட்பத்தினடுவே வகாரவெழுத்து நிற்கும், அந்தவகாரத்தினடுவில் மகேஸ்வரியும், எழுந்தருளியிருப்பார்கள் கருநிறத்தையுடையது. அந்தப் பதினாறிதழிலுமுள்ள அட்சரங்களை இதற்கடியில்வரும் விசுத்தி சக்கரத்திற் காண்க.

இது விசுத்தி,

பதினாறிதழ்கமலம்
அறுகோணம்
மேகநிறம்
மகேஸ்வரன்

மகேஸ்வரி

வகாரம்

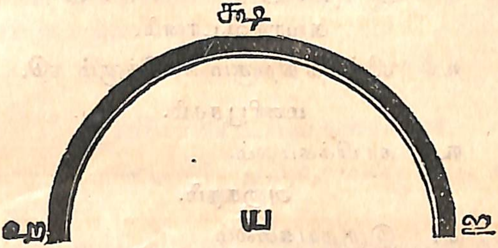
இவையெல்லாம் அவ்விடத்தில்
தோன்றுவதுபோலிருக்கும்.

இதற்கு (கஉ) விரற்கடைபிரமாணமுள்ள ஸ்தானத்துக்குமேல்ஆக்ஞைலலாடபீடத்திலிருக்கின்றது, வீணைத்தண்டின் முடியுமாய் ஊடுருவி பொன்போன்ற வடிவமுற்று நிற்கும், நெற்றிப்புருவத்தின்வெளியாய் ஆகாசஸ்தானத்திற் மூன்றிதழையுடைய ஒரு புட்பத்தினடுவே யகாரவெழுத்தோடிணங்கி நிற்கும், அந்த யகாரத்துக்கு நடுவில் சதாசிவமும் மனோன்மணியும் எழுந்தருளி யிருப்பார்கள். மேகவர்ணத்தையுடையது இதிலுள்ள அட்சரங்களை இதற்கடியில் வரும் ஆக்ஞை சக்கரத்திற்காண்க.

இதற்குத் திருமந்திரம்.

ஐம்பதெழுத்தே அமர்ந்த வேதங்கள்
ஐம்பதெழுத்தே ஆகமாதிகள்
ஐம்பதெழுத்தின் அறிவை யறிந்தபின்
ஐம்பதெழுத்தே ஐந்தெழுத்தாமே.

இது அக்ஞை

மூன்றிதழ்க்கமலம்
வட்டம்
படிகநிறம்
சதாசிவம்
மனோன்மணி
யகாரம்
இவையெல்லாம் அவ்விடத்தில்
தோன்றுவதுபோலிருக்கும்

ஆறுதாரவிவரம்.

மூலகாரணமாயிருக்கும் இந்தப்படத்தில் சங்கைநேரிடுமேயானால் அகமும்புறமும் ஆராய்ந்து பார்த்தால்தெரியவரலாம்.

திருமூலர் திருமந்திரம்.

ஒருவிடுவாசலுக் கிருவிரன்மேலே
கருவிடுவாசலுக் கிருவிரல்கீழே
உருவிடச்சோதியும் உணர்வது மாங்கே
திருவுடையாளிது சேர்ந்தறிவாளே.

மூலாதாரம்.

க. குதத்திற்கும் லிங்கத்திற்கும் நடு.

சுவாதிஷ்டானம்.

உ. லிங்கத்திற்கும் நாபிக்கும் நடு.

மணிபூரகம்.

ஙு. நாபிக்கமலம்.

அனுகதம்.

ச. இருதயகமலம்

விசுத்தி.

ரு. கண்டத்தானம்,

ஆக்ஞை.

சு. லலாடத்தானம்.

சந்திரமண்டலம்.

எ. மூலாதாரந்தொடங்கி ஒவ்வோரெழுத்தை முன்னிட்டுக்கொண்டு சிரசுநடுவே கோடி சூரியர் உதயமானாற்போலப் பிரகாசிக்கும், இந்த அமிர்தகலை அக்கினி மண்டலத்தை நோக்கி ஜோதியாய் நிற்கும்.

ஆதித்தமண்டலம்.

அ. இருதயகமலத்தில் ஆறுகோணமாய் எட்டிதழுடைய ஒருபுஷ்பமாயிருக்கும், இதில் வாழைப்பூப்போல் கீழ்நோக்கி யிருக்கும்.

அக்கினிமண்டலம்.

௬. பிரிதிவும் அப்பும் கூடினவிடத்தில் நாற்சதுரமாய் நடுவே முக்கோணமாய் நாலிதழுடைய ஒரு புஷ்ப மாயிருக்கும்.

இதுவே ஆறுதார விவரமாம்.

இனி மண்டலங்களாவன,

அக்கினி மண்டலம், ஆதித்த மண்டலம், சந்திரமண் டலம், ஆக ௩.

இதில் அக்கினி மண்டலமானது மூலாதாரத்திற்கு இருவிரற்கடைக்குமே லிருக்கின்றது.

ஆதித்தமண்டலம் உந்திக்கு நாலுவிரற்கடைக்குமே லிருக்கின்றது.

சந்திரமண்டலம் கோடி சந்திர சூரியர்களுதயமா னதுபோல சிரத்தினடுவில் நிலையாய்நிற்கும். இதை அமு ர்தகலையென்று சொல்லுவது முண்டு அமுர்தம் மேல் நோக்கி அக்கினி கீழ்நோக்கி சரியாய் நிற்கும், இதற்கு நடுவில் பராசத்தி எழுந்தருளி யிருப்பாள். இதற்குப்பிர மாணம்.

திருமந்திரம்.

மேலைநிலத்தில் மேதகுபெண்ணே
மூலநிலத்தில் முளைத்தெழுஞ்சோதியே
ஏலவெழுப்பி யிசைந்து சந்திக்க
பாலருமாவார் பார்நந்திஆணையே.

——

இனி நாடி ய-க்கும் விவரம்.

இடைகலை, பிங்கலை, சுழுமுனை, சிகுவை, புருடன், காந்தாரி, அத்தி, அலம்புடை, சங்கினி, குகு, ஆகநாடி-ய.

இவைகளில் இடைகலை-பிங்கலை-சுழுமுனை இம்மூன்றும் மூலாதாரத்தைத்தொட்டு ஆறுதாரம்ஆறிலும், மண்டலம் மூன்றிலும் ஊடுருவி முட்டி நின்று இடைகலை பிங்கலைஇரண்டும் சுழுமுனையிலேஇணங்கிகத்தரிக்கோல்பாகமாறிவீணைத்தண்டுக்கு வில்லுநாணிட்டாற்போல கபாலத்தைமுட்டி குதிரை முகமுற்று நாசியளவும் பற்றிநிற்கும்.

சிகுவை யென்னும் நாடியானது மூலாதாரத்தைத் தொடங்கி உண்ணாக்கிலே நின்று சோறும் தண்ணீரும் இவைகளை விழுங்கச்செய்யும்.

புருடன் என்னும் நாடியானது மூலாதாரந் தொடங்கி வலது கண்ணளவாய் வந்துநிற்கும்.

காந்தாரி யென்னும் நாடியானது மூலாதாரந்தொடங்கி இடது கண்ணளவாய் வந்து நிற்கும்.

அத்தி யென்னும் நாடியானது மூலாதாரந்தொடங்கி வலது காதளவாய் வந்து நிற்கும்.

அலம்புடை யென்னும் நாடியானது மூலாதாரந்தொடங்கி இடது காதளவாய் வந்து நிற்கும்.

சங்கினி யென்னும் நாடியானது மூலாதாரந் தொடங்கி குறியின் அளவாய் வந்துநிற்கும்.

குகு வென்னும் நாடியானது மூலாதாரந் தொடங்கி அபானத்தின் அளவாய் வந்துநிற்கும்.

இந்த நாடிகளானது தேகத்தைப் போஷிக்குமாறு அன்னபானாதிகள் செல்லும் மார்க்கமாகவும், இரத்தம் நீர் இவை யோட்டங்களுக்குத் தாரையாகவும், தேகத்தைவளைக்கவும், நிமிர்க்கவும், குருகவும், பெருகவும், கத்திரிக்கோல்போல் ஒன்றுக்கொன்று மாறலாகவும் கப்பிக் கயற்றைப்போல் இழுத்துப் பிடித்திருக்கின்றது.

இனி வாயுக்களாவன.

பிராணன், அபானன், வியானன், உதானன், சமானன், நாகன், கூர்மன், கிரிகரன், தேவதத்தன், தனஞ்சயன், ஆக வாயு ய.

இதனுடன் வயிரவன், முக்கியன், அந்தரியாமி, பிரவஞ்சனன் ஆகிய நான்கும் சேர வாயுக்கள் - யச.

பிராணவாயுக்களாவன.

பிராணவாயுவானது லலாட மத்தியிலே தோன்றி சந்திரநாடியிலே விழுந்து மூலாதாரத்திலே ஓம் என்று உதித்து நாபி சக்கரத்திலே ரீம்-என்று முட்டி இடைகலை பிங்கலைகளிலே ஓடி கபாலத்தைச் சுற்றி நாசியின் வழியாய்ப் புறப்பட்டு நான்கு விரற்கடை பிரமாணங் கழிந்து போய் எட்டுவிரற்கடை பிரமாணமீந்து தானின்ற ஸ்தானத்திலேயே தாக்குகின்றது.

இப்படி தாக்குவது உத்தம தேசிக்கு நாழிகை ஒன்றுக்கு முன்னூற் றறுபது சுவாசமாகக் கொல்லன் துருத்திக்குட் காற்றேறுவதுபோல் ஏறும்.

இப்படி ஏறுகின்ற சுவாசமானது இராப்பகலாகிய அறுபது நாழிகையுள்ள நாள் ஒன்றுக்கு (உகதகூ0) சுவாசமாச்சுது. இவ்விதமாயிணங்கி அவற்றுள் (எதஉ0) சுவாசம் வெளிப்படும். மற்றவை உள்ளடங்குமென்றறிக.

அபானவாயுவானது குதத்தையும் குய்யத்தையும் பற்றி மல மூத்திராதிகளைக் கழித்துவிடும்.

வியானன்-தோளிலே நின்று பரிசங்களை யறிவித்துக் கலைகளை நிறைவிக்கும்.

உதானன்-உதராக்கினியை யெழுப்பி உண்ட அன்னசாரத்தை நாடிகளிற் செலுத்திச் சரீரத்தை வளர்க்கும்.

சமானன்-இவையாவையும் சமப்படுத்தி பேதமில்லாமல் நிரவலாகி வைக்கும்.

கூர்மன்-நகைப்பும், முகலட்சணமும், கண்களிப்பும், புளகமும்,மயிர்க்கூச்சலும்,கொட்டாவியுமுண்டாக்கும்.

நாகன்-முக்கலும், சோம்பலும், திமிரலும், விக்கலும் வீங்கலு.முண்டாக்கும்.

கிரிகரன் - புருவ மெற்றுவித்தும், தும்முவித்தும், அழுவித்துத் திரியும்.

தேவதத்தன் - விழிக்கும்பொழுது வஞ்சித்து ஓட உலாவ யுத்தஞ்செய்யத் தலைப்படும்.

தனஞ்சயன்-பிராணன்சரீரத்தைவிட்டுவெளிப்பட்ட போதிலும் தான்பிரியாதுநின்று உடம்பை வீங்குவித்தும் விரிவித்தும் புழுவித்தும் கொய்தும் கபாலத்தைப் பிளந்துப்போம்.

வயிரவன்-காலெலும்புங் கதிரெலும்புங் கூடியவிடத்திலேநின்று உடம்பில் அவஸ்தையுண்டாக்கி ஈளை இருமல் முதலான நோய்களை யுண்டாக்கும்.

முக்கியன் - கையெலும்பு உ-ம். கதிரெலும்புங்கூடிய விடத்திலே நின்று சரீரத்தின் யாக்கைகளைச் சிறக்க நிறுத்தும்.

அந்தரியாமி-புருஷனுக்கு வாகனமாய் நின்று பிராண வாயுவைத் தோற்றுவிக்கும்.

பிரவஞ்சனெனில் - பிரணவத்துக் கிருப்பிடமாயிருந்து பிரவஞ்சனும் அந்தரியாமியும் சரீரத்திற்கு அடையாணியாகவும் அச்சாணியாகவும் இருப்பார்கள்.

தாதுக்களாவன.

ரசம், உதிரம், மாம்ஸம், மேதை, அஸ்தி, மச்சை, சுக்கிலம் ஆக எ.

இராகங்களாவன.

காமம், குரோதம், லோபம், மோகம், மதம், மாச்சரியம், இடும்பை, அகங்காரம் ஆக அ.

இவைகளில் காமமாவது - ஆசை, குரோதமாவது — கோபம் லோபமாவது-உள்ளதை யொளித்தல், பொச்சரிப்புக்கொள்கை. மோகமாவது-தானல்லாததார் மரித்தால் தான் மரித்தாற்போலிருக்கை. மதமாவது - கர்வமுற்றுத் தானதர்ம பரோபகராதிகளைவிலக்குதல். மாச்சரியமாவது ஒன்றைக்கண்டு மகிழ்தல், இடும்பையாவது தானே சர்வாதிகாரியென்று நினைத்து யாவரையும் இகழ்தல். அகங்காரமாவது தன்குற்றங்களை யறியாது பிறர்சொல்லைக் கேட்டுக் கோபித்தல்.

கோசமாவன.

அன்னமயம், பிராணமயம், மனோமயம், விஞ்ஞானமயம் ஆனந்தமயம் ஆக ரு.

இவைகளில்தாதுக்களாலெடுத்தது அன்னமயகோசம்.

அன்னசாரத்தினாலே பிராணனும் பலனும் அடங்கியது பிராணமயகோசம்.

பலத்தினாலேவந்துதோற்றப்பட்டதுமனோமயகோசம்.

அம்மனத்தின்கண்ணே தோற்றப்பட்டதுவிஞ்ஞானமாதலால் அது விஞ்ஞானமயகோசம்.

ஆனந்தமயமானது வித்தையால் அல்லது கல்வியால் ஞானம்வந்து தோற்றும் அது ஆனந்தமயகோசம்.

இதற்குப் பிரமாணம்.

சித்தியார்.

விருத்தம்.

தூலமாமன்னகோசம் தூலத்திற்பிராணனுற்றால்
வாலியபிராணகோசம் மன்னுமிம்மனோமயத்தால்
சாலவேபுத்தியுற்றால் தருமம்விஞ்ஞானகோசம்
ஏலவேவிடயமுன்போ லிபன்றதுகோசமாமே.

அந்தக்கரணங்களாவன.

மனம், புத்தி, சித்தம், அகங்காரம் ஆக-௪.

இவைகளில் மனம்-நினைக்கும், புத்தி - நிச்சயிக்கும்" அகங்காரங்கொண்டெழுப்பும். சித்தம்-மூன்றுக்குங்காரணமா யிருக்கும்.

இதற்குப்பிரமாணம்.

சித்தியார்

விருத்தம்.

மனதுக்கு விவரம்.

ஐயமுஞ்சலனமு நிற்கச்செய்தலும்
வெய்யவெங்கொடுமையும் விதப்பமேவலும்
பொய்யதுவுணர்த்தலும் பொருத்தநோக்கலும்
மையல்கொண்டீதலு மறிவுமாண்மையும்.

புத்திக்கு.

அருளுறவிருத்தலும் அபயங்காத்தலும்
மருளுபுண்ணிய பாவமாட்சியும்
தெருளுவிகாரமுந் திடப்படுத்தலும்
பொருடருமூவகைப் புத்தியாகுமே,

அகங்காரத்துக்கு.

பாகமூர்க்கமும் பண்பிலாண்மையும்
மோகமுஞ்செயவெண் முடிவிலாமையும்
சோகமுங்கீழ்மையும் துர்ராகசொப்பனம்
மாய்கையுஞ்செய்யுமாங் காரமாதலால்.

சித்தத்துக்கு.

அருந்தவமுயற்சியு மடிகள்பேணலும்
விருந்தெதிர்கொள்கையும் மேன்மைவாழ்தலும்
வருந்தினர்யாவரு மேத்தவாழ்தலும்
திருந்தியவிச்செயல் சித்தமாகுமே.

அவஸ்தைகளாவன,

சாக்கிரம், சொப்பனம், சுழுத்தி, துரியம், துரியாதீதம் ஆக - ரு.

இவ்வைந்தினுள் சாக்கிரமானது புருவமத்தியில்நின்றுராஜ ஓலக்கம்போல சதுரங்க பலத்துடனே யிருந்து, சத்த, பரிச, ரூப, ரச, கந்தம் இவ் வைந்துடனும் வசன, கமன, தான, விசற்க, ஆனந்தமென்னும் அவ்வைந்துடனும், மனம், புத்தி, சித்தம், அகங்காரம் இந்நாலும் சே

ர்ந்து கருவிகளுடன் சந்நிதியில்சேவிக்கத் தான் பராசத்தியருளாலே வியக்தனுய் சுகதுக்கங்களை அறிந்து நின்றபோது சாக்கிரமாயின.

இதற்குப்பிரமாணம்.

திருமந்திரம்.

கண்டனவைந்துங் கலந்தவோரைந்தும்
உண்டனநான்கும் ஓங்கியதுணர்ந்தபின்
பண்டையினுதி பரந்ததுசாக்கிரம்
அண்டமுந்தானு யமர்ந்ததுகாணே.

சொப்பனமாவது கருவி கரணுதி யசு-ல் கருவி பத்தும் கண்டத்தில் நிற்கும்.

மற்றக் கரணுதி ச-ம் சுழுத்தியோடு சீவாத்துமாவைக்கூடி சுவாசவிருதயத்திலே நின்றபோது கண்டவைகேட்டவை ஒன்றும் பிறர்க்குச் சொல்லப் புலப்படாத போது சுழுத்தியாம்

இதற்குப்பிரமாணம்

திருமந்திரம்.

ஆனமனமும் அறிகின்றபுத்தியும்
ஊனையிழந்துநன் றுள்ளேஉயிர்ப்பெய்தி
தானமிழந்து தயங்கியவாறுபோல்
ஊனையிழந்த சுழுத்தியதாமே.

துரியமானது சுழுத்தியைவிட்டுக் காரண மொன்றுட னே சீவாத்துமா நாபிஸ்தானத்தில் நின்றபோது உசுவா சம் நிசுவாசம் பிறக்கும், ஆகையால் இதற்குத் துரியமெ ன்றுபெயர்;

இதற்குப்பிரமாணம்.

திருமந்திரம்.

தானத்தெழுந்து திரியுந்துரியதானம்
வானத்தெழுந்துபோய் வையம்பிறக்கிட்டு
கானத்தெழுந்து கருத்தின்தலையிலே
ஊனைத்தவிர்ந்து ஒளித்திருந்தானே.

துரியாதீதபாவனை,

கருவிகரணாதி பதினாலும் பற்றற்று சீவாத்துமா தா னே மூலாதாரத்திற் சென்றேங்கி மலம், மத்தம்,மாய்கை பூரிசங்களை யறியாமல் நின்றபோது துரியாதீதமென்று பேராம்,

திருமந்திரம்.

துரியமிருப்பது சாக்கிரத்துள்ளே
நரியள்பதினான்கும் நஞ்சுண்டற்றது
பரியபுரவியும் பாரிப்பரந்திடம்
துரியமிருந்திடஞ் சொல்லவொண்ணாதே.

தேவகாவஸ்தைபாவனை,

அதீதத்தை முதலாகக்கொண்டு ஒருவனை முன்னொரு காலத்தில் நாமறிந்திருக்க அவன் சிறிது நாளைக்குப்பிறகு நமதுமுன்வந்துஎன்னையறிவீராவென்ன,நானறியேனென்

றுநின்றவிடம்அதீதம். அதைக்குறித்துநிதானித் துணரு மிடம் துரியம் ஆமோ அல்லவோ வென்று சந்தேகிக்குமிடம் சுழுத்தி. மனத்மேதாற்ற முற்றதுசொப்பனம். நீஇன் ஞனென்று நிச்சயித்துரைப்பது சாக்கிரமாம்.

இதற்குப் பிரமாணம்.

அறிவானந்தசித்தியார்.

முன்னே அறிந்தும் அறியாதிருந்ததுமுதலதீதம்
பின்னேநினைவின்றி மூச்சிட்டறிந்தபிறைதுரியம்
மன்னேமயங்கி யையுற்றசுழுத்திமனநினைவால்
தன்னேர்கனவது தானறிந்தொத்ததுசாக்கிரமே.

மத்தியாவஸ்தை.

சாக்கிரத்திற் சாக்கிரம், சாக்கிரத்திற் சொப்பனம், சாக்கிரத்திற்சுழுத்தி, சாக்கிரத்திற்றுரியம், சாக்கிரத்திற றுரியாதீதம்.

இவற்றுள் சாக்கிரத்துள் சாக்கிரமானது, கருவிகரணங்கள் பிரியாமல் ஒத்து நிற்பதாம்.

சாக்கிரத்திற் சொப்பனமானது, தான்நிச்சயம்போல்கண்டதுகேட்டது சொல்லறியாததுவாம்.

சாக்கிரத்திற் சுழுத்தியானது. நினைவுமாத்திரம்பொய்யாய் பிறருக்குச்சொல்ல வொண்ணுதிருக்கை, இது உசுவாச நிசுவாசமாக இருத்தலாம்.

சாக்கிரத்தில் துரியமானது, சகலகருவிகரணாதிகளு க்கும்அடங்கி பருமிருக்கையும் நித்திரைவருகையும்,அவ சமாய் விழுகையும் புருவமத்தியிலே நடுச் சக்கரத்திலேயு ள்ளது.

மேலாவஸ்தையாவன.

புருவமத்தியில் நடுச்சக்கரத்தில் இரண்டங்குலப்பி ரமாணத்திலே யுள்ளது சொப்பனம்.

இதற்குமேல் இரண்டங்குலபிரமாணத்தி லுள்ளது சுழுத்தி.

இதற்குமேல் இரண்டங்குலபிரமாணத்தி லுள்ளது துரியம்.

இதற்குமேல் இரண்டங்குல பிரமாணத்திலுள்ளது துரியாதீதமாம்.

இதற்குப் பிரமாணம்.

திருமந்திரம்.

காலங்கிகீரிற் கலந்துடனாகாசம்
மாலங்கியீசன் பரமசதாசிவன்
மேலஞ்சுசென்று விரவவல்லார்க்குக்
காலனார்இலை கனவிலுமில்லையே.

அவஸ்தைகளாவன.

சகலாவஸ்தை,கேவலாவஸ்தை, சுத்தாவஸ்தைஆக ௩.

சகலாவஸ்தையானது, சாக்கிரத்தில் கருவிகரணாதி களுடன்கூடி அந்தக்கரணங்களுக்கு நினைவாயிருக்கும்.

கேவலாவஸ்தையோவெனில், மூலாதாரத்தைப் பற்றிஆணவம்மேலிட்டு ஒன்றுந்தெரியாமல் கிடக்கை.

சுத்தாவஸ்தையோ, சகலாவஸ்தையில் கருவிகரணாதிகளுடன்கூடி நின்று அலைச்சல் பிறவாமை கேவலாவஸ்தையில் ஆணவக்கிடையில் அறியாமை பிறவாமலும்ஆசாரியனுக்கிரகத்தி னாலே இவை யிரண்டிலும் பற்றாமல் சுற்றத்தோடே கூடி நிற்கை.

குணங்களாவன,

ராஜஸம், தாமஸம், ஸாத்வீகம் ஆக ௩.

ராஜஸமானது—அத்தி, களிப்புற்றிருத்தல், அகங்காரம், போகம், அத்தசேதம், இடும்பை, கீர்த்தி, கொடைதருதலாம்.

தாமஸமானது-நித்திரை களவு, கள்ளுண்ணல், சோம்பு, வெட்டி, சிரிப்பு இவைகளாம்.

ஸாத்வீகமோவெனில்-கொல்லாமை, பொய்யாமை, அருவருக்கை, பொறையுடைமை விரதமுடைமை, அடக்கமுடைமை, யாவரையும் இகழாதொழித்தலாம்.

இவைகளில்

ஒவ்வொன்றுக்கு மும்மூன்றுகுணங்கள் காண்க.

தாமஸராஜஸம்,தாமஸதாமஸம்,தாமஸஸாத்வீகம், தாமஸகுணவிரிவே,ஸாத்வீகதாமஸம், ஸாத்வீகராஜஸம்,

ஸாத்வீகஸாத்வீகமாம். ஸாத்வீககுணவிரிவே, ராஜஸ தாமஸம், ராஜஸஸாத்வீகம், ராஜஸராஜஸம். ராஜஸகுணவிரிவே.

மலங்களாவன.

ஆணவம், மாயை, காமியம் ஆக -௩ இவைகளில்

ஆணவமானது, ஆத்துமாவின் அறிவைமறந்துயான் எனதென்றும், அறியாமையெவையும்பிறப்பித்து. தன்னுடமையும் புத்திரமித்திர களத்திராதிகளும், பிரியமாய் இதில்நாம் மயங்குகிறோமென்று இவனுக்குத் தெரியாமல் சிதைப்பித்து ஆசையுண்டாக்கிக்கொண்டு தன்னதென்றிருக்கை.

மாயையானது-வேறொருவருடைய சொத்தைத் தன்னதென்று இடையூறுவிளைவிப்பதும், உபத்திரவிக்க யத்தனிப்பதுமாம்.

காமியமானது-முந்திய இரண்டு விதத்திற்கு ஒத்திருப்பதும், இதாகிதத்தினல் புண்ணிய பாவங்களை யுண்டாக்குவதுமாம்.

இதன்றி மகாமாயையென்றும் திரோதானமென்றும் இரண்டுவித மலமுண்டாம்.

மகாமாயையானது-தனுகரண புவன போகங்களைக் கொடுத்து ஒன்றோடொவ்வாமல் புசிப்புகளும்வெவ்வேறாய் அநுதியாய் ஆத்துமாவுக்கு என்போகந் தவிர்ந்தாலும் இந்தத்தன்மை இரண்டுகாலத்திலும் ஒக்கும்.

ஆத்துமாவைத் தன்னிடத்திலும் இளைப்பாற்றிக்கிடத்த இடங்கொடுத்து பின்பு ஜனங்களுக்குப் பத்தியாயிருக்கும்.

திரோதானமானது சிவ சத்தியினது பதவியைத் திரோபாதவித்துநின்று, ஆத்துமாக்களுக்குப் புண்ணிய பாவங்களைமட்டும் புசிப்பித்து சிவசத்தியுடனே கூட்டும்.

ஈஷணைமூன்றவன.

அர்த்தஈஷணை, புத்திரேஷணை, லோகேஷணை ஆக-ங.

இவை தன்னை யடைந்தானென்பதாம்.

வியாதியாவன.

வாதம், பித்தம், சிலேத்துமம் ஆக-ங.

இவைகளில் வாதமானது, வாயிலுற்பத்தியாகிப் பிராணவாயு பிரசண்டமாய் அக்கினியும், அப்புங் கலங்கில் வாதமாம்.

அக்கினி திசையில் வாயுகளும், ஆகாரத்தைப்பற்றி மிகவும் அசரித்து இதயகமலத்தை யூன்றில் பித்தமாம்.

அப்பு, வாயு, தேயு இம்மூன்றும் உடலில் கலவாமல் கலங்கில் சிலேத்துமம்.

சரீரங்களாவன.

ஸ்தூலம், சூக்குமம், காரணம் ஆக-ங.

இவைகளில் ஸ்தூல தேகமானது, ஆதி பிருதிவியினால் சமைந்தஉடல், சூக்கும தேகமானது ஞானேந்திரியம் ரு, கன்மேந்திரியம்-ரு, அந்தக்கரணம்-ச, பிராணவாயு-க ஆக-கரு-ம் கூடியது.

இவ்விரண்டு தேகமும் பற்றற்று நிற்பது காரண தேகமாம். ஆக-தத்துவம்-கூசுூ-ம் சரி.

ஆத்மாவுக்கு ஆதாரம்.

இந்தச் சரீரத்தில் ஆத்மாவுக்கு ஆதாரமான கருவிகள் எவையெனில்; வலதுசரம், இடதுசரம், நாபி, கண் மூக்கு, செவி, உச்சி இந்த ஏழிடங்களிலும் ஆத்மாவானது ஒன்றைவிட்டு ஒன்றில் மாரிமாரி வியாபித்திருப்பதற்குத் தூலமாகிய உடம்பையே மார்க்கமாகக்கொண்டு உலாவிவருகின்றது.

தேவதைகள்.

வலது சரத்திற்கு தேவதை	சூரியன்
இடது சரத்திற்கு தேவதை	சந்திரன்
உடம்பிற்கு தேவதை	மகேசுரன்
நாபிக்கு தேவதை	விஷ்ணு
கண்களுக்கு தேவதை	ருத்திரன்
மூக்கிற்கு தேவதை	பிரமன்
காதுகளுக்கு தேவதை	சதாசிவன்
உச்சிக்கு தேவதை	பரமசிவன்

இதற்குப் பிரமாணம்.

திருமந்திரம்.

முப்பதுமுப்பதுமுப்பத்தறுவருஞ்
செப்புமதனிடை கோயிலில்வாழ்பவர்
செப்பிலதனிடை கோயில்சிதைந்தபின்
ஒக்கவவரும் ஓடெடுத்தாரே.

சுந்திரமூர்த்தி சுவாமிகள் அருளிச்செய்த

தேவாரம் திருக்கண்டீச்சுவரர்.

தானெழுமங்கிரீண்டா சழக்குடைபதிக்குநாதன்
வாணிபர்தொண்ணூற்ருறு வருமிகமயக்கஞ்செய்ய
பேணியபதிக்குணின்று பிரியும்போதறியமாட்டேன்
சேணுயர்மாடமோங்குந் திருக்கண்டீச்சுரத்துளானே.

அவையடக்கம்,

தத்துவந்தொண்ணூற்ருறுந் தாழ்விலாவாயுபத்தும்
மெத்தெனநாடிபத்தும் மெய்யுள்ளே ஆருதாரஞ்
சுத்தமாங்கரணநான்குந் தோற்றுமண்டலங்கள்மூன்றும்
இத்தனையறியவல்லா ரிறையவராகுந்தானே.

திருநந்திதேவர்

ஆதிதிருவள்ளுவநாயனுராகியதிருமூலதேவருக்கு

உபதேசித்தருளிய

சித்தாந்தமும் வேதாந்தமுங்கடந்த

நாதாந்தமுடிவான

அமுர்தபஞ்சாட்சர துருவநிலையென்னும்

ஜீவோற்பத்திசிந்தாமணியும்

தத்துவதீபிகையும்

முற்றிற்று.

சிவமயம்.

ஞானக்கட்டளை.

இகபரங்களிலே யாவரொருவர்க்கு முன்செய்த தவத்தினுல் ஞானத்தில் விருப்புற்றுச், சற்குருநாதன்சேவை கிடைத்து, மோட்சம்பெறப் பரிபக்குவம் வந்தவிடத்து வேதாந்த தெரிசனவிளக்கமே சூரியப்பிரகாச விளக்கமாயிருக்கும், ஆகையால் வேதாந்த தெரிசனமே யுண்மையெனவறிக.

இனி வேதாந்த தெரிசனஞ் செய்வதெப்படியென்றுல்? நான்குவேதமே முப்பத்திரண்டு உபநிடதமாயும் நான்கு வாக்கியமாயும், ஆறுசாஸ்திரமாயும், இன்னும் அநேக சாகோப சாகைகளாய் விரிந்திருந்தாலும் இவையிரண்டுவகையா யிருக்கும்.

அவையாதெனில்? அற்பசுருதிவாக்கியமென்றும், பிரபலசுருதி வாக்கியமென்றுமாம்.

இவற்றுள் அற்ப சுருதிவாக்கியம் கன்மகாண்டத்தைச்சொல்லும், பிரபல சுருதிவாக்கியம் ஞானகாண்டத்தைச்சொல்லும். இந்த ஞானகாண்டத்தைச் சொல்லாநின்ற பிரபல சுருதிவாக்கியத்தை மகாவாக்கியமென்று சொல்லப்படும்.

அவ்வாக்கியவிபரம் யாதெனில்:—நான்குவர்னமும், மூன்றுபதமும், மூன்று பதார்த்தமும், மூன்றிலக்கணையுமாய் விளங்கும்.

வர்ணம் நான்காவன-சத்தியம், ஞானம், அநந்தம், ஆனந்தம்.

பதம் மூன்றுவன-தற்பதம், தொம்பதம், அசிபதம்.

பதார்த்தம் மூன்றுவன-அது, நீ, ஆனாய் என்பனவாம்.

இதில் அது என்றது பரம். நீ என்றது சீவன். ஆனாய் என்றது (ஐக்கியப்பொருளாகிய) சிவம்.

இலக்கணைவாக்கியம் மூன்றுவன-விட்டலக்கணை சம்சர்க்கவாக்கியம். விடாதலக்கணை - விசிட்ட வாக்கியம். விட்டு விடாதலக்கணை அகண்டவாக்கியம்.

இப்படி விளங்கிய வேதாந்தத்துக்குத் தத்துவம் உஅ. இந்த இருபத்தெட்டே அபரோட்சமாகிய காரிய உபாதி-எ பரோட்சமாகிய காரணஉபாதி - எ. அவத்தை ௬. அபிமானி - ௬. முக்கியம், லட்சியம் - உ. சுத்தம் அசுத்தம்-உ.

இவைகள் விளங்கவேண்டுமானால் சிரவண, மனன, நிதித்தியாசனத்தினால் விளங்கவேண்டும்.

சிரவணமாவது - முன்சொன்ன வேதாந்தப் பொருளைக் குருநாதன் பக்குவனுக்குச் சொல்லக் கேட்பது.

மனனமாவது-அதைச் சீடன் சதா சிந்திப்பது.

நிதித்தியாசனமாவது சிந்தித்தபடியே அறிவது. இவைகளே தத்துவதெரிசனமாம்.

இனி முன்சொன்ன வேதாந்ததத்துவம் இருபத்தெட்டாவன.

சகளவடிவமான அசித்துருவ தத்துவம்-௨௪. நிட்களவடிவமான சித்துருவதத்துவம் ௪. இதில், சோத்திரம், தொக்கு, சட்சு, சிங்நுவை, ஆக்கிராணம் ஆகிய ஞானேந்திரியம் ௫, வாக்கு, பாதம், பாணி, பாயுரு, உபத்தம் ஆகிய கன்மேந்திரியம்-௫, ஆக பொறி-௰. இவைகளின் விஷயங்களாகிய சத்தம், பரிசம், ரூபம், ரசம், கந்தம், வசனம், கமனம், ஆகிய ௰. மனம், புத்தி, அகங்காரம், சித்தம், ஆகிய அந்தக்கரணம்-௪. ஆக அசித்துருவ தத்துவம் ௨௪. புருடன், காலபரம், வியோமம், பரம் ஆக சித்துருவ தத்துவம்-௪. ஆக-தத்துவம் இருபத்தெட்டு.

இந்த இருபத்தெட்டு தத்துவமே சகம், சீவம், பரம் என மூன்றுபொருளாய் விளங்கும். அதெப்படியெனில், ௨௪-தத்துவமும் சகமாக விளங்கும். புருடன், காலபரம், வியோமம், மூன்றும், சீவனாகவிளங்கும். பரம் ஒன்றுமே சிவமாக விளங்கும். இதே இன்னம் சத்தியம், பரம், ஞானம், சீவன் அநந்தம், சராசரம், ஆனந்தம் சகல புவனமாகவும் விளங்கும் இதுவே தத்துவதெரிசனமாம்.

க. இனி தொம்பதசிரவணம்.

முன் தற்பதத்தைச் சொல்லாமல் தொம்பதத்தை முதற்சொன்ன தெதனாலெனில்,—நீ யென்ற பதார்த்தமாகிய சீவன் நிர்விகாரியாய்ச், சித்துருவமா யிருந்தும் அதையறியாமல் சடத்தைத் தானென் றறிந்திருப்பதால், இச்சடம் நீயல்லவென்று விலட்சணப்படுத்திப் போதிப்ப

தற்காக அது நீ ஆனாய் என்ற வாக்கியத்தை நீ அது ஆனாயென்றும், தத்தொமசி யென்ற வாக்கியத்தை தொந்தத்தசியென்றும், அன்வயப்படுத்தி யுரைக்கலாயிற்று.

இனி தொம்பத வுபாதியானது காரிய உபாதியென்றும், சீவ வுபாதியென்றும், ஒவ்வொன்று எவ்வேழு விதமாய் விளங்கும் அஃதெப்படியெனில்,—

முன்சொன்ன சித்துருவதத்துவம் ௬-ம் நிற்க, அசித்துருவதத்துவம் ௨௬-ல் பொறிகள் ௰௲-ம், தேகம் ஒன்றும் ஆகப்பதினொன்றுஞ்சேர்த்துஒன்று·விஷயங்கள் ௰-ம்சேர்த்து ஒன்று அந்தக்கரணம் ௬-இவைகளுக்குச் சகாயமாகிய பிராணாதி ௧. ஆக காரிய உபாதி ௭.

இந்தக் காரியவுபாதி ஏழுமாகிய தேகம் நீயல்ல. எப்படி நானல்லவெனில்,—என் தனம், என் தானியம், என் புடவை, என்னுடைமையாதி என்பதுபோல ; என்தேகம் என் இந்திரியம், என் பிராணன் என் மனம், என் புத்தி, என் அகங்காரம், என் சித்தம், என்று உன்னாலறியப்படுவதால், இவைகளும் அந்தக்கரணங்களின் தொழில்களாகிய ஐயம், துணிவு, அபிமானம், சிந்தனை, ஆகிய இவைகளும் நீயல்ல ; ஆயின் நான்யார் என இந்தஏழுபாதியாகிய மூன்று தேகத்தையும் இது இது எனப் பகுத்தறிந்திருக்கின்ற அறிவாகிய ஆத்மாவே நீ.

இந்த நீ இவ் வேழுபாதியுடன் கூடியிருந்தபோது முக்கியமென்றும், அவ்வுபாதியை நீங்கி யிருந்தபோது வட்சியமென்றும், அதை நானென்றபோது அசுத்தமென்றும் அவ்வுபாதியை நானல்லவென்று கண்டபோது சுத்தமென்றுமாம்.

இவ்வுபாதியாகிய தேகம் நானல்ல வென்றதற்கு வேதப் பிரமாணம் உண்டோவென்ருல் உண்டு. அஃதாவது.

சம்சர்க்க வாக்கியமென்றும், விட்டலக்கணை யென்றும் இரண்டுவிதமாம். இதற்கு அருத்தம்யாது மச்சுவீடு கூப்பிடுகிறதென்றும் கங்கை சத்திக்கிறதென்றும் சொன்னல், மச்சுவீடுகூப்பிடுமா, கூப்பிடாது; அதற்குள் ஒரு புருஷனிருந்து கூப்பிடுகிருனென்றும்; கங்கை சத்திக்குமா, சத்தியாது; அதன் கரைமேலுள்ள இடச்சேரியிலிருக்கும் மனிதர்களே சத்திக்கிருர்களென்றும் அருத்தங்கொள்வதுபோல, சடமாகிய தேகம் செய்கையாதி செய்யுமா, செய்யாது; தேகத்திற்குள் ஆத்மாவாகிய நீயிருந்து சகல செய்கையுஞ் செய்விக்கிருயென்பதே.

ஆகையால் நீயும் அப்படியே அறிவதுமல்லாமல், காரியவுபாதித் தன்மையும், உனக்கு உடம்பு அன்னியமென்பதையும், உனக்குள்ள முக்கியமும் லட்சியமும் சுத்தாசுத்தமும் சம்சர்க்க வாக்கியத்தினுடைய விட்டலக்கணையும் நா மனுக்கிரகித்தபடி உன் அனுபவத்தைச் சொல்லென? சுவாமீ தேவரீர் திருவாய்மலர்ந்தருளிய சிரவணத்தினல் அடியேனுக்குக் கேள்வி நன்ருகத் திடமாயிற்றென இதுவே தொம்பத சிரவணமென்றறிக.

௨. இனித்தொம்பதமனனம்.

இனித் தொம்பதமனன மெப்படியெனில்.

முன்சொன்ன காரியவுபாதி ஏழும் ஆத்மாவுக்குத் தூலதேகம், சூக்குமதேகம். காரணதேகம் என மூன்று தேகமாயிருக்கும். அதெப்படி.—

ஏழுபாதியுடன் கூடிநின்றவிடமே தூலதேகம், இதில் தேகம் இந்திரியம்-௧, விடயம்-௧. ஆ இரண்டுபாதியும்நிற்க மனாதி-௪-ம் பிராணாதிவாயுக்கள்:௧-ம் ஆக ஐந்து வுபாதியுடன்கூடி நின்றவிடம் சூக்குமதேகம் இதில்மனாதி-௪, உபாதியும்நிற்க பிராணாதி வாயுக்களாகிய ஒருபாதியுடன் கூடி முன்சொன்ன வுபாதியாவுந் திரண்டு ஒன்றுயொடுங்கி மூலப்பிரகிருதியாய் நின்றவிடம்காரணதேகம்ஆகிய இந்த மூன்றுதேகமே சாக்கிரம், சொப்பனம், சுழுத்தி என்னும் மூன்றவத்தையாம். அஃதெப்படி.—

ஏழுபாதியோடுங்கூடிநின்ற தூலதேகமே சாக்கிரம்; இதை நானென் றபிமானித்த ஆத்மாவுக்கு அபிமான நாமம் விசுவனென்றறி.

இனி ஐந்துபாதியுடன் கூடிநின்ற சூக்குமதேகமே சொப்பனம். இந்தச் சொப்பனத்தை நானென் றபிமானித்த ஆத்மாவுக்கு அபிமானநாமம் தைசதனென்றறி.

இனி பிராணவாயுவாகிய ஒருபாதியுடன்கூடி நின்ற மூலப் பிரகிருதியான காரணதேகமே சுழுத்தி. இதை நானென் றபிமானித்த ஆத்மாவுக்கு அபிமான நாமம் பிராஞ்ஞனென்றறி.

இந்த மூன்று தேகமான மூன்றவத்தையும் சீவனுடைய முக்கியார்த்தமாகையால், மூன்றுதேகமான மூன்றவத்தையும் நீ யல்ல ; எப்படி நானல்ல.

இந்த ஏழுபாதியுடன்கூடிநின்ற தூலதேகம் சாக்கிரமென்றும் ; இந்தச் சாக்கிரம் சொப்பனத்தி லழிகின்றதென்றும் உன்னாலறியப்படுவதால், இது நீயல்ல ; இதில் அபிமானநாமமும் உனக்கில்லை.

இனி ஐந்து உபாதியுடன்கூடிநின்ற சூக்குமதேகம் சொப்பனமென்றும் இந்தச் சொப்பனம் சுழுத்தியில் அழியுமென்றும், உன்னா லறியப்படுவதால், இதுவும் நீயல்ல இதில் அபிமானநாமமும் உனக்கில்லை

இனி பிராணவாயுவாகிய ஒருபாதியுடன் கூடிநின்ற மூலப்பிரகிருதியான காரணதேகம் சுழுத்தி யென்றும் இந்தச்சுழுத்தி ஏதுங் தெரியவில்லையென் றழிந்துபோனதும், உன்னாலறியப்படுவதால் இதுவும்நீயல்ல இதில் அபிமானநாமமும் உனக்கில்லை.

இந்த மூன்றவத்தையாகிய மூன்றுதேகமும் நானல்லவெனில், பின்னை நான்றான் யாரென.

இந்த மூன்றவத்தையின் விரிவொடுக்கங்களையறிந்து சாட்சியாயிருக்கின்ற சைதன்னியமான அறிவே ஆத்மசொரூபமென்கின்ற நீ,

இந்த ஆத்மசொரூபம்உபாதி,தேகம், அவத்தை முதலிய துரிசெல்லாம் விட்டு மேலாக விளங்கிக்கொண்டி

ருப்பதால் முன்கொண்டிருந்த அபிமானநாமங்களை விட்டுத், துரியமென்னும் நாமத்தைப் பொருந்திச் சுத்ததொம்பதார்த்தமாய் விளங்கிக்கொண் டிருக்கின்றது.

ஆகையால் இந்தத்துரியசொரூபமே நீயென்னும்ஆத்மசொரூபம். இதைநீயுன்மனத்திற்றரித்துஅனுபவித்திரு.

இப்படி மனத்திற் றிடமாகத்தரிப்பதே தொம்பதமனனம்.

---

௩. இனித் தொம்பதநிதித்தியாசனம்பாது.

சுவானுபூதியிற் காட்சிப்படுத்துவதே,
சுவானுபூதியென்ப தென்ன.

உன் அனுபவத்திலே நீகண்டிருந்ததெளிவை நீசொல்வதே சுவானுபூதி.

ஆகையால் முன்சொன்ன தத்துவரூபம், உபாதித்தன்மை, அவத்தைநிலைகள்; அபிமானநாமங்கள், முதலியயாவும், கண்டுகழன்று துரிசற்று மேலான துரியசொரூபதரிசனமும் உனக்கு நாம் அனுக்கிரகித்தபடி சிரவணத்திற் புலப்பட்டுக்கேட்டுத் திடப்படத் தரித்திருப்பதைச் சொல்லென.

சீடன் அனுபவங்கூறல்.

சுவாமி! தேவரீர் திருவாய்மலர்ந்தருளிய கருணையால் அடியேனுக்குப் பசுமரத்தில் ஆணியறைந்தாற் போல தொம்பதலட்சணமனைத்தும்,நன்றாயறிந்தேன்! அதுஎப்படியென?

ஏழுபாதியுடன் அத்தூலதேகத்திலிருந்து புருடன் விடையாதிபோகங்களை அனுபவிப்பது சாக்கிரமென்றும், இதில் அபிமானிவிசுவனென்றும், இந்தச்சாக்கிரம் சொப்பனத்தில் அழிந்ததென்றும்; இனி ஐந்துஉபாதியுடன்கூடிச் சூக்குமதேகத்திலிருந்து விஷயபோகங்களை யனுபவிப்பதாகப் புருடன்பாவிப்பது சொப்பனமென்றும், இதற்கபிமானி தைசதனென்றும், இந்துச்சொப்பனம் சுழுத்தியிலழிந்ததென்றும்; இனி ஒரு உபாதியான பிராணவாயு ஒன்றுடன்கூடின காரணதேகத்திலிருந்து புருஷன்கருவி காரணங்களே தாமில்லாமல் எல்லாமொடுங்கிப்போய், ஏதுந்தெரியாமல் இருளா யிருந்ததைச் சுழுத்தி யென்றும், இதற்கபிமானி பிராஞ்ஞனென்றும்; இந்த அறியாமையான சுழுத்தி அறிவினிடத்தில் அழிந்ததும், இந்த அறியாமையென்னுஞ் சுழுத்தி யிருளைக்கெடுத்து அறிவாய்நின்ற தொம்பத சுத்தார்த்தமான துரியத்தை என்வடிவெனவும் கண்டேன்.

இப்படிக்கண்ட சொரூபம் எப்படி யிருந்ததெனில்? அறிவேவடிவாகியும்; ஞானப்பிரகாசமாகியும், தனக்குமுதல், நடு, இறுதி, பக்கமென்பதில்லாமல்; சர்வபுவன சராசரமும் தன்னிடத்திற்றோன்றியும், விளங்கியும், ஒடுங்கியும், வருவதாய்; அதற்குச்சாட்சியுமாய் விளங்கிய அறிவாகிய என்வடிவைக் கரதலாகமலம்போலக் கண்டேன்.

தேவரீர் கருணைகடாக்ஷத்தினாலே சீவன்முத்தனானேன் முப்பொறிப்பகைகளானமனம், வாக்குக் காயத்தினால்

வரப்பட்ட காமாதி எண்வகைவிகாரங்களும் அறுத்தேன் நிர்விகாரியுமானேன், ஈடேறினேன் என்ற சீடனை நோக்கி,

வாராய் சீடனே, உனக்கு ஆத்மபோதம் நன்றாக விளங்கப்பெற்றாய், ஆகையால் தேகாந்தமளவும் இந்நிலையைப் பிரியாதே என்றனர்.

சுவாமி தேவரீருடைய அனுக்கிரகத்தால் ஆத்மபோதம்பெற்றுச் சீவன்முத்தனானதுபோல; இதற்கு மேலான பரபோதமும்பெற்றுப் பரமுத்தனாகும்படி தேவரீர் திருவாய்மலர்ந்தருளி யிரட்சிக்க வேண்டுமென்று சீடன் விண்ணப்பஞ்செய்யக் குருநாதன் அருளிச்செய்கின்றார்.

௪. இனித் தற்பத சிரவணம்.

அஃதாவது முன்சொன்ன தொம்பதப்பொருளுக்கு ஏழு உபாதியுண்டானதுபோலத் தற்பதப்பொருளுக்கு ஏழுஉபாதி யுண்டாய் விளங்கும் அஃதென்னவெனில்.

முன்சொன்ன தத்துவப்படி புருடன், காலபரம், வியோமம் என்று சொல்லப்பட்ட மூவகை அறிவுருவான சிவதுரியம் பரனுக் குடலாக ஏழு உபாதியாய் விளங்கும்.

அதன் விவரம்

சர்வஞ்ஞன், சர்வகாரணன், சர்வேந்திரியாமி, சர்வேசுவரன், சர்வசிருட்டி, சர்வதிதி, சர்வசங்காரம் என ஏழாம்.

இப்படி எழுவகைப்பட்ட உபாதிநாமம் ஆத்துமதுரியத்துக்கு எப்படி யனுபவமெனில் சர்வேந்திரியங்களினு

டைய செயலையுந்தானறிந்து கொண்டிருப்பதால் சர்வஞ்ஞனென்றும், சர்வேந்திரியங்களு மழிந்தவிடத்தும் தான் அழிவற்று நித்தியனாயிருப்பதால் சர்வகாரணனென்றும், சர்வேந்திரியங்களிலும் உள்ளீடாயிருப்பதால் சர்வேந்திரியாமியென்றும், சர்வேந்திரியங்களுக்கும் மேலான அதிபதியாயிருப்பதால் சர்வேசுரனென்றும், சர்வேந்திரிய சர்வ பிரபஞ்சங்களையும் தான் தோற்றுவிப்பதால் சர்வசிருஷ்டியென்றும், சர்வேந்திரியாதிகளையும் தான்பரிபாலனம்பண்ணுவதால் சர்வதிதியென்றும், சர்வேந்திரியாதிகளும்தனக்குள்ளே யொடுங்கலால் சர்வ சங்காரனென்றும் நாமந்தரித்தது,

அப்படியானால் சகல துரிசுகளுமற்றுச் சுத்தமான துரியத்துக்கு இவ்வேழு உபாதி நாமங்கள் வருவானேனெனில் சர்வேந்திரிய சர்வ சராசரங்களும் தன்னிடத்திலேதோன்றி விளங்கி ஒடுங்கலாலும் அவைகள் தனக்கன்னியமெனக் கண்டு சாட்சிமாத்திரமா யிருப்பதாலும் ஆத்ம துரியத்துக்குஓவ்வொரு தூடணமுண்டாய்உபாதி நாமங்களைப்பொருந்திய பரனுக்கு உடலாச்சுதெனவறிக.

இப்படியான எழு உபாதியும் அதுவென்கின்ற பரசொரூபமல்ல. ஆனால் பரசொரூப மெதுவெனில்.

இந்த எழு உபாதியும் யாதொரு சைதன்யத்திலே கண்டு அளவிடப்படுகின்றதோ அதுவே பரசொரூபம்

அந்தப் பரம் அவ் வுபாதியுடனேசம்பந்தித்தபோது முக்கியமென்றும், அவ்வுபாதிகளைத் தவிர்ந்துநின்றபோது

லட்சியமென்றும், அவ்வுபாதியை நானென் றபிமானித்த போது அசுத்தமென்றும், அவ்வுபாதியைக்கடந்து நின்ற போது சுத்தமென்றுஞ் சொல்லப்படும்.

இப்படியிருந்தாலும், சீவபரனுக்கு உபாதிவேறுபட்டதும்போல சீவனுக்கும் பரனுக்கும் வேறுபாடின்றிஒன்ருகவேயிருக்கும். இதற்கு வேதப்பிராமண முண்டோவெனில்? உண்டு.

அஃதாவது, விசிட்டவாக்கியம்.விடாதலக்கணை அதற்கு அர்த்தம்யாதெனில் ! ஒருசிவப்புக்குதிரையும்வெள்ளைப்பசுவும்கண்டாயா? என்று எதிரிட்ட ஒருவனைக்கேட்க, அவன் வெள்ளை நிற்கின்றது, சிவப்புப் போகின்றது என, அச்சத்தால் வெள்ளைப்பசுநிற்கின்றது, சிவப்புக்குதிரைபோகின்றது எனநிறமும்பசுவும் குதிரையும் ஒன்ருயிருப்பதுபோல, சீவனும் பரனும் ஒன்றெனவறிதலேயருத்தமாம்.

ஆகையால், காரணவுபாதித்தன்மையும்,பரனுக்குண்டானமுக்கியமும், சுத்தாசுத்தமும், பரனும்,சீவனும்,ஒன்றென்பதும்,விசிட்டவாக்கியத்தினுடைய விடாதலக்கணைக்கருத்தமும், உனக்குநாம் அனுக்கிரகித்தபிரகாரம் உன் அனுபவத்தைச் சொல்லென.

சுவாமீ? தேவரீர் திருவாய்மலர்ந்தருளியதால் சிரவணத்திலே நன்ருகத் திடமாயிற்று.

ரு, இனித்தற்பதமனனம்,

அஃதாவது, முன்காரியவுபாதி யேழும் மூன்றவத்தையானதுபோல, காரணவுபாதி யேழும் மூன்றவத்தையாயிருக்கும்,

அதெப்படியெனில்? சர்வக்ஞன், சர்வகாரணன், சர்வேந்திரியாமி, சர்வேசுரன், சர்வசிருட்டி, சர்வதிதி, சர்வசங்காரன் என்னும் ஏழுபாதியுடன் சம்பந்தித்த புருடன் பரசாக்கிரமெனவிளங்கும். இந்தப்பரசாக்கிரத்தைநானென்றபிமானித்த பரனுக்கு அபிமான நாமம் விராட்டென்றறிக.

இனி பரசொப்பனமாவது? இந்தஏழுஉபாதியில் நான்கு உபாதியும் நிற்க சர்வசிருட்டி, சர்வதிதி, சர்வசங்காரம், என்ற மூன்றுஉபாதியுடன் சம்பந்தித்த காலபரம் பரசொப்பனமெனவிளங்கும்; இந்தப் பரசொப்பனத்தை நானென்றபிமானித்தபரனுக்கு அபிமானநாமம் இரணியகர்ப்பனென் றறிக,

இனி பரசுழுத்தியாவது? இந்தமூன்று உபாதியில் இரண்டு உபாதியும்நிற்க, சர்வசங்காரமாகிய ஒரு உபாதியுடன் சம்பந்தித்துநின்ற வியோமம் பரசுழுத்தியெனவிளங்கும் இந்தப்பரசுழுத்தியை நானென்றபிமானித்த பரனுக்கு அபிமானநாமம் அவ்வியாகிர்தனென்றறிக.

ஆகையால் இந்தமூன்றவத்தையும், மூன்றபிமானநாமமும், பரனுக்கு முக்கியமும், அசுத்தமுமாம் ஆகையால் பரசொரூபம் அல்ல.

இனி பரசொரூபம் யாதெனில்? இந்தமூன்றவத்தை யையுங்கண்டு கழன்று மேலாய் நின்று விளங்கிய சுத்த அறிவானதே, அதுவென்ற பரசொரூபம்.

அஃதெப்படி யெனில்? ஏழு உபாதியுடன் சம்பந்தித்து விளங்கிய புருடன் பரசாக்கிரம், இந்தப்பரசாக்கிரம் பரசொப்பனத்தி லழியுமென்று உன்னாலறியப்படுவதால் பரசாக்கிரம் பரசொரூபமல்ல. இதில் அபிமான நாமமும் பரத்துக்கில்லை.

இனி மூன்று உபாதியுடன் சம்பந்தித்து விளங்கிய காலபரம் பரசொப்பனம், இந்தப் பரசொப்பனம் பரசுழுத்தியில் அழியுமென்று உன்னால் அறியப்படுவதால் பரசொப்பனம் பரசொரூபமல்ல. இதில் அபிமானநாமமும் பரத்துக்கில்லை யென்றறிக.

இனி ஒருபாதியுடன் சம்பந்தித்து விளங்கிய வியோமம் பரசுழுத்தியென்றும், இது அறிவிறந்துநின்றது துரியாதீதமென்றும், உன்னாலறியப்படுவதால் இப்பரசுழுத்தியும் பரவுடலேதவிரப் பரரூபமல்ல. இதில் அபிமானநாமமும் பரத்துக்கில்லை யென்றறிக.

இவையாவும் பரரூபமல்லவாயின் இனிப் பரரூபந் தான் யாதெனில்?

இந்தமூன்றவத்தையுங்கண்டுகழன்று மேலாய்நின்று விளங்கியலட்சியம் சுத்தமான பரதுரியமே அதுவென்கிற பரசொரூபம். இந்தப் பரசொரூபத்தை மனதில் திடப்படத்தரித்து அனுபவித்திரு.

௬-இனித் தற்பதநிதித்தியாசனம்.

அதாவது முன்சொன்ன உபாதித்தன்மையும், அவத்தைநிலைகளும், அபிமானநாமமும், இவையெல்லாங்கண்டுகழன்றுதுரிசற்று மேலானபரதுரியதரிசனம் உன்க்குச் சிரவணத்திலே கேள்விப்பட்டு மனதில் தரிப்பதாக நாம் உனக்கு அனுக்கிரகம்பண்ணினபடி உன்மனதில் திடப்படத்தரித்ததைச் சொல்லெனவ.

சுவாமி? தேவரீர் திருவாய்மலர்ந்தருளியதால், புடம்வைத்தபொன்னுக்கு மாற்றேறியதுபோல அடியேனுக்கு மனதில் திடமாகத்தரித்தது.

அதாவது, பரவுபாதியேழும்சம்பந்தித்து விளங்கிய புருடன் பரசாக்கிரமென்றும், இந்தப் பரசாக்கிரத்தை அபிமானித்தபரனுக்கு அபிமானநாமம் விராட்டென்றும் கண்டேன். இந்தப்பரசாக்கிரம் பரசொப்பனத்தில்அழிந்ததுங்கண்டேன். இதில் அபிமானநாமம் பரத்துக்கில்லையென்பதுங் கண்டேன்.

இனி மூன்றுஉபாதி சம்பந்தித்துவிளங்கிய காலபரம் பரசொப்பன மென்றும், இந்தச் சொப்பனத்தை அபிமானித்தபரனுக்கு அபிமானநாமம் இரணியகர்ப்ப னென்பதுங் கண்டேன். இந்தப் பரசொப்பனம் பரசுழுத்தியில் அழிந்ததுங்கண்டேன், இதில்அபிமானநாமம் பரத்துக்கில்லையென்பதுங் கண்டேன்.

இனிஒருஉபாதியுடன்சம்பந்தித்துவிளங்கிய வியோமம்பரசுழுத்தி யென்றும், இந்தப் பரசுழுத்தியை அபிமானித்த பரனுக்கு அபிமான நாமம் அவ்வியாகிருத னென்றுங் கண்டேன். இந்தப்பரசுழுத்தி பரதுரியத்தில் அழிந்ததுங்கண்டேன். இதில் அபிமானநாமம் பரத்துக்கில்லையென்பதுங் கண்டேன்.

இனி இந்தப்பரசுழுத்தியான வியோமத்தை யிதுவெனக்கண்டேன். கண்டுமேலாய்நின்று சர்வமுந்தன்மயமாய்த்தனக்கன்னியமில்லாமல் எல்லாந்தானுகவிளங்கிபோக்குவரவின்றி உள்ளும்புறம்புந்தானுகிநின்ற பரதுரியமானபரரூபத்தை அடியேன் உள்ளங்கைரத்நம்போலக்கண்டேன். சுவாமிகளினதுகிருபையால் பரமுத்தனுனேன்என, ஆகையால் உனக்குப்பரபோதம் நன்றாக விளங்கிற்றென்றறி.

சுவாமி? தொம்பத சுத்தார்த்தமான சீவதுரியத்தையும் தற்பத சுத்தார்த்தமான பர துரியத்தையும், அறிந்தேன். இனியிதற்குமேலான சிவதுரியத்தையும் தரிசிப்பித்துச் சிவானுபவப்பேறு பெறும்படி கிருபை செய்ய வேண்டுமென்று சீடன் விண்ணப்பஞ் செய்ய, குருநாதன் அருளிச்செய்கின்றார்.

எ-இனி அசிபதசிரவணம்.

அஃதாவது, முன்சொன்ன தற்பத சுத்தமானபரன் பரிபூரணமாகவும், எல்லாந்தானுகவும்விளங்கினுலும், அந்தப்பரனுக்குஒருவாசனுதோஷம்உண்டு, அதுயாதெனில்-

எல்லாந்தானாக விளங்குகின்றோமென்னும் கொள்கையினாலும், ஆனாய் என்ற சிவத்துக்குத்தான் மூன்றுபேதகமாய் அவத்வதக்குறிகளைக்கொண்டு நிற்கையாலும், பரனுக்கு இந்தவாசனாதோஷம் உண்டென்றறி.

ஆகையால் இந்தத்தற்பதசுத்தமான பரம்பொருளானது அசிபதப்பொருளான ஆனாய் என்ற சிவத்துக்குமூன்றுபேதகமாய், மூன்றவத்தையாய் விளங்கும்.

அதெப்படியெனில், பரம், விசுவக்கிராசம், உபசாந்தம் என மூன்றுவிதமாய் விளங்கும்; ஆகையால் இந்த மூன்றும் சிவசொரூபமல்லவெனவறிக

அ-இனி அசிபதமனனம்.

அதாவது, முன்சொன்னதொம்பதத்துக்கும், தற்பதத்துக்கும், மூன்றவத்தைகள் உண்டானதுபோல,அசிபதத்துக்கும் மூன்றவத்தைகள் உண்டாய்விளங்கும்.

அதெப்படியெனில்? காண்பானும்,காட்சிப்படுகின்ற சர்வசராசரப் பிரபஞ்சமும், தானேயாகிப் பரிபூரணித்து விளங்கியபரனே சிவசாக்கிரம். இந்தச்சிவசாக்கிரத்தைத் தானென்று அபிமானித்துவிளங்கிய சிவத்துக்கு அபிமானநாமம் சிற்சொலிதை யென்றறிக.

இனிச் சிவசொப்பனம் யாதெனில், முன்சொன்ன சிவசாக்கிரமானபரன் சத்த,பரிச,ரூப,ரச, கந்தமென்னும்

ஐவகைப்பொருளால் சமைவதான் சகலசகத்தையும்விழு ங்கிநின்றதானேசகரூபமாய்ச் சூரியனும்பிரபையும்போலவும், மனியும் ஒளியும்போலவும், பண்ணும்இசையும்போலவும் அன்னியமறநின்ற விசுவக்கிராசமே சிவசொப்பனம்; இந் தச் சிவசொப்பனத்தைத்தானென்று அபிமானித்த சிவத் துக்கு அபிமானநாமம் பிரசாபத்தியனென வறிக.

இனிச்சிவசுழுத்தி யாதாவது, இந்தப்பரன் எல்லாம் தானுய்விளங்குகிறேமென்பதைமறந்து, தன்னையுமறந்து, தன்னையுமிறந்து பரமாதீதமாய்ச் சாந்தப்படுவதான உப சாந்தமேசிவசுழுத்தி; இந்த சிவசுழுத்தியை நானென்றபி மானித்த சிவத்துக்கு அபிமானநாமம் பொற்புவி சாந்த னென்றறிக.

ஆகையால் இந்தமூன்றவத்தையும் சிவரூபமல்ல, ஆ னல்சிவரூபம்யாதெனில், சர்வபரிபூரணமானபரம்சிவசாக் கிரமென்றும்,இந்தச்சிவசாக்கிரம்சிவசொப்பனத்திலழியு மென்றும், உன்னல் அறியப்படுவதால் சிவசாக்கிரம் சிவரூ பமல்லஇதில்அபிமானநாமமும்சிவத்துக்கில்லையென்றறிக.

இனிபரன் விசுவக்கிராசம் பண்ணியதே சிவசொப்ப னமென்றும், இந்தச்சிவசொப்பனம் சிவசுழுத்தியி லழியு மென்றும், உன்ன லறியப்படுவதால், சிவசொப்பனமும் சிவரூபமுமல்ல, இதில் அபிமானநாமமும் சிவத்துக்கில்லை யென்றறிக.

இனி உபசாந்தம் சிவசுழுத்தியென்றும், இந்தச்சிவ சுழுத்தி சிவதுரியத்திலழியுமென்றும் நீ அறிவதால் சிவசு

மூர்த்தியும் சிவரூபமல்ல. இதில் அபிமான நாமமும் சிவத்துக்கில்லையென்ப தறிக.

இவைகளும் சிவரூபமல்லவெனில் இனிச் சிவரூபந்தான் யாது?

இந்த மூன்றவத்தையுங் கண்டு கழன்று மேலான அறிவென்னும் சிவதுரியமே சுயம்பிரகாசமான குருபாதமென்ற சிவரூபம்.

ஆகையால், இந்த அசிபதத்துக்கு வேதப் பிரமாண வாக்கியம் அகண்டவாக்கியமென்றும் சோயம்தேவதத்தனென்பதுமே.

இதற்கருத்தம் யாது? தேவதத்தனென்னும் நாமமுடைய ஒருவன் ஒருகாலத்தில், ஒருதேயத்தில். ஒருபட்டணத்தில் கிரகஸ்தனுய்த் தனது கிரியை செய்துகொண்டிருந்தவிடத்திலும்; பின்பு ஒருகாலத்தில், ஒருதேயத்தில் ஒருபட்டணத்தில், சதுரங்கபலமுஞ் சேவிக்க, அதிகபிரதாபத்துடன் இராசாவாயிருந்தவிடத்திலும்; பின்பு ஒருகாலத்தில் ஒருதேயத்தில், ஒருபட்டணத்தில் சர்வசங்கபரித்தியாகம் பண்ணிக்கொண்டு, தண்டுகமண்டலத்துடன், சந்நியாசியாயிருந்த விடத்திலும்; அங்கங்கே கண்ட அடையாளங்களைப் பார்த்தறியும்போது, முன்கிரகஸ்தனுயிருந்தவனும், பின் இராசாவாயிருந்தவனும், பின்புசந்நியாசியாயிருந்தவனும், ஒரு தேவதத்தன்போல், தற்பிரகாசமாய்விளங்கிய பிரமம், அசித்துருவமான காரியஉபாதியைப் பொருந்தியவிடத்துக் கிஞ்சிக்ஞனுகியும், உபாதி

நாமத்தை அபிமானித்துக்கொண்டு சீவனாகியும் அதற்கு மேற்பட்டுச் சீவதுரியமாகியும் பின்பு சித்துருவமான காரண உபாதியைப் பொருந்திய விடத்துச் சர்வஞ்ஞானாகி, உபாதிநாமத்தை அபிமானித்துக்கொண்டு, பரனாகியும், அதற்குமேற்பட்டுப் பரதுரியமாகியும், பின்பு இந்தப்பரனை அவத்தைகளாகப் பொருந்தியவிடத்து, அவத்தைநாமத்தை யபிமானித்துக்கொண்டு சிவமாகியும் அதற்குமேற்பட்டுச் சிவதுரியமாகியும் சுயம்பிரகாசமான குருபாதமாகியும் விளங்காநின்ற பிரமம் ஒன்றே.

எப்படி? முன்சொன்ன தேவதத்தனுக்கு மூன்றுகாலமும், மூன்றுதேபமும், மூன்று பிரபஞ்சமும் விட்டுப்போனவிடத்து ஒருதேவதத்தனே யானதுபோலவே, மூன்று உபாதியும், ஒன்பது அவத்தையும், ஒன்பது அபிமானநாமமும், தீர்ந்தவிடத்தில் சீவதுரியம், பரதுரியம், சிவதுரியம், என்னுமுத்துரியமுமாய் அந்தமுத்துரியமென்னப்படுவதுமிறந்து, சுத்த அறிவாகாரமான பிரமமேயான சிவானுபவத்தைக்கண்டு மனதில் திடப்படத் தரித்திரு.

கூ. இனி அசிபதநிதித்தியாசனம்:

அதாவது, உனக்குநாம்சொன்னபடி, அசிபதத்தினுடைய அவத்தைநிலைகளும், அபிமானநாமக்குறிகளும், அகண்டவாக்கியத் தன்மையும், விட்டுவிடாத லக்கணையும், கண்டு கழன்று மேலான குருபாதமான சிவதுரியமென்

னும் சுயம்பிரகாசதரிசனமும் சீவதுரியமென்னும் சீவனும் பரதுரியமென்னும் பரனும், சிவதுரியமென்னும் சிவமும், ஒருசொரூபமேயென்று அகண்டவாக்கியத்தினுல் தேவதத்தனைப்போலக் கண்ட திடமும், நீ சிரவணத்திற்கேட்டு மனதிற்றரித்ததைச் சொல்லென. சீடன்விண்ணப்பஞ்செய்கிறுன்.

சர்வபரிபூரணமாய், காண்பானும் காக்ஷியும் தானுய் நின்ற பரசொரூபத்தைச் சிவசாக்கிரமென்றும், இந்தச் சாக்கிரத்தை நானென்றபிமானித்தசிவத்துக்கு அபிமான நாமம் சிற்சொலிதையென்றுங்கண்டேன். இந்தச்சிவசாக்கிரம் சிவசொப்பனத்தி லழிந்ததுங்கண்டேன்.

இனி முன்சொன்ன சர்வபரிபூரணமான விசுவமென்னும் சகத்தைவிழுங்கித் தான் சகசொரூபமாய் நின்றவிசுவக்கிராசத்தைச் சிவசொப்பனமென்றும், இந்தச்சிவசொப்பனத்தை நானென்றபிமானித்த சிவத்துக்கு அபிமான நாமம் பிரசாபத்தியனென்றுங் கண்டேன். இந்தச் சிவ சொப்பனம் சிவசுழுத்தியில் அழிந்ததுங்கண்டேன்.

இனி சகலலோகமும் சகலசராசரமும் தன்வடிவே யெனக்கண்டு விளங்கியபரன், எல்லாம் தன்மயமேயென்பதையும்மறந்து, தன்னையும்மறந்து, தன்னையுமிறந்து, சாந்தமான உபசாந்தத்தைச் சிவசுழுத்தியென்றும், இந்தச்சிவசுழுத்தியைத் தானென் றபிமானித்த சிவத்துக்கு அபி

மானநாமம் பொற்பு விசாந்தனென்றுங் கண்டேன். இந்தச்சிவசுழுத்தி சிவதுரியத்தில் அழிந்ததுங்கண்டேன்.

இனி இந்த மூன்றவத்தையும் கண்டு கழன்று மேலாய் நின்று தற்பிரகாசமாய் விளங்கிய சிவதுரியமான குரு சொரூபத்தையுங் கண்டேன், சிவதுரியம், பரதுரியம், சிவ துரியம்என்னும் முத்துரியமுமாய், இந்த மூன்று துரியமு மிறந்து, ஏகவடிவான பிரமசொரூபத்தையுங் கண்டேன். சுவாமிகளினது பெருங்கருணையாலே சிவானுபவப்பேறும் பெற்றுச் சிவரூபமானேன் என

இனி நீ பெற்ற தற்பிரகாசமான குரு சொரூபம் எப்படியிருந்ததெனில்?

நிராமயமாய், நிராதாரமாய், சர்வமும் பிரமப்பிரகாசமாய் விளங்குகின்றது என.

ஆகையால் இதுவேசத்தியம், ஞானம்அநந்தம், ஆனந்தம் என்றும், சகசிவபரம்என்றும், விளங்காநின்ற பொருளும், இதுவே தொம்பதமும், தொம்பதார்த்தமும், தற்பதமும் தற்பதார்த்தமும், அசிபதமும், அசிபதார்த்தமும், உபாதிபேதமும், அவத்தைநிலைகளும், அபிமானிகளும இதற்கு மேற்பட்ட மூன்றுதுரியமுமாய் விளங்கிய பொருளும், தற்பிரகாசமான பிரமமே, சகல வேதாகம புராண சாத்திரங்களும், சட்சமய விகற்பங்களும் அவைகளிற் பேதமாயிருந்த பொருளும், இதுவே, இப்படியேயிரு.

நாமங்களினுற் குறிக்கப்படாமல், தற்பிரகாசமாய் விளங்கியது எப்படியிருந்தது, சொல்லென.

இந்தச்சொரூபத்தை அடியேன் மனத்தால் எண்ணவும், வாக்காற்சொல்லவும், இடமில்லாம லிருக்கின்றது. ஆகையால், இதுவே மவுனமுத்திரை யென்பது.

அதெப்படியெனில் மனமும் மனதினுலெண்ணப்படுவதும், வாக்கும் வாக்கினுற்சொல்லப்படுவதும், காயமும் காயத்தினுற் செய்யப்படுவதும், சுத்த அறிவானபிரமமே.

ஆகையால் மனம்,வாக்கு,காயம்மூன்றுமிறந்து, வாக்குமனுதீதமாய், தற்பிரகாசமான சொரூபமானதே மவுன முத்திரை; இதுவே மவுனமுத்திரை யென்ற கண்டகருத்தையும்விட்டுச் சும்மாயிருந்தபடியே யிருப்பதேமோட்சம் இதுவே நிச்சயார்த்தம் இதுவே வேதாந்தத்தினுண்மை தெளிந்த பிரமதரிசனம்.

ஞானக்கட்டளை

முற்றுப்பெற்றது.

திருச்சிற்றம்பலம்.

உ

சிவமயம்.

தத்வாமிர்தக்கட்டளை.

அத்வைதசுத்தவேதாந்த தரிசனம்.

கலிநிலைத்துறை.

அண்ணல்கூறிடுமெரியவாரணக்கடலெழுமவ்
வண்ணமின்றியவாசாமகோசரவமிர்தைக்
கண்ணதாயிடக்கரதலமணியெனக்காட்டும்
வண்ணமுள்ளமாவாக்கியமைந்தற்குப்புகல்வான். (௧)

வன்னநாலதாய்வண்பதமூன்றஃதுடைத்தாய்த்
தன்னதாம்வடிவதுமிகத்தானுநுண்ணியதாய்
முன்னமாமறைமுழுதுமோதியுமுடியாச்சீர்
மன்னுமாப்பொருளுடைமைவாக்கியப்பெயராய்.

வடிவுநுண்மையுமாப்பொருளுடைமையுமலர்வு
முடிவுமாயிருமையுமறமொழிதருவிரகும்
படியிலாதெழுபழமையுமப்படிபுதுமை
யுடையவாகியவுயர்குறியாறவையுடைத்தாய். (௩)

இறந்தகேள்வியாயிறந்தநற்றரிசனமஃதா
யிறந்தவீரமாயெலையிலானந்தஞானமதாய்ச்
சிறந்தகாலதேசந்திசையிறந்திடத்திகழ்ந்து
நிறைந்தவெட்டியல்புடைத்துநீள்வாக்கியமினங்கேள். (௪)

கலிவிருத்தம்.

நித்தமொடுமுத்தநிமலந்திகழ்பரத்தை
யுய்த்தகரமுத்தமணியத்தினிகரொப்ப
மெய்த்திடவெவர்க்குமுணரத்திகழுவிக்குந்
தத்துவமசிதத்வமசிதத்வமசிசத்யம். (ரு)

ஆதலால் மஹாவாக்யஞ் சொல்லப்பட்ட ஞானமே ஞானம். அதுவல்லாமற் சொல்லப்பட்ட ஞானங்களெல்லாம் அறியுமிடத்துக்குஞ்ஞானமேயாம். ஆனபடியினாலே சுத்தவேதாந்தஞ் சொல்லப்பட்ட பரிசினை ஆசாரியர் சிஷ்யனுக்கு அனுக்கிரகம் பண்ணுகிறார்.

அஃதெப்படியென்னில், இருக்கு யசுர் சாமம் அதர்வணம் என்கிற நான்குவேதங்களும், இரண்டு பிரகாரமாயிருக்கும். அவை எவையென்னில், அற்பசுருதி வாக்யமென்றும் பிரபல சுருதி வாக்யமென்றுமாம் இவற்றில் அற்பசுருதிவாக்யம் கர்மகாண்டத்தைச் சொல்லும். பிரபல சுருதிவாக்கியம் அத்யாத்மத்தைச்சொல்லும். இது முப்பத்திரண்டு உபநிஷத்தாயிருக்கும். இது நான்கு வாக்கியங்களைப் பிரதிபாதிக்கும். அவை யெவையென்னில் "பிரக்ஞானம் பிரமம். அகம்பிரமாஸ்மி, தத்வமசி, அயமாத்மாபிரமம்" என்பனவாம். இந்த நான்கு வாக்யங்களும் ஜீவபரஐக்கியத்தைச்சொல்லும். இந்த நான்கு வாக்யங்களினும், தத்வமசிவாக்யம் மகாவாக்கிய மென்று சொல்லப்படும்.

அஃதெப்படியெனில், நான்குவாக்கியத்தினர்த்தமும், இந்த வாக்கியத்தி லிருக்கையினலும், அவாங் மநோகோசரமா யிருக்கிற வ்ஸ்துவைக் கரதலாமலகம்போலக் காட்டுகையினலும் இதுமகாவாக்யமென்று சொல்லப்பட்டது இந்த மகாவாக்யந்தான், அவாங் மநோகோசரமா யிருக்கிற வஸ்துவை நான்கு வர்ணத்தாலும் மூன்று பதத்தாலும், மூன்று லட்சணத்தாலுஞ் சொல்லிற்று. ஆறு குறியும், எட்டியல்புமா யிருக்குமென்றுஞ்சொல்லிற்று அவை எவை யென்னில், நான்கு வர்ணமாவன. தத்-துவம்-அசி-இவைகளாம். மூன்று பதமாவன:—தத்பதம்—துவம்பதம்-அசிபதம்-இவைகளாம். மூன்று லட்சணமாவன:—சீவ-பர-ஐக்கியம்-இவைகளாம். ஆறு குறியாவன வடிவு, நுண்மை மாப்பொருளுடமை, நிறைவு, இரண்டறவிளங்கியமுடிவு என்றும் பழமை, என்றும்புதுமையாம். எட்டியல்பாவன கேள்வியிறந்ததாதல், தரிசனமிறந்ததாதல், வீரமிறந்ததாதல், எல்லையிலாத ஆனந்தமுடையதாதல், எல்லையிலாத ஞானமுடையதாதல், கால மிறந்ததாதல், தேசமிறந்ததாதல், திசையிறந்ததாதலாம் இப்படிமகாவாக்கியத்தாற்சொல்லப்பட்டவஸ்து எப்படி விளங்குமெனில், ஆசாரியர் திருவருளினலே சொல்லுகிற சிரவணம், மனனம், நிதித்தியாசனம் என்னு மூன்றுவகையினலேவிளங்கும் இந்த மூன்றுவகையும் விசாரிக்குமிடத்து ஸ்தூலசிரவணுதி மூன்றென்றும் சூட்சும சிரவணுதி மூன்றென்றும் இரண்டுவிதமாயிருக்கும்.

சிரவணம்.

ஷ்தூலசிரவணாதி.

இவற்றில், ஸ்தூல சிரவணாதிமூன்றாவன, சொல்லப்பட்ட சாஸ்திரங்களை இதுவிதுவென்றுவினவிப்பகுத்தறிந்து கேள்விப்படுகிறது. சிரவணம், அப்படிக் கேள்விப்படாநின்ற சப்தார்த்தங்களெல்லா மனதிலேதரிக்கத் தெளிந்து விளங்குகிறது மனனம். சிரவணத்தினாலே கேள்விப்பட்டு மனனத்தினாலே தெளிந்து விளங்கி யிருக்கப்பட்டயாதொரு அறிவுண்டோ, அந்த அறிவுதானாய்நிற்கப்பட்டநிலை நிதித்தியாசனமாம்.

சூட்சுமசிரவணாதி.

இனி சூட்சும சிரவணாதி மூன்றென்றதெப்படியெனில், சிரவணமாவது மகா வாக்கியஞ்சொல்லப்பட்ட அதுவென்னும் தத்பதத்துக்கர்த்தம் பரம்; நீயென்னுந் துவம்பதத்துக்கர்த்தம் ஜீவன், ஆனாயென்னும் அசிபதத்துக்கர்த்தம் இரண்டினுடைய ஐக்கியமாயுள்ளபொருளாம். கிரியாபதத்துடனே கூட்டிப் போதிக்கிற முறைமை எப்படியெனில், அது நீயாகின்றாயென்றும், நீ யதுவாகின்றாயென்றும் போதிக்கப்படுதலாம். இந்த வாக்கியம் அந்வயித்துப் போதிப்பானேனென்னில், அது வென்கின்ற தத்பதத்துக்கு உபாதி பரோட்சமென்கிற காரணஉபாதி, நீயென்கின்ற துவம்பதத்துக்கு உபாதி அபரோட்சமென்கின்றகாரியஉபாதி இந்த அபரோட்சமென்கின்ற காரியஉபாதிமூந்திவருகையினாலே துவந்தசியென்று போதிக்க வே

ண்டிற்று. துவந்ததசிவாக்கியம் போதிக்கிறமுறைமை ஜக ஜீகபரத்தைவிளக்கும். அஃதெப்படியென்னில், நீ யென் கிற துவம்பதத்துக்கு உபாதி-எ, அதுவென்கின்ற தத்பத த்துக்கு உபாதி-எ. இந்த உபாதி-எ-ம் முக்கியம். இந்த உபாதி யேழுந் தீர்ந்தது லட்சியம். உபாதியை நானெ ன்றது அசுத்தம். உபாதியை நீங்கினது சுத்தம். இந்த இர ண்டு பதங்களுக்கும் லட்சியமான சத்தார்த்தங்களை ஆனு யென்னும் அசிபதத்திலே ஏகமாய்க்கண்டுவிளங்குகிறதே சிரவணம். மனனமாவது துவம்பதத்திற் காரியஉபாதி-எ அவஸ்தை-ரு-ம் தற்பதத்திற்காரணவுபாதி-எ. அவஸ்தை ரு-தரிசித்துநீக்கி, சீவனும்பரனும் அசிபதத்திலே ஐக்கிய ப்படக்கண்டு, ஏகமானபொருளை மனதிலே தரித்திருக்க விளங்குகிறது மனனம் நிதித்யாசனமாவது துவம்பதமு க்கியமான அவஸ்தை மூன்றையும்நீங்கி லட்சியமாய் விள ங்குகிற சீவனும், தத்பத முக்கியமான அவஸ்தை ரு-ம் நீங்கிச் சுத்தமாய் விளங்குகிறபரனும், அசிபதத்திலேஐக் கியப்படக்கண்டு, ஏகமாய்விளங்குகிறஸ்வரூபத்தை ஆசா ரியருடைய திருவருளின் சிரவணத்தினுலேகேள்விப்பட்டு மனனத்தினுலே தரித்துவிளங்குகிற தத்ஸ்வரூபந் தானுய் நிற்கப்பட்ட நிலை நிதித்யாசனம்.

துவம்பத முக்கிய சீவவுபாதி.

இப்பால், முன்சொல்லப்பட்ட குட்சும சிரவணுதின ன்கிற ரு-ம் விரித்து விளங்க வருளிச் செய்கிருர். துவம்

பத முக்கிய சீவஉபாதிசொல்லுகிறோம். அஃதெப்படியெனில், வேதாந்ததத்துவம் உஅ-ஆம். அவை எவையெனில் ஞானேந்திரியமான சுரோத்ராதி-ரு. இவற்றின் விஷயமான சப்தாதி-ரு கன்மேந்திரியமான வாக்காதி-ரு இவற்றின் விஷயமான வசனாதி-ரு. அந்தக்கரணம்-ச, புருஷன், காலபரம், வியோமம், பரம்-ச. ஆக தத்துவம்-உஅ இவற்றில் புருஷன், காலபரம், வியோமம், பரம், இந்நான்கும் நீக்கநின்றதத்துவம்-உச. பிராணவாயு-க, ஆகதத்துவம்-உரு இவை எ-பாதியாம். அவை எவையெனில், தேகம்-இந்திரியம்-மனம்-புத்தி-அகங்காரம்-சித்தம்-பிராணன் ஆக - எ. இவற்றில் தேகம் நானேவெனில் தேகம் நீயன்று அஃதெப்படி நானன்றெனில், என்னுடையதேகமென்று உன்னால் அறியப்படுகையினாலும் தேகம் பஞ்சபூதத்தின் கூறுகையாலும், தேகம் உனக்கு அந்நியமாகையினால் தேகம்நீயன்று இந்திரியம் நானேவெனில், இந்திரியமும்நீயன்று. அஃதெப்படி நானன்றெனில், என்கண் நன்றாய் விளங்குகிறதென்றும், என்கண் நன்றாய் விளங்குகிறதில்லையென்றும், என்காது நன்றாய்க்கேட்கிறதென்றும், என்காதுநன்றாய்க்கேட்கிறதில்லையென்றுஞ் சொல்லப்படுகையினாலும், இந்திரியம் ஒன்றறிந்தது ஒன்று அறியாத படியினாலும், என்னுடைய இந்திரியமென்று உன்னாலறியப்படுகையினாலும்இந்திரியம் பஞ்சபூதத்தின் கூறுகையினாலும், இந்திரியம்உனக்கு அந்நியமாகையினால் இந்திரியமும்நீயன்று அந்தக்கரணங்களில் மனந்தான் நானேவெனில் மனமும் நீயன்று, அஃதெரி

படி நானன்றெனில், என்னுடையமனமென் றுன்னாலறிய ப்படுகையினாலும், மனம் வாயுவின்கூறுகையினாலும் மனமும் நீயன்று. புத்திதான் நானேவென்னில் புத்தியும் நீய ன்று. அஃதெப்படிநானன்றெனனில், என்னுடைய புத்தி யென்றுன்னாலறியப் படுகையினாலும், புத்தி அக்கினியுன் கூறுகையினாலும் புத்தியும் நீயன்று. சித்தந்தான் நானே வென்னில் சித்தமும்நீயன்று அஃதெப்படி நானன் றென் றென்னில் என்னுடையசித்தமென்றுன்னா லறிபப்படுகை யினாலும், சித்தம் அப்புவின்கூறுகையாலும், சித்தமும்நீ யன்று. அகங்காரந்தான் நானேவென்னில் அகங்காரமும் நீயன்று. அஃதெப்படிநானென்றென்னில், என்னுடைய அகங்காரமென்றுன்னா லறியப்படுகையினாலும், அகங்கா ரம் பிருதிவியின் கூறுகையாலும் அகங்காரமும் நீயன்று அந்தக்கரணந்தான் நானேவென்னில் அந்தக்கரணமும் நீயன்று. பிராணன்றான் நானேவென்னில் பிராணனும் நீய ன்று, அஃதெப்படிநானென்றென்னில், என்னுடையபிரா ணனென் றுன்னாலறியப்படுகையினாலும் பிராணன் பிருதி வியின் கூறுகையினாலும், சுழுப்தியிற் * சைதன்னிய மில் லாமையினாலும் பிராணனும் நீயன்று. இவையெல்லாம்நா

மோகவதைப்பரணி.

* பிராணனு மல்லதுஞ்சி னுணர்வின்மையா லஃதுணரும் புலன்களொழிவால், பிராணனிதென்னின்மன்னை யொழியாதசே னைநகர்சூழ்வலஞ் செய்பொழுதே,

னன்ருகில் நான்யாரோவென்னில், தசமதிருஷ்டாந்தமிட் டனுக்கிரகம் பண்ணுகிருர்.

அஃதெப்படி யெனில், பத்துபேர்கூடி ஓரூர் வழிப் போகையில் ஆற்றிலே அமிழ்ந்திக் கரையேறி யெண்ணிப் பார்க்கும்போது ஓன்பதுபேரை யெண்ணித்தன்னை யெண் ணுமல் ஒருவனைக்காணுமென்று மயங்குமிடத்தில், அந் நியனுகிய வொரு புருஷன் வந்து பத்தாவானைக்காட்டிக் கொடுத்தாற்போல, ஆசாரியரெழுந்தருளி இந்தஏழுபாதி யையுங்கண்டுகொண்டிருக்கிற யாதொரு சைதன்னியவறி வுண்டோ, அந்தச்சைதன்னியவறிவுதான்காண் நீயென்ற னுக்கிரகம்பண்ணினர் இந்தச்சைதன்னியவறிவு காரியவு பாதியுடனே கூடிநின்றபோது முக்யமென்றும், உபாதியை விட்டு நீங்கினபோது லட்சியமென்றும், உபாதியைநாணெ ன்றபோது அசுத்தமென்றும், உபாதியை நீங்கினபோது சுந்தமென்றுஞ்சொல்லப்பட்டது. இதற்குவாக்கியம் சம் சர்க்க வாக்யமாம். அஃதெதுவென்னில், "மஞ்சாக்குரோ சந்தி, கங்காயாங்கோஷப்பிரதிவசதி" என்பனவாம் மஞ் சங்கூப்பிட்டதென்றும், கங்கைக் கண்ணிடைச்சேரியுள் ளதென்றுஞ்சொல்லுமிடத்து மஞ்சமானது மரம். மாமா னது கூப்பிடுமா, மஞ்சத்தில் ஒருபுருஷனிருந்து கூப்பிட் டானென்றுகொள்ளல்வேண்டிற்று. கங்கையானது ஜலம் ஜலத்திலே இடைச்சேரி யிருக்கிறதென்று கொள்ளல்வே ண்டிற்று. இப்படிப்போல, ஏழுஉபாதிக்குஞ்சீவன் சாட்சி யாயிருக்கின்ரு னென்று கண்டுகொள்க. இது விட்டல க்ஷணை.

தத்பதமுக்யபரவுபாதி.

தத்பத முக்யபரவுபாதிசொல்லுகிறோம். அஃதெப்ப டியென்னில், த்வம்பத லக்ஷ்யார்த்தமான துரியம் பரனு க்கு உடலாகையாலே, இதனிடத்திலே ஸர்வக்ஞத்வாதி, உபாதியுண்டாயிற்று. அஃதெதுவென்னில், ஸர்வக்ஞன்-ஸர்வாந்திரியாமி-ஸர்வேசுரன்-ஸர்வ சிருஷ்டி-ஸர்வஸ்திதி ஸர்வஸம்ஹாரன் என்பனவாம். அவற்றுள், ஸர்வக்ஞனெ ன்பானேனென்னில், இந்திரியங்க ளெல்லாம் ஒன்றறிந்த தொன்றறியாதபடியினாலும், தான்ஸர்வத்தையும்அறிகை யினாலும் ஸர்வக்ஞனென்கிற நாமமுண்டாயிற்று. ஸர்வ காரணனென்பானேனென்னில், இந்திரியங்களெல்லாமழி ந்துந்தானழியாமல் நிற்கையினாலே ஸர்வகாரணனென்கிற நாமமுண்டாயிற்று. ஸர்வாந்திரியாமி யென்பானேனென் னில், இந்திரியங்களுக்கெல்லா முள்ளீடாய் நின்றறிகையி னாலே ஸர்வாந்திரியாமியென்கிறநாமமுண்டாயிற்று. ஸர் வேசுவரனென்பானே னென்னில், இந்திரியங்களுக் கெல் லாமேலாய்நின்று விளங்குகையினாலே ஸர்வேசுவரனென் கிறநாமமுண்டாயிற்று. ஸ்ர்வசிருஷ்டியென்பானேனென் னில், இந்திரியங்களெல்லாந் தனக்குள்ளே தோன்றுகை யினாலே சர்வசிருஷ்டியென்கிற நாமமுண்டாயிற்று. சர்வ ஸதிதியென்பானேனென்னில், இந்திரியங்களை யெல்லாந் தானே ரட்சிக்கையினாலே சர்வஸ்திதியென்கிறநாமமுண் டாயிற்று. சர்வஸம்ஹாரனென்பானேனென்னில் இந்தி ரியங்களெல்லாந் தனக்குள்ளே யடங்குகையினாலே சர்வ

ஸம்ஹாரனென்கிற நாமமுமுண்டாயிற்று இந்த ஏழு உபாதியும் ஸ்வரூபமன்று. இனிஎதுதான் ஸ்வரூப மென்னில் இந்தயேழு உபாதிகளையும் யாதொரு சைதன்னியத்தினுலே அளவிடப்படாதோ, அதுவே ஸ்வரூபம் இந்தஸ்வரூபம் உபாதியுடனே சம்பந்தித்துநின்றபோது முக்யமென்றும், உபாதியைப்பிரிந்தபோது லட்சியமென்றும், உபாதியைநானென்றபோது அசுத்தமென்றும், உபாதிக்குச்சாட்சியானபோது சுத்தமென்றுஞ் சொல்லப்பட்டது. இதற்குவாக்கியம் விசிஷ்டவாக்யமாம். அஃதெது வென்னில், சோணஸ்திஷடதி, சுவேதோதாவதி,' என்பனவாம். ஒரு சிவப்புக்குதிரையையும், வெள்ளைப் பசுவையுங் கண்டாயோ வென்பார்க்குச்சிவப்புநிற்கின்றது, வெள்ளைபோகிறதென்னுமிடத்துச் சிவப்புவர்ணந்தனியே நில்லாது, வெள்ளைவர்ணந்தனியேபோகாது. ஆகையால் சிவப்புக்குதிரை நிற்கின்றதென்றும், வெள்ளைப்பசு போகின்ற தென்றுங் கொள்ளல் வேண்டிற்று. இப்படிப்போல, சர்வக்ஞத்வாதி உபாதி யுடையவனுய் அதற்குச் சாட்சியா யிருக்கிறுன் பரன். இது விடாதலட்சணை.

அசிபதம்.

இனி, அசிபதம் அநுக்கிரகம் பண்ணவேண்டுமென்றபோது முன்சொலப்பட்டவிரண்டுபதத்தினுடைய உபாதியுந்தீர்ந்து லக்ஷியாத்தமான பதார்த்தத்தை அசிபதத்

திலே ஐக்கியம் பண்ண வேண்டு மென்கிற ஆசாரியாரை நோக்கிச்சிஷ்யன் விண்ணப்பஞ்செய்கிறுன்.

தேகக்கிரகனுகிற கிஞ்சிக்ஞனுயிருக்கிற சீவனுக்கும் போதக்கிரகனுகிற சர்வக்ஞனுயிருக்கிற பரமனுக்கும் எப்படி ஐக்கியங்கூடுமென்ன, கூடுங்காண், இரண்டு பதத்தினுஞ்சொல்லப்பட்ட பொருள் முன்னைக்கிய விருப்பினுலேயேகமாம். அஃதெப்படியென்னில், ஸம்ஸர்க்க வாக்கியத்தினுஞ்சொல்லப்பட்ட முக்கியமானஉபாதிதீர்ந்து, லட்சியமானுமென்கிற வாசனுதோஷமாகிய குற்றம் அகண்டவாக்யத்தினுலே ஏகம்பண்ணப்படும். அகண்டவாக்யமாவது சோயந்தேவதத்தனென்பது, ஒரு தேவதத்தனுகிய புருஷனுடனே நாம்சிறிதுநாள் கூடவிருந்தோம். இவன் சிறிதுநாளுக்குப்பிறகு பிரிந்துபோயினுன் அநேக நாளுக்குப்பின்புசதுரங்க பரிவாரத்துடனேயிவனை மதுரையிலே அந்திக்காலத்திலே ராஜாவாயிருக்கக்கண்டோம். அங்கே அவனுடன் சிறிதுநாள் கூடி யிருந்தோம். பின்பு நம்மை மவன்பிரிந்துபோயினுன். சிறிதுநாளுக்குப்பின்பு தண்டகமண்டலத்துடனே அவனைச்சிதம்பரத்திலே விடியற்காலத்திலே சந்நியாசியாயிருக்கக்கண்டோம். அப்பொழுது இவன் அந்தத்தேவதத்தனே அல்லனேவென்று சந்தேகிக்கையில், இவனடியிலும் மார்பிலும் முடியிலும் முன்னே மறுவுண்டே அந்தவடையாளம் இவனிடத்திலே யிருந்தால், அந்தத்தேவதத்தனே இவனுவனென்று பார்க்கு மிடத்து

அந்தவடையாளம் இவனிடத்திலே இருக்கையால், அந்த த்தேவதத்தனே இந்தத்தேவதத்தன் ஆவானென்று சொல்லப்படுவதாம். அப்போது அவனைவிட்டன இந்த இரண்டுகோலமுமாம். அவைவிட்டுப்போகவிடாமல்நின்றவன் ஒரு தேவதத்தன் மாத்திரமேயாம். அவனைப்போல இந்தத்து வம்பதமாகிய ஜீவவுபாதிக்கும், தத்பதமாகிய பரவுபாதிக்கும். சாக்ஷியாய் நின்றவன் ஒருவனே. இந்த ஒருவனுக்கும் விட்டுப்போயின துவம்பத உபாதி யென்னுங் காரிய வுபாதியும், தத்பதவுபாதியென்னுங் காரண வுபாதியுமாம் அவைவிட்டுப் போகவிடாமல் நின்றவன் ஒருவனேயாம். இப்படி இரண்டுஉபாதியும்போக, இரண்டுபதத்திலும்நின்ற சீவனே பரனென்றும் பரனே சீவனென்றும் ஏகமாய்க் காண்பது அசிபதம். இதுவிட்டுவிடாத லக்ஷணை.

வாதமற்றிருக்கப்பட்ட வஸ்துவை மன்னுமஹாவாக்யத்தினாலே தத்பதார்த்தசோதனைபண்ணப்பட்டது. அதனாலேபோதமேபுரையயற்றோங்கும் பொருளெனத் தெளிந்தேன். அல்லல்தீர் பொருளீதென்ப தறிந்துகொண்டேன். தேவரீரநுக்கிரகத்தினாலே சிரவணந் திடமாயிற்று இனி மனனமருளிச்செய்ய வேண்டுமென்ன அருளிச்செய்கிறார்.

சிரவண முற்றிற்று.

உ

மனனம்.

துவம்பதார்த்தம்.

அஃதாவது முன்சொல்லப்பட்டபதம் மூன்றில்முன்னே துவம்பதார்த்தஞ்சொல்லுகிறோம். துவம்பத முக்யத்தை நீமனனஞ்செய்? அஃதெப்படியென்னில்; — தேகம், இந்திரியம், மனம், புத்தி, அஹங்காரம், சித்தம்,பிராணன் என்னும் இந்தத்துவம்பத முக்யமான ஏழுபாதியும் மூன்றவஸ்தைகளாம். அவையெவையெனில்,—ஜாக்ரம் ஸ்வப்னம் சுழுப்தியும். இந்தமூன்றவஸ்தையும் மூன் றபிமானியும் சீவனுடைய முக்யம், ஆதலால், ஏழுபாதியுடனேகூடி விளங்குகிறது ஜாக்ரம். அபிமானி விஸ்வன். தேகேந்திரியமிரண்டுநிற்க மனம், புத்தி, சித்தம், அஹங்காரம, பிராணனென்னுமிந்த ஐந்துடனேகூடி விளங்குகிறறு ஸ்வப்னம் அபிமானி தைசதன். அந்தக்கரணம் நான்கும் நிற்க பிராணவாயுவுடனேகூடி விளங்குகிறது சுழுப்தி. அபிமானிபிராக்ஞன். ஆதலால் இம்மூன்றவஸ்தையும் நீயன்று. அஃதெப்படிநானன்றென்னில், ஜாக்ரம் ஏழு உபாதியுடனேகூடிவிளங்கு மென்றும், அது ஸ்பவப்னத்திலே அழியுமென்றும், இப்படி உன்னு லறியப்படுகையினுலே ஜாக்ரமும் நீயன்று, ஸ்வப்னந்தான் நானேவென்னில், ஸ்வப்னமும் நீயன்று, அஃதெப்படிநானன்றென்னில், ஐந்துஉபாதியுடனேகூடி விளங்குமென்றும். ஸ்வப்னம் ஜாக்கிரதின் வாஸனையென்றும், மனோவியாபாரமென்றும், ஸ்வப்னம் சுழு

த்தியில் அழியுமென்றும், இப்படியுன்னு லறியப்படுகையி
னுலே ஸ்வப்பனமும் நீயன்று சுழுப்தி தான்நானே யென்
னில் சுழுப்தியும் நீயன்று அஃதெப்படிநானன் றென்னில்
பிராணனேயா தாரமென்றும், இரண்டவஸ்தைக ளுடைய
வொழிவென்றும், இப்படி யுன்னுலறியப் படுகையினுலேசு
ழுப்தியும் நீயன்று இனிநான் யாரோவென்னில் இப்படி
மூன்றவஸ்தைகளையும் உணர்ந்துஅவைகழன்று உணர்வா
ய்நின்று விளங்குகிற துரியங்காண் நீ யாகிற சுவரூபம்.
இந்தச்சுவரூபத்தை ஆக்கும் மஹாவாக்பம், சுத்த துவம்
பதார்த்தமென்று சொல்லப்பட்டது.

தத்பதார்த்தம்.

இனிதத்பதார்த்தஞ்சொல்லுகிறோம். தத்பதமுக்கிய
த்தை நீமனனஞ்செய். அஃதெப்படியென்னில் சர்வக்ஞன்,
ஸர்வகாரணன், சர்வாந்திரியாமி, சர்வேசுவரன்,ஸர்வசிரு
ஷ்டி, ஸர்வதிதி,ஸர்வசம்ஹாரனென்னும் இந்தத்தத்பதமு
க்யமானஎழுஉபாதியுந்துவம்பத உபாதிகள்போல் மூன்ற
வஸ்தைகளாம். அஃதெப்படியெனில்,-துரியம், கலாபரம்,
அதீதமும்.இவைக்குஅபிமானிகள்விராட்புருஷன்,இரணிய
கர்ப்பன்,அவ்யாகிருதனுமாம்இந்தமூன்றவஸ்தையும்மூன்ற
பிமானியும் பரனுடையமுக்யம்.ஆதலால் சீவனுடையஉபா
திகளாகிய மூன்றவஸ்தையுமுணர்ந்து அவைகழன்று உண
ர்வானதுபோல,பரனுடையஉபாதியாகிய மூன்றவஸ்தையு

முணர்ந்து அவைகழன்று அறிவானதேபரம்பரஜாக்ரமே தென்னில், முன் சொல்லப்பட்ட சுத்ததுவம்பதார்த்தமான துரியம்பரனுக்குத்தேகமாகையினலே, காரணோபாதிகளேழும் இதனுடத்துச் சம்பந்தித்து விளங்குகின்றதே துரியமாகியபரஜாக்ரம் அபிமானிவிராட்புருஷன். பரஸ்வப்பனமேதெனில் சர்வசிருஷ்டி, சர்வதிதி, சர்வசம்ஹாரமென்னும் இந்தமூன்று உபாதியுடனேகூடி விளங்குகிறதே காலபரமாகிய பரஸ்வப்பனம். அபிமானி இரணியகர்ப்பன். பரசுழுப்தியேதென்னில், இந்த ஏழுபாதிகளும் அந்த பரஸ்வரூபத்தினிடத்திலோ நிற்கிறதோ இல்லையோ வென்னுமிடத்தில் இல்லை. இப்படி யொன்றுமில்லாமல் இருந்தவிடமே அதீதமாகிய பரசுழுப்தி. அபிமானி அவ்யாகிருதன். இந்தப் பரசுழுப்தியை வேதம் ஓரிடத்திலே பரமென்றும், ஆகாசம்போல நிறைந்திருக்கையால் பிரமத்தின் சுவரூபமென்றுஞ் சொல்லும் அதுஸ்வரூபமாகாது. அஃதெப்படியெனில்,—இது பரனுக்கு உபாதியானபடியினலே, இந்த மூன்றஸ்வத்தையுமுணர்ந்து அவைகழன்று நின்றதேபரம். இப்படிசுத்ததுவம்பதார்த்தமான துரியத்திலே, காரணோபாதிகளேழுஞ் சம்பந்தித்து விளங்குகிறதே பரஜாக்ரமென்றறியப்படுகிறதினலும், பரஜாக்ரம் பரஸ்வப்பனத்திலே தோன்றமையினலும், பரஜாக்ரமும் நீயன்று, மூன்று உபாதியுடனேகூடி விளங்குகிறதே பரஸ்வப்பனமென் றறியப்படுகையினலும், பரஸ்வப்பனம் பரசுழுப்தியில் அழிகையினலும் பரஸ்வப்பனமும் நீயன்று. இந்த உபாதிகளேழும் ஒழிந்து ஒன்றுமில்லாமலிருந்தவி

டமே பரசுழுப்தியென் றறியப்படுகையினாலும், பரசுழுப் திமேலாய்நின்று விளங்குகிற பரஸ்வரூபத்திலே அழிகை யினாலும் பரசுழுப்தியும்நீயன்று, இப்படிமூன்றஸ்வத்தை யுங்கண்டு கழன்று மேலாய்நின்று விளங்குகிறதே பரஸ்வ ரூபம். இந்த ஸ்வரூபத்தை ஆக்கும் மஹாவாக்யம், சுத்த தத்பதார்த்தமென்று சொல்லப்பட்டது. இந்த சுவரூபம் உள்ளும்புறம்பும் போக்கும் வரவுமின்றித் தானேதானாகி விளங்காநிற்கும். அதுவேபரம்.

அசிபதார்த்தம்

இப்படி யிரண்டு பதார்த்தத்தினுடைய லட்சியார்த் தப்பொருளைப் பொருந்த வருளிச்செய்தாற்போல, ஆனா யென்கிறபதத்தி னர்த்தமும் மனனத்திலே அநுக்கிரகம்ப ண்ணவேண்டுமென்ன, அப்படியேஇருபதப்பொருளையும் லட்சியப்பரிசாற்குற்றமற விளங்கத்தக்கதாக மனனத்தி லே தரித்தபின்பு, ஆனாயென்னும்பதத்தையும் பூரணமாக மனனத்திலேதரித்திரு. அஃதெப்படியென்னில், சீவனிட த்திலிருக்கிற துவம்பத உபாதி நீங்கினேமென்ற வாசனை யிருக்கையினாலும், பரனிடத்திலிருக்கிற தத்பத உபாதி நீங்கினேமென்கிற வாசனை யிருக்கையினாலும், துவம்பத த்திலுள்ள துரிசுமூன்றையும் விட்டுத் தத்பதத்திலுள்ள துரிசு மூன்றையும் விட்டுத் தருக்காய்நின்று விளங்குகிற தத்ஸ்வரூபத்தினிடத்திலே இரண்டு உபாதியும் ஒழிந்தப டியினாலும், விஸ்வந்தோன்றுமையினாலும் அதுவேபிரமமெ ன்று வேதத்தில்சொல்லப்பட்டது. அஃதெப்படியென்னி

ல், ஸ்தூலமாய்விளங்குகிற பிரபஞ்சத்தை சீவன் நானெ ன்று கொண்டுநின்ற உபாதியை நீக்கி, முன்சுத்த துவம்ப தார்த்தமான விடத்தில் காரணோபாதி சம்பந்திக்கையால் சுத்ததுவம்பதார்த்தம் விஸ்வக்கிராசம்பண்ணமாட்டாது விஸ்வக்கிராசமானாலொழிய ஐக்யங்கூடாது. ஆகையால் காரணோபாதி கழன்றுவிளங்காநின்ற தத்ஸ்வரூபத்தினால் விஸ்வத்தைக் கிரகிக்கையினாலே அதுவே விஸ்வக்கிராச மென்று வேதத்தில் சொல்லப்பட்டது. ஆகையால்இரண் டுபதத்தினுடைய அவஸ்தைகளும்நீங்கி, சீவத்வமென்கிற போதமுமொழிந்து, விஸ்வமெல்லாந் தன்மயமா யிருக்கி றோமென்கிற விவேகம் தத்பதத்துக்குண்டாகையால் சம் சர்க்க வாக்கியத்தினாலும் விசிஷ்டவாக்யத்தினாலும் நிச்ச யிக்கப்பட்டுப் போகிறபொருள் இரண்டினுடையவாசனை யும் அசிபதத்தினாலேயன்றிநீங்காது. அதெப்படியென்னி ல், சோயந்தேவதத்தனென்கிற வாக்கியத்தினாலே இரண் டுபதத்தினுடைய காரியமுங் காரணமுங் கழன்று இந்த அகம்போய் இந்தவாசனையுந் தீர்ந்து அகண்ட பரிபூரண மாய் விளங்குகிறது அசிபதம். ஆகையால் சீவனும்பரனும் ஐக்கியமாயிருக்கிற உபாதியும், சம்மதித்துவருகிறஅவஸ் தையும், கோட்பாடும், விரிவும், ஒடுக்கமுமாகிய இவையெ ல்லாம் ஒன்றுமின்றியே ஒழிவில்லாதநிறைவாய் விளங்கா நின்ற யாதொரு சுவரூபத்தை ஆக்கும்மகாவாக்யம் ஆனு யென்றது.

குற்றமில்லாமல் மனனத்திலேதரித்த பதார்த்தசோதனையாகியபடியைச் சுவாநுபூதியிற் காட்டவேண்டுமென்ன, நிதித்தியாசனம் அநுக்கிரகம்பண்ணுகிறர்.

மனனம் முற்றுப்பெற்றது.

நிதித்யாசனம்.

அஃதெப்படியென்னில், முன்சொல்லப்பட்ட துவம்பதத்திற் காரியோபாதியினுடையசோதனையும், தத்பதத்திற் காரணோபாதியினுடைய சோதனையும், இரண்டுஉபாதியினுடைய வாசனு தோஷமாகிய அசிபதத்தினுடைய சோதனையுஞ் சந்தேகமறக்கண்டு உண்மைகாண்பது முடிவு. இந்த உண்மையினுடைய முடிவைக் குற்றமில்லாமல் உனக்கேற்க நீகாண, விருப்பத்துடனே நிலைபெற்று விளங்கக்காட்டுகிறோம். நீகண்டுகொண்டு வருவாய்.

துவம்பதார்த்த சுத்த,

முன்னே உனக்குச்சிரவணத்திலே கேள்விப்பட்டு மனனத்திலே தரித்து விளங்குகிற துவம்பத முக்கியமான அவத்தை மூன்றும், அவைகண்டு கழன்றுணருகிற துரிய சுவரூபத்தையும், சந்தேகமற நனவிலே நீகண்டபடி சொல்லுங்காணென்னச் சொல்லுகிறுன்.

பொறியும்புலனும் மனமேயாதாரமாக விஷயத்தைப் புசிக்கிறபோது ஜாக்ரமென்றும், விசுவமாயிருக்கிற உபாதியைநானென் றபிமானித்திருக்கையினல் விஸ்வனென்று

ங்கண்டேன். அதுதேவரீரருளிஞலே தீர்ந்ததுங்கண்டேன். ஜாக்ரத்தின்வாசனை ஸ்வப்பனமென்றும் இந்தச்சடமாகிய வாசனையை நானென்றபிமானித் திருக்கையிஞல் இதற்க பிமானி சைதனென்றுங் கண்டேன், அதுதேவரீர் அருளிஞலே தீர்ந்ததுங்கண்டேன், நனவின் வாசனையாகிய கனவும் இறந்தவிடம் சுழுப்தியென்றும் இந்தவெறும்பாவனையாகிய சுழுப்தியை நானென்றபிமானித் திருக்கையிஞலே யிதற்கபிமானி பிராக்ஞனென்றுங்கண்டேன், அதுதேவரீரருளிஞலே தீர்ந்ததுங் கண்டேன். இந்தப் பேரிருளாகிய சுழுபதியை விஷயமா யறியுமென்னை அறிவெனக்கண்டேன். தேவரீருடைய அனுக்கிரகத்திஞலே என்னைக் கண்டபின் மூலப்பகுதியாயிருக்கின்ற சுழுப்தி யிறந்ததுங்கண்டேன். கண்டஸ்வரூப மெப்படியிருந்ததென்னில்:—"அறிவுதானழிவின்றியே யனைத்தையுமறிந்து முறிவதாகிய முன்புபின்பக்கமேல்கீழ்" என்பனவொன்றுமின்றி எங்குமாய்த்திகழ்ந்து பிரிவில்லாமல் எல்லாவற்றிஞள்ளுந் தானுய் நின்று விளங்குகிற படியிஞலும், சகலமுந் தன்னிடத்திலேதோன்றியும் விளங்கியும் ஒடுங்கியுந் தானே மேலாகிச் சகலத்துக்குப் காரணமாய்த தேஹேந்திரியகரணங்களுக்கெல்லாமேலாகித் தானே சாக்ஷியாய்நிற்கையிஞலும், ஒப்பில்லாத விவ்வுணர்வதே வடிவதாமென்னைத் தேவரீரருளிஞலே உள்ளங்கை நெல்லிக் கனிபோற் சந்தேகமறக்கண்டேனென, அமைபவுன்றனை அதுபவத்துணர்ந்தாய்! ஆனபடியிஞலே துவம்பதத்திற்குப்பொருள் சுத்தமாயிற்று.

தத்பதார்த்த சுத்தம்

தத்பத முக்யமான அவஸ்தைமூன்றையுங்கண்டு கழன்றுணருகிற சித்பரத்தையுஞ் சந்தேகமற நீகண்டபடி சொல்லிக்காணென்ன; தேவரீ ரனுக்கிரகத்தினாலே சுத்த துவம்பதார்த்தமா யிருக்கிற துரிய சுவரூபத்தினிடத்தில் சர்வக்ஞத்வாதி உபாதிசம்பந்தித்து விளங்குகிறதேபராஜாக்ரமென்றும் இதற்கபிமானி விசுவத்துக் கெல்லாம் ஆதாரமாகையால் விராட்புருஷனென்றுங் கண்டேன், அதுதேவரீரருளினாலே ஸவப்பனத்திலழிந்ததுங்கண்டேன், காலபரமாயிருக்கிற சுவப்பனத்தைப் பார்க்குமிடத்தில், சர்வசிருஷ்டி சர்வஸ்திதி ஸர்வசம்ஹாரன் என்கிற மூன்று உபாதியுடனேகூடி விளங்குகிறதே பரஸ்வப்பனமென்றும், இதற்கபிமானி சாக்கிரம்போல வியாப்தமும் சுழுப்திபோல அவ்வியாப்தமுமானபடியினாலே இரணிய கர்ப்பனென்றுங்கண்டேன். அதுதேவரீரருளினாலே சுழுப்தியிலொழிந்ததுங்கண்டேன். தத்ஸ்வரூபத்தி னிடத்திலே சர்வக்ஞத்வாதி உபாதி ஒழிந்ததே பரசுழுப்தியென்றும், இதற்கபிமானி ஒருவியாப்தமு மில்லாதபடிலினாலே அவ்யாகிருதனென்றுங் கண்டேன், இந்தப் பரசுழுப்தியை வேதம் ஓரிடத்திலே பரமென்றும் ஆகாசம்போல வியாப்தமற் றிருக்கையினாகில பிரமத்தின் ஸ்வரூபமென்றும் சொல்லியதுங் கண்டேன். இந்தப் பரசுழுப்திக்கு மேலாய் நின்று விளங்காநின்றஞானத்தைப் பரஸ்வரூபமென்றுங்கண்டேன். வியோமமாயிருக்கிற பரசுழுப்தியும் பரனிடத்திலே ஒழியக்கண்டேன்.

அசிபதார்த்தீசுத்தம்.

தேவரீர் அநுக்கிரகத்தினாலே வியோமமீருய மூன்றவஸ்தையுங் கபளீகரித்துநின்று விளங்காநின்ற ஸ்வரூபத்தையுங்கண்டேன். ஞானமே வடிவாகையால் இதற்கபிமானி சித்சொலிதையென்றுங்கண்டேன். தேவரீர் அநுக்கிரகத்தினாலே யிரண்டு உபாதியுந் தன்னிடத்தில் ஒழிகையினாலும், போக்குவரவின்றியே நிற்கையினாலும், இதரமாயிருக்கின்ற விசுவமெல்லாம்விழுங்கி அகண்டபரிபூரணமாய் விளங்குகையினாலும், விசுவக்கிராசமென்றுங் கண்டேன். இதற்கபிமானி அசேஷமுந் தானாய் நிற்கையினாலே பிரசாபத்தியனென்றுங் கண்டேன். இப்படிச் சசல ஆத்மாவினுள்ளும் புறமும் முழுதும் பரிபூரணமாய்ப் பிரத்தியக்ஷமாய் விளங்குகின்றது சொரூபமென்று வேதஞ் சொல்லும். அது தேவரீரருளினாலே "பழமறைத் திருமொழிப் பரிசேதராதல; வுலகமுண்டகம் புறமருவுஞ் சராதிகண், முழுதுந்தன்னுருவமாய்" விளங்கப்படுகின்றதுவுங்கண்டேன். பேதமாயிருக்கின்ற பிரபஞ்சமெல்லாம் பிரமமென்றுவேதஞ்சொன்ன மெய்ம்மொழிப்படியே ஜகமெல்லாமொருதன் வடிவாய் விளங்குகின்ற சொரூபத்தைச் சீவதுரியமுதலாகக்கொண்டுள்ளும் புறமுமாய்வருகிற உபாதிக் குற்றங்களெல்லாந்தீர அனுக்கிரகம் பண்ணுகையினாலே கண்டேன் என, இந்தஸ்வரூபம் ஐயக்கியத்திலே உபசாந்தமாம். இதனை நீ அரிதாகியவமல தத்பதார்த்த மென்றறி. இப்படிவியோமத்தைக்கடந்து விசுவமெல்லாந் தன்மயமாய் விளங்குகிறபடியினாலே உபாதியினுடைய குற்றந் தீர்ந்தாலும்

இந்த வாசனாதோஷந் நீரவேண்டுமென்று வேதஞ்சொல்லும். ஆகையினால் இனியிந்த வாசனாதோஷந் தீருமுறைமையெப்படியென்னில், உபசாந்தம் நீங்கினாலொழியதீராது. உபசாந்தமாவ தேதென்னில் மூலாக்ஞானம், மூலாக்ஞானமேதென்னில் மறைப்பு, அந்தமறைப்புத்தா னேதென்னில், தத்சொரூபத்தை மறந்தவிடம். தேகமாதியாக இந்தமறைப்பாகிய உபசாந்தம் அந்தமாகச்சகலமும் தன்னிடத்திலே அடங்குகையினாலே யிதற்கபிமானி பொற்பு விசாந்தனும் நன்றாய் விளங்கப்பட்டு உலகெலாம்நிறைந்த உபசாந்தத்தின் பெருமையை வேதத்தினுடைய முடிவு இன்றளவுஞ் சொல்லியது. முப்பதத்தவத்தை மும்மூன்றொன்பதுமுடிந்தது ஞானமென்றுஞ்சொல்லியது. ஆகையால் முப்பதமுமுடிந்தவிடத்திலே சத்திய ஞான வனந்தவானந்தமாயிருக்கப்படாநின்ற தத்சொரூபம் வெளிப்படுமென்று அநுக்கிரகம்பண்ணியருள அந்தச் சொரூபத்தை அநுக்கிரகம் பண்ணவேண்டுமென்ன அநுக்கிரகம்பண்ணுகின்றார்.

நிதித்தியாசன முற்றிற்று.

தத்வஸ்ரூபம்,

அஃதெப்படியென்னில், இந்தமறைப்பாகியஉபசாந்தத்தைக்கண்டுவிளங்கப்பட்ட தத்சொரூபத்தினிடத்திலே அந்தமறைப்புநிற்கிறதோ இல்லையோபாரென்னுமிடத்தில் இல்லை, இல்லாதவிடமெப்படியிருந்தது ஆதியந்தஞ்சூனிய

மாயிருந்தது. அந்தச்சொரூபந்தான்காண் அறிந்திடப்படாததாய் அறிவுடையதாய் அளவிடப்படாததாய்ச் சுகஸ்வசொரூபியுமாயிருப்பது அதுதான்காண் சத்யஞானவனந்தவானந்தமானது. அஃதெப்படியென்னில், ஆதியந்தஞ் சூனியமாயிருக்கப்பட்டதே பரிபூரணம். அந்தப்பரிபூரணம் எப்படியிருந்தது பாரென்னுமிடத்தில் என்னுற்சொல்லப்போகாதிருந்தது. அதேனென்னில், மனதுக்கெட்டாதபடியினலே வாக்கு வசனிக்கப்போகாது. ஆகையினல்வாக்கு மனேதீதமென்று கண்டு விளங்கிவந்ததே ஞானம். அந்தஞானத்தைவிட் டிருந்தவிடத்திலே யாதொருஸ்வரூபம் நிகழ்ந்தது அதை ஆசாரியரும் மஹாவாக்யத்தினலே அதுநீயாகின்றயென்றும் நீயதுவாகின்றயென்றும் அநுக்கிரகம்பண்ணினர். அந்தஸ்வரூபந்தான் மூன்றுபதமானது. அஃதெதுவென்னில், துவம்பதமுதலாக அந்தஸ்வரூபந்தான்காண் மூன்று லக்ஷணமானது. அஃதெதுவென்னில், ஜீவன்முதலாக அந்தஸ்வரூபந்தான்காண் ஆறுகுறியாயுள்ளது. அஃதெதுவெனில், வடிவுநுண்மைமுதலாக அந்தஸ்வரூபந்தான்காண் எட்டியல்பானது. அஃதெதுவென்னில், இறந்தகேள்வி முதலாயினவாம்.

இப்படி அநுக்கிரகம்பண்ணப்பட்ட குருநாதன்பெருமை யாதோவென்னில்,

“மூலையிருந்தாரை முற்றத்தே விட்டவர்
சாலப் பெரியரென் றுந்தீபற
தவத்திற் றலைவரென் றுந்தீபற”

என்று கூறுவதாற் கண்டுகொள்க.

கலிவிருத்தம்.

தொம்பதந்தத்பதந் தோன்றுமசிபதம்
நம்பியசிவன் பரசிவமாய்நிற்கு
மம்பதமேலைச் சொரூபமாவாக்கியஞ்
செம்பொருளாண்டருள் சீர்நந்திதானே.

நேரிசைவெண்பா.

புசிப்போஞ் சிவபோகம் பூரணமா யெங்கும்
வசிப்போ முலகில் வசியோ—முசிப்பின்றி
வாழ்வோஞ் சிவத்தையுணர் மாதவர்தம் பொன்னடிக்கீழ்
தாழ்வோ மெமக்கார் சரி.

தத்வாமிர்தக்கட்டளை

முற்றிற்று.

சற்குருநாதன்றுணை.

உ

கணபதி துணை.

திருச்சிற்றம்பலம்.

நா நா சிவவா தக்கட்டளை.

காப்பு.

ஆனைமுக னாறுமுக னம்பிகைபொ னம்பலவன்
ஞானகுரு வாணியையு ணடு.

சுத்தப்பிரமமா யிருக்கின்ற சர்வசாக்ஷியினிடத்திலே அக்கினியிற்சூடுபோல அபின்னமாக ஒருசத்தியுண்டு, அந்தச்சத்தி அவ்வதீதப்பிரமத்தில் அடங்கி யிருக்கும்போது அதற்குச் சுத்தப்பிரமம்என்றுபெயர். இந்தச்சத்தி விசிரிம்பித்துச் சுத்தப்பிரமத்தைவியாபிக்கும்போது அப்பிரமம் பரைவியாபகத்துக்குள் இருந்தபடியினாலே அதற்குப் பரப்பிரமம் என்று பெயராயிற்று.

இலக்ஷண சூன்யமாயிருக்கின்ற இந்தச்சத்திக்குப்பிரமத்தினுடைய சந்நிதானத்தில், புருடசமுகத்திலேஸ்திரீக்கு இன்பஞ்சனித்தாற்போல அவிகிர்த சத்துவ ரஜஸ் தமோகுணங்கள் உண்டாயின. இவற்றில் சுத்தசத்துவத்திற்கு ஆனந்தரூபசத்திஎன்றுபெயர் சுத்தரஜசிற்குச்சித்ரூபசத்தி என்றுபெயர். சுத்ததமஸிற்குச்சத்ரூபசத்தி என்றுபெயர். இவற்றில்காரணமான ஆனந்தரூபசத்தியுடனே,

பாப்பிரமங் கூடிச் சர்வாநந்த மென்னுஞ் சுழுத்தியவஸ் தையை யடைகின்றபோது பரப்பிரமமென்கின்ற பெயர் போய்ப் பரமாநந்தர் என்கிறபெயர்வந்தது, இந்தப்பரமா நந்தர் சித்ருபசத்தியுடனேகூடிச் சர்வப் பிரகாசமென்னு ஞ்சொப்பனவஸ்தையையடைகின்றபோது பரமாநந்தரெ ன்னும் பெயர்போய்த் தேசோமயர் என்னும்பெயர்வந்தது இந்தத்தேசோமயர் சத்ரூபசத்தியுடனேகூடிச் சர்வவியா பகமென்னுஞ் சாக்கிராவஸ்தையை யடைகின்றபோது தேசோமயரென்னும் பெயர்போய்ப் பரிபூரணர் என்னும் பெயர்வந்தது.

இந்த அகண்டபரிபூரண சச்சிதாநந்தப் பிரமத்தினி டத்திலே * சுத்தியில் ரஜிதம்போல மூலப்பிரகிருதிஎன்னும் ஒரு சத்தி உண்டு. அந்த மூலப்பிரகிருதியும் விகிர்தகுண மாகிய முக்குணத்தோடு கூடியிருக்கும். அந்தப்பிரகிருதி யின் சத்துவகுணத்தை மாயையென்றும், சர்வக்ஞவுபாதி யென்றும், ஈசுரகாரணசரீரமென்றுஞ்சொல்லப்படும். இந் தமாயையி னிடத்திலே நிர்மல சலப்பிரதி விம்பப்போலப் பிரமம் சுலட்சணமாகப் பிரதிவிம்பிக்கும் இந்தப்பிரதிவிம் ப சைதன்னியத்தைச் சர்வக்ஞனாகிய ஈசுரனென்று சொ ல்லப்படும்.

---

* புருடனிடத்துச் சாமர்த்திய ரூபசத்திபோலப் பிரமத்தின் கண் அனாதி சித்தமாயிருக்கிற மூலப்பிரகிருதி யென்னுஞ் சத்திக் குச் சுத்தி ரஜிதத்தை உபமானமாகச்சொன்னது அநிர்வசனியத் தன்மையென்னும் பொருள்தோன்ற என்க,

இந்தச் சத்துவகுணமாயையினிடத்திலே சத்துவத்தில்சத்துவம், சத்துவத்தில்ரஜஸு, சத்துவத்தில்தமஸு என மூன்றுகுணங்கள் உண்டு. இவைகளில்சத்துவத்தில் சத்துவம் பிரதானமாகும்போது அதில்பிரதிவிம்பித்தஈசுரன் சகத்தை இரக்ஷிக்கையினால் (விஷ்ணு) என்றும், சத்துவத்தில் ரஜஸு பிரதானமாகும்போது அதில்பிரதிவிம்பித்தஈசுரன் சகத்தைச்சிருட்டிக்கையினால் (பிரமா) என்றும், சத்துவத்தில் தமஸு பிரதானமாகும்போது அதில் பிரதிவிம்பித்த ஈசுரன்சகத்தை உபசம்மாரம் பண்ணுகையினால் (உருத்திரன்) என்றுஞ் சொல்லப்படுவன். இப்படி மூலப் பிரகிருதியின் சத்துவகுண கற்பனை சொல்லப்பட்டது.

இனி மூலப்பிரகிருதியின் இரஜோகுணம் அநேகரூபமாய்ப்பிரிந்து (அவித்தைகள் என்றும் சீவகாரண சரீரங்கள்) என்றும், ஒன்றற்கொன்று தாரதம்மியமாகச்சொல்லப்படும். இந்த அவித்தைகளிடத்திலும் மலினசலப்பிரதிவிம்ப சைதன்னியங்களை கிஞ்சிக்ஞரென்றும், சீவ சிதாபாசரென்றும், பிராக்ஞரென்றுஞ் சொல்லப்படும். இந்த அவித்தைக ளிடத்திலேயும் ரஜஸில் சத்துவம், ரஜசில் ரஜசு, ரஜசில் தமசு என மூன்று குணங்களுண்டு. இரஜஸில் சத்துவம் பிரதானமாகும்போது அதில் பிரதிவிம்பித்த சிதாபகசன் தத்துவக்ஞாநநிஷ்டனாவன். இரஸில் ரஜசு பிரதானமாகும்போது அதில்பிரதிவிம்பித்தசிதாபாசன் காமக்குரோதபரனாய்க் கர்மநிஷ்டனாவன், இரஜஸில்

தமசு பிரதானமாகும்போது அதில் பிரதிவிம்பித்த சிதாபாசன் சோம்பல், நித்திரை, மயக்கம் ஆகிய இவைகளையடைவன், இப்படி மூலப்பிரகிருதியின் இரஜோகுணி கற்பனை சொல்லப்பட்டது,

இனி மூலப்பிரகிருதியின் தமோகுணத்திற்கு ஆவரணம், விக்ஷேபம்என இரண்டு சத்திகளுண்டு. இவ்விரண்டில் ஆவரணசத்தியானது தத்துவஞானியையும், ஈசுரனையுந்தவிர மற்றைச்சீவர்களுக்கெல்லாம்சரீரத்திரயம், சிதாபாசன், சாக்ஷிசைதன்னியம் என்னு மிவைகளின் ஒன்றற்கொன்றுள்ள பேதந்தெரியவொட்டாமல் மறைக்கும். இதனால்மறைக்கப்பட்ட சீவர் இருபத்தொன்பதுதத்துவங்களையும் ஒருமைப்பாடாகநானெனன்றபிமானிப்பார். இந்த அபிமானத்தை அகங்காரக்கிரந்தி என்றும், சம்சாரபந்தம் என்றுஞ்சொல்லப்படும். சற்குருகடாக்ஷத்தினலே இந்தஆவரணம்நீங்கி இருபத்தொன்பதுதத்துவங்களின்ஒன்றற்கொன்றுள்ள பேதந்தெரிகின்றதே முத்தி. இப்படி ஆவரணசத்தியின் காரியஞ் சொல்லப்பட்டது.

இனி விக்ஷேபசத்தியினின்றும் சத்ததன்மாத்திரையான ஆகாசந்தோன்றிற்று. ஆகாசத்தினின்றும்பரிசதன்மாத்திரையான வாயுதோன்றிற்று. வாயுவினின்றும் ரூபதன்மாத்திரையான அக்கினி தோன்றிற்று. அக்கினியினின்றும் ரஸதன்மாத்திரையான அப்புதோன்றிற்று. இந்தச்சூக்ஷுமபஞ்சபூதத்திற்குக்காரணமாயிருக்கின்றவிக்ஷே

பசத்தியினிடத்திலே தமஸில் சத்துவம், தமஸில்ரஜஸு தமஸில் தமஸு என்னுமிவை அற்பங்கருவாகயிருந்தபடியால் அதன்காரியமாகிய இந்தத்தன்மாத்திரைகளான பஞ்சபூதங்களும் முக்குணங்களுடனே பிறந்தன. இந்தப்பஞ்சபூதங்கட்குத் தன்மாத்திரைகள் என்றும், அபஞ்சிகிருதபூதங்கள் என்றும், சூக்ஷுமபூதங்கள் என்றும், முக்குணபூதங்கள் என்றும் சாஸ்திரங்களில் நாமஞ்சொல்லப்படும்.

இந்தச்சூக்ஷுமபூதங்களினின்று சூக்ஷுமசரீரங்களும்,ஸ்தூலபூதங்களுந்தோன்றும், அஃதெங்ஙனமெனின்,—

ஆகாசமுதலான பஞ்சபூதங்களின் சத்துவாம்சத்திலே பூதத்திற்கு ஒவ்வொருமாத்திரையெடுத்து ஒன்றாகக் கூட்டிவைத்தது அந்தக்கரணம் இந்தஅந்தக்கரணத்தில் ஆகாசத்தின் அம்சங்கூடினதற்கடையாளம். இந்த அந்தக்கரணமும் ஆகாசத்தைப்போலச் சகலமானகேள்விகளுக்கும் இடங்கொடுத்துத் தரிக்கின்றது இப்படித் தரிக்கின்ற *விருத்திக்கு † உள்ளம் என்றுபெயர். இந்த அந்தக்கரணத்தில் வாயுவினம்சங்கூடினதற்கடையாளம், இந்தஅந்தக்கரணமும் வாயுவைப்போல அலைகின்றது. இப்படி அலைகின்றவிருத்திக்கு மனம் என்றுபெயர். இந்த அந்தக்கரணத்தில் அக்கினியினம்சங் கூடினதற்கடையாளம், இந்தஅந்தக்கரணமும் அக்கினியைப்போலஃதின்னதென்று விளக்குவிக்கின்றது. இப்படி விளக்குவிக்கின்ற விருத்திக்

* விருத்தி = பரிணமம் † உள்ளம்-தேஜஸு என்றும் பாடமுள்ளது.

குப் புத்திஎன்றுபெயர். இந்தஅந்தக்கரணத்தில் அப்புவி னம்சங் கூடினதற் கடையாளம். இந்த அந்தக்கரணமும் அப்புவைப்போல விடயங்களிற்பற்றிஇழுக்கின்றது. இப் படி இழுக்கின்ற விருத்திக்குச் சித்தம் என்றுபெயர். இந் த அந்தக்கரணத்தில் பிருதுவியினம்சங் கூடினதற்கடை யாளம். இந்தஅந்தக்கரணமும் பிருதுவியைப்போலக்கடி னமாகநின்று நானென்றபிமானிக்கின்றது; இந்தஅபிமான விருத்திக்கு அகங்காரம் என்றுபெயர்.

இன்னும் ஆகாசமுதலான பஞ்சபூதங்களினுடைய ச த்துவாம்சத்திலே பூதத்திற்கொவ்வொரு மாத்திரையெடு த்துத் தனித்தனியேவைத்தது சுரோத்திராதிஞானேந்தி ரியமென்றுசொல்லப்படும். இவைகளில்சுரோத்திரம் ஆகா சத்தினம்சமானபடியால் ஆகாசத்தின்குணமான சத்தமா த்திரத்தை அறியும். துவக்குவாயுவி னம்சமானபடியால் வாயுவின்குணமான பரிசமாத்திரத்தை அறியும். சக்ஷு அக்கினியினம்சமானபடியால் அக்கினியின்குணமானரூப மாத்திரத்தை அறியும், சிங்குவை அப்புவினம்சமானபடி யால் அப்புவின்குணமான ரசமாத்திரத்தைஅறியும் ஆக் கிராணம் பிருதுவியி னம்சமானபடியால் பிருதுவியின்கு ணமான கந்தமாத்திரத்தை அறியும். இப்படிஐந்தும் ஒன் றேடொன்று கூடாதபடியால் ஒன்று மற்றொன்றின் குண த்தைக் கிரகிக்க வறியாது அந்தக்கரணத்தில் ஐந்துமா த்திரையும் ஒன்ருய்க்கூடினது கொண்டு ஐந்திரியங்களிஞ லும் ஐந்துவிடயங்களையும் அறியும். இந்தச் சத்துவகுண த்திலுண்டான அந்தக்கரணம்ஐந்தும், ஞானேந்திரியம் ஐந்

தும் ஆகப்பத்தும்சத்துவாம்சமானபடியால் ஞானசாதன மாயின.

இன்னம் ஐந்துபூதங்களி னுடைய இரஜசாம்சத்தி லே பூதத்திற்கு ஒவ்வொருமாத்திரையெடுத்து ஒன்ருகக் கூட்டிவைத்தது வியானுதி பஞ்சவாயுக்கள். இவைகளில் வியானவாரி ஆகாசத்தி னம்சமானபடியால் ஆகாசத்தை ப்போலச் சர்வாங்கமும் வியாபித்திருக்கும். பிராண வாயுவி னம்சமானபடியால் வாயுவைப்போல இருதயத்தி லிருந்து நாசியாதிபரியந்தம் அலையும். அபானவாயுஅக்கி னியினம்சமானபடியால் அக்கினியைப்போலச் சாடராக் கினியாக உஷ்ணித்துக் கொண்டு குதத்தைப்பற்றி நின்று உண்ட அன்னபனுதிகளைச் சீரணிப்பிக்கும்: சமானவாயு அப்புவினம்சமானபடியால் சரீரநடுவான நாபித்தானத்தி னின்று உண்ட அன்னரஸங்களை அப்புவைப்போல இழு க்கும், உதானவாயு பிருதுவியி னம்சமானபடியால் கண் டத்தைப்பற்றி பிருதிவியைப்போலக் கடினமாகநின்று உ ண்ட அன்னபனுதிகளைக் கடையும் இந்தப்பஞ்சவாயுக்க ளையுமல்லாமல் வாந்தி பண்ணுவிக்கின்றவன் நாகனென் றும், இமைத்துவிழிப்பிக்கிறவன் கூர்மனென்றும், குறு குறுத்துத் தும்மச்செய்கின்றவன் கிரிகரனென்றும், கொ ட்டாவிகொள்ளச் செய்கின்றவன், தேவதத்தனென்றும், வீங்கச்செய்கின்றவன் தனஞ்சயனென்றும் வேறே ஐந்து வாயுக்களுண் டென்று சிலர் சொல்லுவார்கள். இவ்வைந் தும் பிராணனுடைய தொழிலானபடியால்வேறல்ல. இன் னம் ஆகாசமுதலிய பஞ்சபூதங்களினுடைய இரஜசாம்ச

த்திலேபூதத்திற்கு ஒவ்வொருமாத்திரையெடுத்துத்தனித் தனியேவாக்காதி கர்மேந்திரிய மென்று சொல்லப்படும்.

இவைகளில் ஆகாசத்தினிடமாக வாக்குவசனிக்கும், வாயுவினிடமாகப் பாணிஇடுதல்,ஏற்றல்செய்யும்,அக்கினி யினிடமாகப் பாதம்நடக்கும். அப்புவினிடமாகப் பாயுரு மலசலாதிகளை வெளியிலேதள்ளும். பிருதுவியி னிடமாக உபஸ்தம் சுகத்தைப்பண்ணும். இந்த ஐந்துந் தனித்தனி யே இருந்துகொண்டு மறுதொழில் செய்யமாட்டாது. வி யானுதிவாயுக்கள் ஐந்துமாத்திரையும் ஒன்ருய்க்கூடினது கண்டு கர்மேந்திரியம் ஐந்தின்வழியினுலும் ஐந்து தொழி ல்களையுஞ் செய்து முடிக்கும். இந்தவாயுக்களைந்தும், கர் மேந்திரியங்களைந்தும் ஆகபத்தும், இராஜாம்சமானபடி யினுல் கிரியாசாதனமாயின. அந்தகரணம்-ரு, ஞானேந்தி ரியம்-ரு; வாயுக்கள்-ரு, கர்மேந்திரியம்-ரு, ஆ இருபதுத த்துவங்களும் சூட்சுமசரீரமென்று சொல்லப்படும். இந்த சூட்சுமசரீரத்தை மாயாப்பிரதிவிம்பனுக விருக்கின்ற ஈசு ரன் அவித்தையாய்ப்பிரதிவிம்பராகியசீவர்கள் அநேகரா கையால் ஒவ்வொருவருக்கு ஒவ்வொருசரீரமாகச்சிருஷ்டி த்தளித்தான். அப்போதுபஞ்சபூதத்தினுடையசாத்வீகா ம்சமும் இரஜசாம்சமும்செலவழித்தன. தாமதகுணமாத் திரஞ்சேடித்தது. சூட்சுமசரீரம்வாங்காதசீவர்களுக்கெல் லாம் இன்னுமொருசிருஷ்டிக்கு ஆகட்டுமென்று நிறுத்தி னர். இப்படிச்சூட்சும சரீரகற்பனை சொல்லப்பட்டது.

இனித்தூலபூதவுற்பத்திசொல்லுகின்றோம்; அஃதெங்ஙனமெனின்:—தமோம்சமாயிருக்கின்றஐந்துபூதங்களையும் ஒவ்வொன்றை இரண்டிரண்டாகப்பகுத்து முதற்பாதிஐந்தையும் ஒவ்வொன்றை நன்நான்காகப்பகுத்து இரண்டாம்பாதி ஐந்தில் தன்னம்சத்துடனே கூட்டாமல் மற்றைநான்கு பூதங்களுடன் அரைக்கால் அரைக்கால்மாத்திரையாகக் கொடுக்கின்றது * பஞ்சீகரணமென்றுசொல்லப்படும்.

இப்படிப் பஞ்சீகரணம்பண்ணின தூலபூதங்களிலே ஆகாசத்திலே பரிசரூப ஸ்கந்தங்களாகிய நான்குகுணங்களும்வியாப்பியமானபடியால் அதிருசியமாய்ப்போகநிசகுணமாகிய சத்தந்திருசியமாம்வாயுவிலேரூபரஸகந்தம்ஆகியமூன்றுகுணங்களும் வியாப்பியமானபடியினால் அதிருசியமாய்ப் போகக் காரணகுணமாகிய சத்தமும், நிசகுணமாகியபரிசமுந் திருசியமாம். அக்கினியிலே ரஸகந்தமாகிய இரண்டுகுணங்களும் வியாப்பியமானபடியினால் அதிருசியமாய்ப்போகக் காரணகுணங்களாகியசத்தபரிசமும் நிசகுணமாகிய ரூபமுந் திருசியமாம். அப்புவிலே கந்தகுணம் வியாப்பியமானபடியினால் அதிருசியமாய்ப் போகக் காரணகுணங்களாகிய சத்தபரிசரூபமும், நிசகுணமாகிய ரசமுந் திருசியமாம் பிருதுவியிலேகாரணகுணங்களாகிய சத்தபரிசரூபரசமும்; நிசகுனமாகியகந்தமுந்திருசியமாம்

* பஞ்சீகரணம்-ஒவ்வொருபூதத்தில் ஐந்து ஐந்து பூதங்களைச் சேர்த்துப் பண்ணுவது,

முன்சூட்சும பூதங்களினின்றும், சூட்சும சரீரங்கள் தோன்றினாற்போலப்பஞ்சீகரணம்பண்ணின ஸ்தூலபூதங்களினின்றும் ஆறுதத்துவமாய், நால்வகைப்பிறப்பாய்,மூவகைச்சாதியாயிருக்கின்ற ஸ்தூலசரீரங்கள்தோன்றின.

இவற்றுள் ஆறுதத்துவங்களாவன:—சர்மம்,உதிரம் மாமிசம், சனுயு, அத்தி, மச்சை இவைகளாம்.

நால்வகைத் தோற்றங்க ளாவன:—சாராயுஜம், அண்டஜம், சுவேதஜம், உத்பீஜம் இவைகளாம்.

மூவகைச்சாதிகளாவன,—இகலோகபரலோக புத்தி இருவகையுங்கொடுக்கின்ற மாநுடசரீரம் உத்தமசாதி. பரலோகப்புத்தியைமறைத்து இகலோக புத்தியைமாத்திரங்கொடுக்கின்ற பசுபக்ஷிமுதலானவை த்திமசாதி, இரண்டுலோகபுத்தியையும் மறைத்திருக்கின்ற மரம்; கொடி;செடி, முதலியவை அதமசாதி இப்படிப் பிருதிவிதத்துவமாயிருக்கின்ற பூலோகத்திற்கண்டாற்போல அப்பு,அக்கினி வாயு, ஆகாசம், என்னப்பட்டதத்துவங்களாய்நிறைநிறையேயிருக்கின்ற பிதிர்லோகம், தேவலோகம், யட்ச, கந்தர்வ, சித்தர்லோகங்களினும் நட்சத்திரமாகத்தோற்றுகின்ற சந்திரன்முதலான பிதிர்கள், சூரியன்முதலான தேவதைகள், கந்தருவர், சித்தர் என்னப்பட்டவர்கள் உத்தம சாதி, காமதேனு, சற்பகவிருட்சம், பாரிசாதம் முதலானவை அதமசாதி, இந்தத்தூலசரீரமே அன்னமயகோசம், சூட்சுமசரீரம் மூன்றுகோசங்களா யிருக்கும்.

அஃதெங்ஙனமெனின்:—பிராணவாயுவும், கர்மேந்திரியங்களுங்கூடிப் பிராணமயகோசம் மனதும், ஞானேந்திரியங்களுங்கூடி மனோமயகோசம்புத்தியும், ஞானேந்திரியங்களுங்கூடிவிஞ்ஞானமயகோசம். காரணசரீரமேஆனந்தமயகோசம். இப்படிப் பஞ்சகோசஞ் சொல்லப்பட்டன.

ஆறுதத்துவங்களா யிருக்கின்ற ஸ்தூல சரீரத்திலே இருபது தத்துவங்களா யிருக்கின்ற சூட்சுமசரீரமிருக்கின்றது.

அஃதெப்படியென்னில்:—கர்மேந்திரியங்களுள்வாக்கும் ஞானேந்திரியங்களுள் சிங்குவையும் வாயிலிருக்கும். உதானவாயுவும், மனதும்கண்டத்திலேயிருக்கும். பிராணவாயுவும், புத்தியும் இருதயத்திலேயிருக்கும். சமானவாயுவும், சித்தமும் நாபியிலிருக்கும் அபானவாயுவும் பாயுருவும் குதத்தியிலிருக்கும் வியானவாயுவும், ஞானேந்திரியங்களுள் துவக்கும், அகங்காரமும் சர்வாங்கமும்வியாபித்திருக்கும். உச்சியிலே, உள்ளமும், கருவிழி நுனியிலே சக்ஷேந்திரியமும், காதிற்குள்ளே சிரோத்ரேந்திரியமும், மூக்குநுனியிலே கிராணேந்திரியமும், கழுத்திற்குமேலே தனித்தனியேயிருக்கும். கழுத்திற்குக்கீழே கை, கால், குய்யங்களில்பாணி, பாதம், உபஸ்தம் மூன்றுந் தனித்தனியேயிருக்கும் இப்படித் தூலசரீரதத்துவங்கள் ஆறு அதிற்குடிபுகுந்த சூட்சுமசரீரதத்துவங்கள் இருபது. ஆகத்தத்துவங்கள் இருபத்தாறும் பஞ்சபூதங்களின் காரியமானபடியினாலே ஒருமைபாடாகக் காரியசரீரமென்று சொல்லப்படும்.

அவித்தையிற் பிரதிவிம்பித்தகாரணசரீரமும்சிதாபாசனும் சாக்கிரத்திலே இந்தஇருபத்தாறு தத்துவங்களுடனே கலந்துநின்றபோது விசுவனென்றும், வியவகாரிகசீவனென்றுஞ்சொல்லப்படுவன். சொப்பனத்திலேதூலசரீரத்தைவிட்டு அந்தக்கரணத்துடனே கூடிநின்றபோதுதைஜசனென்றும், பிராதிபாசிகசீவனென்றும், சொப்பன கற்பிதனென்றுஞ்சொல்லப்படுவன். சுழுத்தியிலேசூக்ஷுமசரீரதத்துவங்கள் இருபத்தாறையுங்கைவிட்டுக்காரணசரீரத்தை மாத்திரம் பொருந்தியிருக்கும்போது பிராக்ஞனென்றும், பரமார்த்திகசீவனென்றுஞ் சொல்லப்படுவன். பிரமசைதன்னியமும்சாக்கிரத்திற்குச்சாக்ஷியாயிருக்கும்போதுசீவாத்மாவென்றும், சொப்பனத்திற்குசாக்ஷியாயிருக்கும்போது அந்தராத்மாவென்றும், சுழுத்திக்குச் சாக்ஷியாயிருக்கும்போது பரமாத்மாவென்றும், அவஸ்தாத்திரய சாக்ஷியாயிருக்கும்போது ஞானாத்மாவென்றும், கூடஸ்தனென்றுஞ்சொல்லப்படும், இப்படிச்சீவனுக்கு மூன்றுசரீரங்களும், மூன்றவஸ்தைகளுஞ் சொல்லப்பட்டன.

இனி ஈசுரனுக்கு-மூன்றுசரீரங்களும், மூன்றவஸ்தைகளுஞ்சொல்லப்படும். கற்பிதப பிரபஞ்சவடிவமாகத்தோன்றுகின்ற தூலபஞ்ச பூதங்களும், அந்தப் பூதங்களிலே தோன்றின மூன்றுசாதியாயிருக்கின்றதூலசரீர சமஷ்டியுங்கூடி ஈசுரதூலசரீரம்என்றும் விராட்டென்னுஞ்சொல்லப்படும். இதனுடனேகூடிச் சாக்கிராவஸ்தையைப் பொருந்துகின்ற ஈசுரன் வைசுவானரனென்றும் இந்த இருவகை

க்கும் அதிஷ்டான சைதன்னியப் பிரமாவென்றுஞ் சொல்லப்படும்.

சூட்சும பூதங்கள் ஐந்தும், அந்தப்பூதங்களிலே தோன்றின சூட்சுமசரீரசமஷ்டியுங்கூடி ஈசுரசூட்சம் சரீரம் என்றும், இரண்யகர்ப்பன் என்றுஞ் சொல்லப்படும். இதனுடனேகூடிச் சொப்பனவஸ்தையைப்பொருந்துகின்ற ஈசுரன் சூத்திராத்மாவென்னும், இந்த இருவகைக்கும் அதிஷ்டானசைதன்னியம் விஷ்ணுவென்றுஞ் சொல்லப்படும்.

இந்தத்தூல சூட்சுமம் இரண்டின் வாசனையுடனேகூடியிருக்கின்ற மாயை ஈசுரகாரணசரீரம் என்றும், அவ்வியாகிருதமென்றுஞ் சொல்லப்படும். இதனுடனேகூடிச்சுழுத்தியவஸ்தையைப்பொருந்துகின்ற ஈசுரன் அந்தரியாமியென்றும், இந்தஇருவகைக்கும் அதிஷ்டான சைதன்னியம் உருத்திரன் என்றுஞ் சொல்லப்படும்.

சீவன் தன்மூன்றவஸ்தைகளிலும் தன்மூன்று சரீரங்களாயிருக்கின்ற இருபத்தேழு தத்துவங்களுடனும் நானென்றுகலந்துநிற்கின்றதுபோல ஈசுரனுந்தன்மூன்றவஸ்தைகளிலுந் தன் மூன்றுசரீரங்களாயிருக்கிற முப்பத்திரண்டு தத்துவங்களுடனுங் கலந்து நிற்பன்.

ஆகையினாலே சீவசிதாபாசன் தன்சரீரமாத்திரமேகலந்துநிற்பன். ஈசுரன், தன்சரீரமாகிய சகல சரீரங்களோடும் சகலபிரபஞ்சங்களோடுங் கலந்துநிற்பன். இந்தஇருவகைக்கும் சாக்ஷியாயிருக்கின்ற பிரமசைதன்னியமும், சகல

சரீரங்களிலும், சுகலபிரயுஞ்சங்களிலும் நிறைந்து அப்பாலும் பத்துத் திக்கையும் அதிக்கிரமித்து எல்லையற்றிருக்கும்.

சீவனுக்குத் தூலசரீர வியவகாரத்திற்கு அன்னமயமான சட்கோசதத்துவங்கள்-சு, சூட்சும சரீரதத்துவங்கள்-உ0, சீவன், ஈசுரன், அவித்தை, பிரமம்-ரு. ஆகத்தத்துவங்கள்-ஙக.

சூட்சும சரீரவியவகாரத்திற்கு சூட்சும சரீரதத்துவங்கள்-உய, சீவன், ஈசுரன், அவித்தை, வித்தை, பிரமம்-ரு, ஆகத் தத்துவங்கள்-உரு.

காரணசரீரவியவகாரத்திற்குச் சீவன், ஈசுரன், அவித்தை, வித்தை, பிரமம்-ரு, சீவவியவகாரத்திற்குச்சீவன், ஈசுரன், பிரமம்-ங சாக்ஷிவியவகாரத்திற்குச் சாக்ஷி-க. ஈசுரனுக்குத் தூலசரீரவியவகாரத்திற்குச் சமஷ்டி அன்னமயகோசத்துவங்கள்-சு, சமஷ்டி சூட்சும சரீரதத்துவங்கள் உய. சமஷ்டி சீவன், அவித்தை-உ, ஈசுரன், வித்தை, பிரமம் ங. தூலபூதங்கள்-ரு. ஆகத்தத்துவங்கள்-ஙசு.

சூட்சுமசரீரவியவகாரத்திற்குச் சமஷ்டி சூட்சுமசரீர தத்துவங்கள்-உய, சமஷ்டி சீவன், அவித்தை-உ, சூட்சும பூதங்கள்-ரு, வித்தை-ஈசுரன், பிரமம்-ங, ஆக தத்துவங்கள்-ஙய,

காரணசரீரவியவகாரத்திற்கு வித்தை, ஈசுரன், பிரமம்-ங ஈசுரவியவகாரத்திற்கு ஈசுரன்-பிரமம்-உ, பிரமவியவகாரத்திற்கு பிரமம் - க, இந்திரிய வியவகாரத்திற்கு இந்திரி

யம்-க. சட்கோசதத்துவங்கள்-சு. அந்தக்கரணம்-ரு வாயு ரு. சீவன், ஈசுரன், அவித்தை, வித்தை,பிரமம்-ரு. ஆகத் தத்துவங்கள்-உஉ.

மனோராச்சிய விவகாரத்திற்கு அந்தக்கரணம்-ரு. சீவன், ஈசுரன், அவித்தை, வித்தை, ரமம்-ரு ஆகத்தத் துவங்கள்-க0 இப்படித் தத்துவங்களினுடைய தோற்ற மும், நிலையுஞ்சொல்லப்பட்டன.

இனித் தத்துவங்கள் ஒடுங்குகின்ற வழி சொல்லுகி ன்றோம்

சகலசீவரிடத்திலு மிருக்கின்ற தூலசரீரங்க ளனைத் தும், தமக்கு ஆதாரமான தூலபூதங்களிலே மடிந்து, பூத மாத்திரமாக ஒடுங்கும். இந்தத்தூலபூதங்களும்,பஞ்சீகர ணம்விட்டுத் தன்மாத்திரைகளான தமோகுணபூதங்களா கமிஞ்சும், அப்போது கேவலம் இரண்ய கர்ப்பாவஸ்தை யென்று சொல்லப்படும். சூக்ஷும சரீரதத்துவங்க ளிருப துங் கட்டுவிட்டுப் பூதங்களினுடைய சத்துவகுணமும், இரஜோகுணமுமாக ஒடுங்கும். அஃதெங்ங மெனின்:—

சகல பிராணிகளிடத்திலு மிருக்கின்றஅகங்காரமும் கிராணேந்திரியமும், உதானவாயுவும், உபஸ்தேந்திரியமு ம் பிருதிவியில ஒடுங்கும் சித்தமும், சிங்ஙுவையும், சமான னும், பாயுருவும் அப்புவில்ஒடுங்கும், பத்தியும்,சட்சுவும், அபானனும் பாதமும் அக்கினியில் ஒடுங்கும், மனதும், தொக்கும்,பிராணனும், பாணியும்வாயுவில்ஒடுங்கும், உள்

ளமும், சுரோத்திரமும், வியானனும் வாக்கும் ஆகாசத்தில் ஒடுங்கும். அப்போது பழையபடியே முக்குணபூதங்களாகும், இந்தச் சூக்ஷும பூதங்களும், பிருதிவி அப்புவில் கரைந்து ஒடுங்கும், அப்புவும் அக்கினியிற் சுவறி ஒடுங்கும். அக்கினியும் விளக்கைப்போல வாயுவிலணைந்து ஒடுங்கும், வாயுவும் ஆகாசத்தினுமேல ஒய்ந்து ஒடுங்கும், ஆகாசமும் விக்ஷேபசத்தியில் ஒடுங்கும், ஆவரண சத்தியும் விக்ஷேப சத்தியும் மூலப்பிரகிருதியின் தமோகுண மாத்திரமாய் ஆலமரம் ஆலம்வித்தில் ஒடுங்கினாற்போல இன்னும் சிருஷ்டிக்கு வித்தாகமாயையிலும், அவித்தையிலும் ஒடுங்கும், இந்தமாயையும், அவித்தையும் அதிநுண்மையான மூலப் பிரகிருதியென்று சொல்லப்பட்டவிந்து தத்துவத்தில் ஒடுங்கும், அந்தவிந்துவும், பாம்பென்கின்றபெயர்போய் பழுதையாகக் கண்டாற்போலத் தனக்கு அதிஷ்டானசைதன்னியமான பிரம சைதன்னியமாத்திரமாக ஒடுங்கும், இப்படிப் பொய்யெல்லாம் மெய்ப்பொருள் ஒன்றாகக்கண்டு, அதுவே சுபாவசித்தமாய் நிசமாயிருக்கின்றதன் வடிவெனக்கண்டு தெளிந்து கவலைவிட்டிருக்கின்றவனே சீவன் முத்தன் இப்படித் தத்துவங்களின் ஒடுக்கஞ் சொல்லப்பட்டது.

இப்படித் தோற்றி ஒடுங்கின தத்துவங்கள் ருசு. அவையாவன:—

பூதங்கள்-ரு. ஸ்தூலசரீரதத்துவங்கள்-கூ. சூக்ஷும சரீரதத்துவங்கள்-உ0. காரணசரீரமானமாயை-அவித்தை உ. இவற்றில் பிரதிவிம்பித்தசீவன், ஈசுரன்-உ, இவைகட்

கெல்லாம், அதிஷ்டான சைதன்னியமாயிருக்கின்ற * பிரமம்-க. ஆக ௩௬.

இவைகளில் பூதங்கள்-ரு. மாயை க. மாயாப்பிரதிவிம்பரான ஈசுரன் க. பிரமம் க ஆக இந்த எட்டும் சகல பிராணிகளுக்குஞ் ‡ சமுதாயமாக அநுபவிக்கப்படும். மற்றை இருபத்தெட்டும், அவனவனுக்குப் † பிருதக்காக அனுபவிக்கப்படும். அஃதெங்ஙனமெனில், பிருதிதத்துவம் ஒன்றுஇறக்கில் எல்லோருக்கும் ஆகாரமில்லை, மழை மறுக்கில் எல்லோருக்குஞ்சலமில்லை. தேயுவில்லாதிருந்தால் பாகமில்லை, வாடைதென்றல்இல்லாவிட்டால் வாயுவியக்கமில்லை, ஆகாசம்இறக்கில் ஒருவருக்கும்அவகாசமில்லை. மாயையும், மாயாப்பிரதிவிம்பரும் இறக்கில், சகலசமயங்களுக்குந்தெய்வமில்லை, பிரமமில்லையேல்ஒருவருக்கும்அறிவில்லை, ஆகையால் இந்தஎட்டும் எல்லாருக்குஞ் சமுதாயமாம், பிருதக்கு எங்ஙனமெனில், ஒருவனுக்கு ஸ்தூலசரீரம்இறக்கில், எல்லோருக்கும்ஸ்தூலசரீரம்இறவாதபடியினும்,சூக்ஷ்மசரீரத்தில்ஒருவனுக்கு அங்க 0 வைகல்யம் வந்தால் எல்லோருக்கும்வாராதபடியினும், முத்தராயிருந்தசுகர், வாமதேவர்முதலானபேருக்குஅவித்தையும், சீவனும் இறந்துபோயிருக்க மற்றைப்பேருக்கெல்லாம் அவித்தையும், சீவனும் இறவாதபடியினும் இந்த இருபத்தெ

---

* பிரமத்திற்குத் தோற்ற மொடுக்கங்கூறினது நாமகற்பனையைப்பற்றியென்க.

‡ சமுதாயம் - பொது. † பிருதக்கு - வேறு. 0 வைகல்யம்-குறைவு.

ட்டு தத்துவங்களும் அவனவனுக்குப் பிருதக்கென்பதிலே சந்தேகமேயில்லை.

இந்தத்தத்துவங்கள் ௯௬-ல் எப்போதும் தானாகவே காணப்படுகிறதத்துவம்-க. எப்போதும் தனக்கன்னியமாகக்காணப்படுகிற தத்துவங்கள் எ, தானாகவும் தனக்கன்னியமாகவும் அநுபவிக்கப்படுகிற தத்துவங்கள்-உஅ, அஃதெங்ஙனமெனில்:—

அவஸ்தாத்திரய சாக்ஷியாயிருக்கின்ற பிரம சைதன்னியம் எல்லா வவஸ்தைகளிலுந் தானாக விளங்குகையினாலும, மற்றதத்துவங்கள்போலத் தனக்கன்னியமாக விளங்காதபடியினாலும் அந்தப் பிரமசைதன்னியம் ஒன்றுமே தானாகக்காணப்படுகிறது, பஞ்சபூதங்கள்-ரு, மாயை, மாயாப்பிரதிவிம்பர் உ. ஆக ஏழில்தத்தந்தொழிலானவெட்டுகுத்து, உழவு பஞ்சகிருத்தியம் தசாவதாரமுதலானவை ஒருக்காலும்தன்னுடையதொழிலாகக் காணபபடாதபடியினாலே தனக்கன்னியங்களே யல்லாமல் தானாகமாட்டா, மற்றை-உஅ தத்துவங்களுள்ளே நான்பிராமணன், நான் க்ஷத்திரியன், நான்வைசியன், நானசூத்திரன், நான் பிரமசாரி, நான்கிருஸ்தன், நான்வானப்பிரஸ்தன், நான்சன்னியாசி, நான் ஆண்மகன்,நான்பெண்மகள், நான்கரியன்,நான் சிவப்பன்; நான்கட்டையன், நான்நெட்டையன், நான்பருத்தேன், நான் இளைத்தேன் என்று தானாக வழங்குகிற ஸ்தூலசரீரம் ஆறு தத்துவங்களும் மற்றொருவேளையிலே தனக்குப் புறம்புபட்டு என்மாடு, என்கன்று என்றாற்போல, என்சரீரம் பருத்தது மென்சரீரம் இளைத்தது

என்மயிர்நரைத்தது, என்சரீரம்பிறந்து இத்தனைநாளாயி ற்றென்று தான்வேறு, தூலசரீரம் வேறாகவழங்குகிறபடி யினாலும், நான்கண்டேன், நான்கேட்டேன் நான் தொட் டேன், நான்போசித்தேன், நான் கொடுத்தேன், நான்வா ங்கினேன், நான்நடந்தேன், நான் புசித்தேன், நான்சிந்தி த்தேன், நான்நிச்சயித்தேன், நான் இந்தப்பஞ்சத்திற்குச் சீவித்தேன் என்று தானாக வழங்குகிற சூக்ஷுமசரீர தத் துவங்கள் இருபதும், மற்றொரு வேளையிலே தனக்குப்பு றம்புபட்டு என்வீடு, என் உடைமை, என்றாற்போல என் கண், என்காது என் மூக்கு, என் நாக்கு, என் கை, என் கால், என்மனம், என்புத்தி, என் அகங்காரம், என்சித்தம் என்பிராணன் என்று தான்வேறு அவைகள்வேறாகவழங் குகிறபடியினாலும். நான் அறியேன், என்றுதானாகவழங் குகிற அஞ்ஞானமும், சிதாபாசனும் மற்றொரு வேளையி லே தனக்குப் புறம்பட்டு என் அஞ்ஞானம், என் சீவன் என்றுவழங்கக்கண்டபடியினாலும் இந்த உஅ- தத்துவங் களும் தானாகவும், தனக்கு அன்னியமாகவும் வழங்குகி ன்றது சித்தம்.

இப்படிச்சொன்ன குருவைப்பார்த்துச் சீடன் கேட் கும்படி, இந்த உஅ-தத்துவங்களுந்தானானால், சாக்ஷியை ப்போல ஒருதன்மையாகத் தோற்றவேண்டுமேயல்லாமல் பஞ்சபூதங்களைப்போலத் தனக்கன்னியமாகக்காணக்கண க்கில்லை. இந்த உஅ-ம் தனக்கன்னியமே யானால் எப்போ தும்புறப்பட்டே இருக்கவேண்டுமென்றித்தானாக வழங்கக் கணக்கில்லை. தானுமாய் தனக் கன்னியமுமாய் இருக்கு மென்கிறது இருட்டாதித்தன் என்றாற்போலும், வெள்

ளாழதீக்ஷிதன் என்றாற்போலும் விருத்தமா மென்னுஞ்ச ங்கைக்கு பரமார்த்தமாகத் தானென்கின்றது ஒருவகை யும். அத்தியாசத்தினாலே தான் என்கின்றது ஒருவகை யும் ஆக இருவகையும் உண்டு. சாக்ஷிசைதன்னியத்தைத் தானென்கின்றது பரமார்த்தமல்லாமல் உபசாரமல்லதன க்கன்னியமாயிருக்கின்ற இந்த உஅ-யும் தான் என்கிறது கட்டையைக் கள்ளனென்றாற்போலும், பழுதைப்பாம்பெ ன்றாற்போலும், புத்திரதாராதிகளைத் தான் என்றாற்போ லும் மயக்கமேயல்லாமல் உண்மையல்ல. ஆகையினால் அ ஞ்ஞானகாலந்தொடங்கித் தானல்லவென்றுகாணப்பட்ட தத்துவங்கள் எ, இப்போது இப்படிப்பட்ட விவேகம்ப ண்ணினபிற்பாடு தானல்லவென்று காணப்பட்ட தத்துவ ங்கள்-உஅ-ஆக இந்த ௩௫-தத்துவங்களையும்அதற்கு சொ ன்ன குணங்குறிகளுடனே கூடக்காண்கின்ற அறிவானது கடத்தைப்பார்க்கின்றவன் கடத்திற்குப் புறம்பாகவேயி ருந்து கடத்தைப்பார்க்கின்றதுபோல அவைகட் கன்னிய மாகவேயிருந்து அவைகளை அறிகிறதென்றும், முப்பத்தா றாந்தத்துவமாகிய அதுவே தானென்றும், அதுவே பரமசி வமென்றும் கலக்கமறத்தெளிந்தவனே சிவதரிசன முடை யசீவன் முத்தனென்று சொல்லப்படுவ னென் றுத்தரம்.

இப்படிப்பிரமமே தாமென்றும், மற்றை ௩௫-தத்து வங்களும் தமக்கன்னியமென்றும் பிரித்தறியாத அவிவே கிகள் அகங்காரக்கிரந்தியினாலே புத்திரதாராதிகள் தபிக் கின்றதைத் தாம் தபிக்கின்றோம் என்கிற மூடத்தனம்

போல, இந்த உஅ-னுடைய தொழில்களையும் தந்தொழி லென்று மயங்குகிற படியினாலே இந்த உஅ-னாலும் ஆர்ச் சிக்கப்பட்ட புண்ணியபாவங்களினின்றும் விடுபட்டுக் கர் மமில்லாதபடியினால், சனன மரணாதி சம்சாரத்திலே அடி படுகிறோமென்று மயங்குவர்.

பிரமசைதன்னியமே தானென்றும், மற்றை ஙடு ௳ம் தானல்லவென்றுந் தெளிந்தவிவேகியானவன் அகங்காரகி ரந்தியற்றபடியினால் இந்த உஅ-னுடையதொழில்களையும் நான்செய்யவில்லையென்றும், இந்த உஅ-ம் புசிக்கின்றதை நான்புசிக்கவில்லையென்றும் திடப்படத்தேறி மயக்க மற் றிருக்கின்றபடியினால் இந்த உஅ-னாலும் ஆர்ச்சிக்கப்பட் டபுண்ணிய பாவங்களினின்றும் விடுபட்டுக்கர்மமில்லாத படியினால் சனன மரணாதி சம்சாரமில்லாமல் முத்தனாய்ப் பிரமமாத்திரமாகவே யிருப்பன்,

இவனைச்சீவன்முத்தன் என்றும், திடப்பிரக்ஞன் என் றும், அதிவர்ணாச்சிரமி என்றும் குணாதீதன் என்றும் பக வத்பக்தன் என்றும் பிராமணன் என்றும் வாசிட்டமுதலி யசாஸ்திரங்கள் முறையிடுகின்றன, சகலரும் இந்தத்தத் துவங்களை விசாரம்பண்ணி மோக்ஷமடையக் கடவர்கள்,

நாநாசீவவாதக்கட்டளை
முற்றிற்று.

சற்குருநாதன்துணை.

சிவமயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

வேதசிரோணி

ஸ்ரீமான்-சிதம்பர சுவாமிகள்

அருளிச்செய்த

உபதேசவுண்மைக்கட்டளை.

இகபரங்களிலுள்ள ஆத்மகோடிகளுக்குள் தெய்வகதியாய் ஒவ்வொருவருக்குக்கிருத கர்ம புண்ணிய பரிபாகத்தினலே இனிப்பிறவாதமுடிந்த பிறப்பிலே இந்தத்தேகாதிப்பிரபஞ்சமுதலிய வனைத்தும்தோன்றி நின்றழியுந்தன்மை ஏகதேசத்தில் காட்சிப்பிரமாணமாய் விளங்கும்.

அங்கனம்விளங்குவதைக் கருத்திலூன்றி விசாரிக்குமிடத்து இதனுற்றுன்பமேயன்றி இன்பமில்லை யென்றும் இந்தச்சரீரம் உற்பத்தி நாசமடைகின்றபடியால் இதனல் வருஞ்சுகதுக்கம் அனுபவிக்கிறவனேபசுவென்றும், நாமே தேகத்தையறிந்து உற்பத்திசெய்துக்கொள்ளக்கூடாமையினல் ஒருவரிருந்து தனுவாதிகளைக்கொடுத்து வினைவழியேயூட்டிவிக்கின்ற தன்மையினல் அவரே பதியென்றும், பதிக்கும் பசுவுக்குமுள்ள தாரதம்மியங்களைச் சற்றுந் தெரியவொட்டாமல் மறைத்து நின்றதே பாசமென்றும்,

இந்தத்திரிபதார்த்த நிச்சயமுந்தெரியாமல் அனாதியே மூலாஜ்ஞானத்தினால் பந்தப்பட்டு நின்று அந்தப்பந்தத்தினால் நால்வகையோனி, எழுவகைப் பிறவியிலும், எண்ணிறந்த சரீரங்களெடுத்துத், தாபத்திரயாக்கினியில் தகிக்கப்பட்டுத் துக்கசாகரத்தி லமிழ்ந்தினோமென்றும் சாமானியமாகச் சற்றே விவேகமுண்டாகும்.

அங்ஙனம் விவேகிக்குமிடத்து இப்போதெடுத்ததேகத்தி லனுபவிக்குந் தாபத்திரயங்களை விசாரிக்கும்படி வரும். அங்ஙனம் விசாரிக்குமிடத்து, தேகமே நாமென்றநிச்சயத்தினால் இத்தனை துன்பமும் வந்ததென்றுதோன்றும் இந்தநிச்சயம் எதினால் வந்ததென்று விசாரிக்கு மிடத்து அவிவேகத்தினால் வந்ததென்று தோன்றும். அவிவேகம் எதினால்வந்ததென்று விசாரிக்குமிடத்து, மூலாஜ்ஞானத்தினால்வந்ததென்று தோன்றும்.

இங்ஙனந்தோன்றுவது முற்பிறப்பிற்செய்தநிஷ்காம புண்ணியபலத்தினால் ஈஸ்வரானுக்கிரகம் பொருந்திச் சுத்தவாசனையோடுந் தோன்றிய மானுடப்பிறப்பி லன்றி மற்றைப்பிறப்பில் தோன்றாதபடியினால் இந்த மானுடசரீரம் பெற்ற அருமையும் இந்தச்சரீரம் மின்னல்போல விளங்கியழிகின்ற சிறுமையும் விசாரித்தறிந்து இந்தச்சரீர நீங்குமாகில் எந்தச்சரீரம்வருமோவென்னும்பயத்தினால் இந்தச் சுத்தவாசனைபொருந்திய மானுடதேகத்திலன்றிவேறொரு தேகத்தில் சற்கதியோன் முத்திபெறக்கூடாதென்னுந் திடங்கொண்டு இந்தத்தேகமிருக்கும்பொழுதே காருண்யமூர்

த்தியாகிய சற்குருநாதனையடைந்து அநித்திய அசுத்தது க்கலக்ஷணமாகிய சரீரதாபநீங்கி நித்தியசுத்த சுகலக்ஷண மாகிய சொற்சொரூபத்தைப் பெறவேண்டுமென்கிற தாக த்தினால் உள்ளத்தில் விசாரக்குறிப்புண்டாகும்.

அந்த விசாரமேலீட்டினால் மலைக்கட்படுந்தீவெப்பத் திலகப்பட்ட அந்தகன், மார்க்கந்தெரியாது நின்று நீர்தே டுந்தன்மைபோலத் தாபத்திரயாக்கினியினால் வெந்து இரு ள்பிணிப்பினால் மார்க்கந்தெரியாமல் அஞ்ஞானதாபந்தனி க்கும்பொருட்டு அறுதி சுயசொரூபானந்த ஞானாசாரிய ரைத்தேடுமிடத்து இவனுள்ளக்குறிப்பை யறிந்து இவனு ட்டோய்வறநின்ற சுகசொரூபமே கருணைகூர்ந்து, சலமே ஆலங்கட்டியாய்த் தடித்தது போலச் சதேக சீவன்முத்தி அறுதியாகிய குருலிங்கஜங்கம வடிவமாய்த் தடித்து சீவ காருண்ணியம் ஈசுரபத்திபாசவயிராக்கியம் பிரமஞானமென் னும் நாற்குணங்களுங் குறைவின்றி விசேஷப் பிரசித்த வொழுங்காய்த் திருமேனிகொண் டெழுந்தருளிவரும்.

அஃதெப்படியென்னில்,—சூரியவிம்பம் எங்கும்வியா பித்திருந்தாலும் நிருமலமான கண்ணாடியில் விசேஷ விம்ப ம்பிரதிபாலிக்கிறது போலச் சிவம் எங்கும் பரிபூரணமாயி ருந்தாலும் சதேகசீவன்முத்தியறுதியாகிய குருலிங்க ஜங் கமவடிவத்தில் அகமும்புறமும விளங்கி மானைக்காட்டிமா னைப்பிடிப்பதுபோல மூன்றுகுறியாகிய மானுடரூபத்தை க்காட்டிச் சற்சீடனைத் தன்மயமாகச்செய்விக்கும் பொரு ட்டு கிருபையினா லெழுந்தருளிவரும்.

அங்ஙனமான தரிசனங் கிடைத்தபோது, மோக்ஷவி ருப்பங்கொண்ட அதிதீவரபக்குவமுள்ள சீடனானவன் ஆதிமோகியைப்போலநிறைந்த பத்தியங்கொண்டு மூன்றுருவையுஞ் சற்பாவகமாய்ப் பாவித்துத் தோத்திர வணக்கத்துடன், ஆப்த அங்கதானசற்பவமென்னு நான்கு பணிவிடைகளுஞ்செய்து ஸ்ரீசற்குருவின் திருவுளப்பாங்காய்நடந்து, அவரது திருவருள்சுரக்குமளவும்எதிர்பார்த்திருக்குமிடத்து ஸ்ரீசற்குருகடாக்ஷ வீக்ஷணியத்தினாலும், அவரது தரிசன பரிசன பாதோதகப்பிரசாதமகிமையினாலும் சீடனதுமும்மலங்களும் மூன்றுவடிவிற்கரைந்து இவனும்அக்தமுகக்குறியில் லயமாகுமிடத்து உடல்பொருள் ஆவிமூன்றும் குருலிங்க ஜங்கமத்துக் கர்ப்பணமாகி சற்குருவுக்குஞ் சீடனுக்குங்கண்ணும் இமையும்போல் உடன்பாடாகையினால் அந்தப்பக்குவத்தில் இருவினையொப்பு மலபரிபாகம்வரும். அதனால் சத்திநிபாதம்பதியும். அதனால் ஞானவிசாரமுண்டாம் அதனால்தற்றரிசனமாகும் அதனால் அகண்டபரிபூரணசொரூபசாக்ஷாத்கார நிரதிசயானந்தத்தையென்றைக்கடைவோமென்கிற ஆவேசமும், கண்ணீர்ததும்பன்முதலிய எண்குணமும் அரைநோக்க முதலிய தசாவஸ்தைகளுமுண்டாகும் அதையறிந்து சோதிக்கும்பொருட்டு, சற்குரு தினேதினேபரிக்ஷித்துவருவர். அங்ஙனம் பரிக்ஷிக்குமிடத்து, சீடனானவன் உலகத்தின்கண் ஒருவனது வியாதியைநிச்சயித்து அவிழ்தங்கொடுத்துத்தணிப்பதுபோல, நமக்கு அநேக ஜன்மவாசனையாய் வந்துள்ள சகலகேவலமாகிய பலவியாதியை நீக்கும் பொருட்டு ஒருகைம்

மாறிலும் விருப்பமின்றிய குருசுவாமிகள் நம்மைப் பரிக்ஷிக்கின்றது. இதனால்பின்புமாறுதலுக்கிடமில்லையென்றுநிச்சயங்கொண்டு, சுவர்னமானதுபுடத்துக்குப்புடம்மாற்றேறுதல்போல ஆசிரியர் பரிக்ஷிக்கப் பரிக்ஷிக்கத் தெளிவையடைந்து சமரசபத்தியங்கத்தினால் சூரிய சந்நிதானத்திலுருகுகின்ற வெண்ணெய்பாவைபோலச் சற்குருசந்நிதானத்தில்நின்றுநாளுக்குநாள் இருப்போதங்கரைந்துகரைந்துகரைந்துருகி அஞ்சலியஸ்தனாய் தேகத்தைவிட்டுநீங்காத சாயைபோலச்சற்குருதரிசனத்தைவிட்டுநீங்காதிருப்பன்.

அங்ஙனமான அதிதீவரபக்குவமுள்ள சீடனுக்கிரங்கி, அஸ்தமஸ்தகசையோகஞ்செய்து, திருவடிசூட்டி பஸ்மகவசந்தரித்து அந்தக்ஷணமேவிதிநிஷேத சூனியமாகிய வேதாந்தசித்தாந்த சமரசபோத மகா வாக்கியமாகிய அதிசூக்ஷ்மவாக்கியார்த்தசிரவணதீபத்தைஅவனதுபரிபக்குவமாகிய அகண்டதகளியில் பரபத்தியாகிய ஆச்சியநிறைந்தகருத்தாகிய திரியிலேற்றி, ஐயந்திரிபாகிய காற்றசைக்காதிருக்கும்படியாகிய திரைச்சீலைகட்டுவித்து, சிட்டங்கட்டுதல்போல் அண்டபிண்டங்களில் மவுட்டியமலைவு பிடியாமலிருக்க நிதித்தியாசனமாகிய தூண்டுகோலால்தூண்டித்தூண்டி, அறுதி அகண்டபரிபூரணானந்த சாக்ஷாத்காரவனுபவத்திற் கரைந்து நின்று சகசானுபூதி விளக்கமாய் இருந்தபடியே யிருக்கும்உபதேச வுண்மையை அநுக்கிரகஞ்செய்தருளினர்.

அங்ஙனமானசீடன் பெத்தத்திசையில் இருளில்சொச்சொரூப மிருந்துந்தோன்றாமல் மருள்வடிவமே சகசமானதுபோலசுவானுபூதியாகியமுத்தித்திசையில் மருட்சொரூபமிருந்துந் தோன்றாமல் அருள்வடிவமே சகசமாகி அவ்வருண்மேலீட்டினால் ஞானானந்தத்தைப் பெற்று, முடவனுக்குப் பிடிப்புநீங்கி கைகால் நடக்க வந்தும் திரும்பவும் அது தொடராதிருக்கும்படி உல்லாசமாய்நடந்து பார்ப்பதுபோல இருட்பிடிப்புநீங்கி அருள்நடைநடக்கவந்தும் இவ்வருளில் அவ்விருட்பிடிப்பு வராதிருக்கும்படி உள்ளுள்ளாசத்தினால் அருள் நடைநடந்து பார்ப்பதுமின்றி பெத்தத்திசையிற்றகித்த தாபாக்கினியைக் கிருபாவீக்ஷண்யஜலத்தினாற்குளிர்வித்துப் பேரானந்த சமுத்திரத்திற் பாராட்டிய ஸ்ரீசற்குருநாதனுடைய திருவடிப் பிரதாபத்தைப் புகழ்ந்து தேகபதனபரியந்தஞ் சுவானுபூதியைப்பிரியாதிருக்கும்படிப் பலவாறாகத்தோத்திரஞ்செய்து மவுட்டியமலவாகிய தூர்வாசனைகள் தன்னைப் பீடியாமலிருக்கச் சகசானந்தப்பணியால் சீவன்முத்திசதுஷ்பாத முறையாகிய வனுபூதியடைந்து விதேககைவல்ய முத்தியைப்பெறுவன்.

இங்ஙனமன்றிசற்குரு பரிக்ஷிக்குமிடத்துபொற்பொடிமெழுகுண்டையில் மறைவது போல் மலபோதத்தினால் இருட்டிமிரத்தில்சிரவணாதிகள் மறைந்து சீடனுக்குச்சொற்சுவையொழிய பொருட்சுவை விளங்காது. வராகம் பூமியையுழுதுதான் வேண்டியபொருளை விட்டு வேறொன்றைநாடுதல் போலத் தனது சுகசொரூபானந்தத்திற் கனுகூல

மாகியபொருளில் கருத்தழுந்தாமல்மலவாசனைபால் சுகப் பொருள் சொல்லாய்விளங்குமவை ஆசிரியர் குறிப்பினலறிந்து அவனை இடைவிடாமல் குருலிங்க ஜங்கமப்பணிவிடைகளில்விடுத்து குருதரிசனபரிசபாதோதகப்பிரசாதங்களினுல் அவனுக்கு இருவினையொப்பு முதலிய பரிபாகம் வருவித்து அத்தியாரோபயுத்தியும் அபவாதயுத்தியு மறிவிக்கத்தொடங்கி முன்னர் அத்தியாரோபயுத்தியை அருளிச்செய்கின்ருர், அஃதெப்படியென்னில்:—

பழுதையிற்பாம்பும், கட்டையிற் கள்ளனும், கானலிற்சலமும், கிளிஞ்சிலில் வெள்ளியும்போல சச்சிதானந்த சொரூபமாகிய தன்னிடத்தில் மூலாஞ்ஞானத்தினுல் அத்தியாரோபமாய் முக்குணம் பிறந்தது, அவற்றுள்,—

சத்துவகுணத்தில் ஈஸ்வராதிகளும், இராசதகுணத்தில் சீவர்களும், தாமதகுணத்தில் ஆவரண விக்ஷேபசத்திகளும், அபஞ்சீகிருதபஞ்சதன்மாத்திரைகளும், சூக்ஷ்மசரீரங்களும் பஞ்சீகிருத பஞ்சமகாபூதங்களும், ஸ்தூல சரீரப்பிரபஞ்சங்களு முண்டாயின.

இவற்றுள்பிரபஞ்சம் அனுபவிக்கப் படுகின்றது, சீவனனுபவிப்பவன், ஈஸ்வரன் சீவர்கள் கர்மானுசாரப்படி யனுபவங்கொடுப்பவர்.

ஆவரணசத்தியானது. ஈஸ்வரனையுஞ்ஞானிகளையுந்தவிர மற்றைச்சீவராசிகளனைத்தையுந்திரிபதார்த்தநிச்சயந் தெரியவொட்டாமல் நாஸ்திகபாதியென்னுமிருமுகத்தினை

ல்மழைக்காலத்து அமாவாசை நிசியின்குமரியிருளைப்போ லமறைந்து நிற்கும்.

விக்ஷேப சத்தியானது, பிறவிமுதல் துணைக்காரண மாயிருந்துமுன்னர் விடையஞானத்தை விளக்கிப்பின்னர் ஞான சாதனமாயிருந்து சொரூபஞானத்தை விளக்கிவை த்து அதுவும் அந்தசொரூபஞானத்திற் பிணஞ்சுடுதடியை ப்போல லயமாகிவிடும்.

முற்கூறிய சத்துவத்திற் சத்துவம் பிரதான மாகும் போது அதிற்பிரதிபலித்தஈஸ்வரனுக்கு விஷ்ணுவென்றும் இராசதம் பிரதானமாகும்போது அதிற்பிரதிபலித்த ஈஸ் வரனுக்குப்பிரமாவென்றும் தாமதம் பிரதானமாகும்போ து அதிற்பிரதிபலித்த ஈஸ்வரனுக்கு உருத்திரனென்றும் பெயர். இதுவேமாயை இந்தமாயையும் அஞ்ஞானமாகிய † சமஷ்டி சீவகாரணசரீரமுங்கூடி ஈஸ்வரனுக்குக் காரண சரீரமாம், இதுவே ஈஸ்வரனுக்குவவஸ்தை, இதையபிமா னித்த ஈஸ்வரனுக்குச் சுழித்திககு அவ்வியாகிருத னென் றும்பெயர்.

இராசதத்தில் சத்துவம்பிரதானமாகும்போதுஅதிற் பிரதிபலித்த சீவர்களுக்கு ஞானநிஷ்டாபரரென்றும்;இரா சதம் பிரதானமாகும்போது அதிற் பிரதிபலித்த சீவாகளு க்கு கர்ம நிஷ்டாபரரென்றும், தாமதம் பிரதானமாகும் போது அதிற்பிரதிபலித்த சீவர்களுக்குச் சோம்பல் நித்தி ரைமயக்கமுடையவர்களென்றும்பெயர். இதுவே அஞ்ஞா னம், இதுவேசீவகாரணசரீரம், இதுவே சீவனுக்குச் சுழு

---

† சமஷ்டியென்பது வனமென்றும், வியஷ்டியென்பது மர மென்றுமாம்.

த்தியவஸ்தை, இதை யபிமானித்த சீவனுக்குப் பிராஜ்ஞ வென்று பெயர்.

தாமதத்தில் சத்துவம் பிரதானமாகும்போது அதிற் பிரதிபலித்த விக்ஷேபசத்தியினால் அபஞ்சீகிருத பஞ்சதன் மாத்திரைகள்பிறக்கும் இந்த அபஞ்சீகிருத பஞ்சதன்மா த்திரைகளும் சீவர்களதுவியஷ்டி சூக்ஷ்மசரீரமுங்கூடிஈஸ் வரனுக்குச் சொப்பனவஸ்தை இதையபிமானித்த ஈஸ்வர னுக்கு இரணியகர்ப்பனென்று பெயர். அதெப்படி யென் னில்:—

விக்ஷேபசத்தியின் காரணமாய் சத்த தன்மாத்திரை யான ஆகாயம் பிறக்கும். அதில் பரிசதன்மாத்திரையான வாய்வு பிறக்கும். ரூபதன்மாத்திரையான தேயுபிறக்கும். அதில்ரசதன்மாத்திரையான அப்புபிறக்கும். அதில் கந்த தன்மாத்திரையான பிருதிவி பிறக்கும். ஆக தன்மாத்தி ரைகள் ரு.

சத்ததன்மாத்திரை சாத்துவீகசமஷ்டியுடன்கூடின துஞானம். இதற்குநிலைபுருவமையம். இராஜசமஷ்டியுடன் கூடினதுசமானவாயு. இதற்குநிலைநாபி. சாத்துவீகவியஷ் டியுடன்கூடினது சுரோத்திரேந்திரியம் இதற்குநிலைசெவி இராஜசவியஷ்டியுடன் கூடினதுவாக்கு. இதற்குநிலைவாய் சத்தம் விடயம்.

ஞானம்,சமானவாயு,சுரோத்திரேந்திரியம், வாக்கிந்தி ரியம்,சத்தவிடயம்ஆக ரு-ம் சத்ததன்மாத்திரையின்கூறு

பரிசதன்மாத்திரை-சாத்விக சமஷ்டியுடன் கூடினது மனம், இதற்குநிலைகண்டம். ராஜச சமஷ்டியுடன் கூடின துவியானவாயு, இதற்குநிலைசர்வசரீரம். சாத்துவீக வியஷ்டியுடன்கூடினது தொக்கேந்திரியம், இதற்குநிலைதொக்கு இராசச வியஷ்டியுடன்கூடினது பாணேந்திரியம்,இதற்கு நிலை அஸ்தம். பரிசம் விடயம்.

மனம்-வியானவாயு-தொக்கேந்திரியம் - பாணேந்திரியம்-பரிசவிடயம் ஆக ரு-ம் பரிசதன்மாத்திரையின்கூறு.

ரூபதன்மாத்திரை-சாத்துவிக சமஷ்டியுடன் கூடினதுபுத்தி, இதற்குநிலைநேத்திரம். இராசத சமஷ்டியுடன்கூடினது உதானவாயு, இதற்குநிலைகண்டம். சாத்துவீகவியஷ்டியுடன்கூடினது சட்சேந்திரியம், இதற்கு நிலை நேத்திரம். இராசச வியஷ்டியுடன்கூடினது பாதேந்திரியம்,இதற்குநிலைபாதம் ரூபம் விடயம்.

புத்தி-உதானவாய்வு-சக்ஷேந்திரியம்-பாதேந்திரியம்-ரூபவிடயம் ஆக ரு-ம் ரூபதன்மாத்திரையின்கூறு.

இரசதன்மாத்திரை-சாத்துவிக சமஷ்டியுடன் கூடினதுசித்தம், இதற்குநிலைநாபி. இராசதசமஷ்டியுடன்கூடினது அபானவாயு, இதற்குநிலைகுதம். சாத்துவீக வியஷ்டியுடன்கூடினது சிங்νுவேந்திரியம், இதற்குநிலை நாக்கு. இராசதவியஷ்டியுடன்கூடினது குய்யேந்திரியம், இதற்கு நிலை உபஸ்தம் விடயம்.

சித்தம்-அபானவாயு சிங்நுவேந்திரியம் - குய்யேந்திரியம்-ரசவிடயம் ஆக ரு-ம் இரசதன்மாத்திரையின்கூறு.

கந்ததன்மாத்திரை-சாத்துவீகசமஷ்டியுடன் கூடினது அகங்காரம், இதற்குநிலை இருதயம் சாத்துவீகவியஷ்டியுடன்கூடினது ஆக்கிராணேந்திரியம், இதற்கு நிலைநாசி இராசதவியஷ்டியுடன் கூடினது குதேந்திரியம், இதற்கு நிலைபாயுரு கந்தம் விடயம்.

அகங்காரம் பிராணவாயு-ஆக்கிராணேந்திரியம்-குதேந்ரியம்-கந்தவிடயம்ஆக-ரு-ம்கந்ததன்மாத்திரையின்கூறு.

இந்ததத்துவங்கள் உரு-ங்கூடி சீவ சூக்ஷ்மசரீரமாம் ஞானத்தைக்கழித்து உச-தத்துவங்களென்றுஞ் சொல்லுவர். இதுவே சீவனுக்குச் சொப்பனவஸ்தை. இதையபிமானித்த சீவனுக்குத் தைசதனென்றுபெயர்.

இனிஸ்தூலசரீரமுண்டான முறைமையெப்படியெனில்.-

தாமதத்தில் தாமதம்பிரதான மாகும்போது அபஞ்சீகிருத பஞ்சபூதத்தினின்று பஞ்சீகிருத பஞ்சமகாபூதங்கள்பிறக்கும் இந்தப்பஞ்சீகிருத பஞ்ச மகாபூதங்களும் வர்களது சமஷ்டி ஸ்தூலசரீரங்களுங் கூடி ஈஸ்வரனுக்கு ஸ்தூலசரீரமாம், இதுவேஈஸ்வரனுக்குச்சாக்கிராவஸ்தை இதையபிமானித்த ஈஸ்வரனுக்கு விராட்டென்று பெயர் அஃதெப்படியெனில்:—

பஞ்சபூதங்களையும் பத்தாகச் செய்து அவைகளின் ாதிர ர நன்நன்காகப் பிரித்து, சுவாமிசத்தைவிட்டு இந

ராமிசத்திற்கூட்டிப் பஞ்சீகரணப்படுத்த ஸ்தூலபூதபௌதிகங்களாம்.

	ஆகாசத்தி லாகாசம்	வாயுவி லாகாசம்	தேயுவி லாகாசம்	அப்புவி லாகாசம்	பிருதுவியி லாகாசம்
சாத்துவிக சமஷ்டி	ஞாதுரு மோகம்	மனம் தாண்டல்	புத்தி சங்கமம்	சித்தம் சுக்கிலம்	அகங்கா ரம் மயிர்
இராசத சமஷ்டி	சமானன் லச்சை	வியானன் ஓடல்	உதானன் சோம்பல்	அபானன் உதிரம்	பிராணன் நரம்பு
சாத்துவிக வியஷ்டி	சுரோத் திரியம் பயம்	தொக்கு உட்காரு தல்	சட்சு நித்திரை	சிங்குவை வியர்வை	ஆக்கிரா ணம் தோல்
விஷயம்	சத்தம் துவேஷம்	பரிசம் நடத்தல்	ரூபம் தாகம்	ரசம் மூத்திரம்	கந்தம் மாமிசம்
இராசத வியஷ்டி	வாக்கு ராகம்	பாணி படுத்தல்	பாதம் பசி	பாயுரு உமிநீர்	உபஸ்தம் அஸ்தி

எப்படியென்னில்:—பிருதிவியிற் பிருதிவி அஸ்தி. பிருதிவியில் அப்புமாமிசம் பிருதிவியில் அக்கினி சர்மம். பிருதிவியில்வாயு நரம்பு, பிருதிவியில் ஆகாசம் ரோமம். ஆக-ரு-ம்-பிருதிவியின் கூறு.

அப்புவில் அப்புமூத்திரம். அப்புவில் பிருதுவி உமிநீர் அப்புவில் அக்கினி வியர்வை. அப்புவில் வாயு உதிரம் அப்புவில் ஆகாசம்சுக்கிலம் ஆக-ரு-ம் அப்புவின்கூறு.

தேயுவிற்றேய்வு நித்திரை. தேயுவிற்பிருதிவி பசி. தேயுவில் அப்புதாகம். தேயுவில்வாயு ஆலசியம். தேயுவில் ஆகாசம் சங்கமம். ஆக ரு-ம் தேயுவின்கூறு.

வாயுவில்வாயு ஓடல்- வாயுவிற் பிருதிவிபடுத்தல். வாயுவில் அப்புநடத்தல். வாயுவில் தேயு உட்காத்தல், வாயுவில் ஆகாசம்தாண்டல் ஆக-ரு-ம் வாயுவின்கூறு.

ஆகாயத்தில் ஆகாயம்மோகம். ஆகாயத்திற்பிருதிவி ராகம். ஆகாயத்தில்அப்புதுவேஷம். ஆகாயத்தில்தேயுபயம். ஆகாயத்தில் வாயுலச்சை ஆக-ரு-ம் ஆகாயத்தின்கூறு.

ஆக உரு-ங்கூடி ஸ்தூலசரீரமாயிற்று. இவைசடமாகையினல் பஞ்சதன்மாத்திரைகளின் சாத்துவீகருணத்தினுலும், இராசதகுணத்தினுலும் உண்டானசூக்ஷமசரீரமிருப்பதற்குப் போகஸ்தானமாம். இதுவே சீவனுக்குஸ்தூலசரீரம். இதுவே சீவனுக்குசாக்கிராவஸ்தை. இதை யபிமானித்த சீவனுக்கு விஸ்வனென்றபெயர்.

இனி நால்வகையோனியாவன:—

அண்டசம்-உற்பீசம்-சுவேதசம்-சராயுசம் ஆக-ச இவற்றுள் அண்டசத்திற் பிறந்தவை பட்சி பன்னக முதலி

யன பையிற்பிறந்தவைதேவர், நரர், மிருகமுதலியன, வே ர்வையிற்பிறந்தவை, ஈ, பேன், மசகமுதலியன, நிலத்திற் பிறந்தவை விருக்ஷம், கொடி, செடிமுதலியன.

சிலசாஸ்திரங்களில் சூட்சுமசரீரத்திற்கு-யசு-தத்து வங்களென்று சொல்லியிருக்க இவ்விடத்தில்-உச-தத்து வங்களாகச் சொல்லுவானேனெனில்.

பஞ்சதன்மாத்திரைகளின்றி சூட்சுமசரீரந் தோன்ற மாட்டாதாகையால் உச-தத்துவங்களென்றுசொன்னதே பிரமாணம்.

அந்தக்கரணம்-ச. ஞானேந்திரியம்-ரு, ஆக-கூ-ம் ஞா னசத்தி யாகையால் சாத்துவீக குணமென்றும் வாயுக்க ள்-ரு. கன்மேந்திரியம்-ரு. ஆக ய-ம் கிரியாசத்தியாகையா ல் இராசதகுணமென்றும், ஞானேந்திரியங்களும் கன்மே ந்திரியங்களும் ஒன்றோடொன்றுசேராமல் வெவ்வேறாகை யினுல் வியஷ்டியென்றுஞ்சொல்லப்படும், ஆகையால் பஞ் சதன்மாத்திரைகளே விஷயமாகக் கழித்து அந்தக் கரண ம்-ச. வாயுக்கள்-ரு.ஞானேந்திரியம்-ரு, கன்மேந்திரியம்ரு, ஆக யகூ-ங் கூட்டி சூட்சுமசரீரங்க ளென்று சிலர் சொல் லுவார்கள்,

இவற்றின் கிரியை எப்படியென்னில்:—

ஞானம்-சமானவாயுவுடன்கூடி சுரோத்திரேந்திரிய த்தை அதிஷ்டித்து சத்தவிஷயத்தை யறியும். ஆகையால் வாக்குவசனிக்கும்.

சிவமயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

வேதாந்த தசாவத்தைக்

கட்டளைச்சுருக்கம்,

மோக்ஷமுண்டென்கிற எந்தமார்க்கத்துக்கும் உபக்கிரமத்திற்பந்தமும்,உபசங்காரத்திற்முத்திதம்,சித்தாந்தமாகையினாலே இம்மார்க்கத்தினுடைய பந்தமுத்தி வியவகாரஞ் சுருக்கமாகச் சொல்லப்படாநின்றதெப்படியென்னில்:—

சத்தியம், ஞானம்,அனந்தம், ஆனந்தமென்னும் இலக்கணத்தையுடைய சுயம்பிரகாசமாகிய பரவஸ்துவின் கண்ணின்று வாசகஞ்செயவொண்ணாத பின்னசத்திதோன்றும், அதினின்றும் மாயைதோன்றும், அதில் ஊர்த்தமாயையினின்றும் பரதத்துவந் தோன்றும், அதினின்றும் வியோமந்தோன்றும் அதிற்காலபரந்தோன்றும், அதோமாயையினின்றும்புருடன்றோன்றும், அதில்மூலப்பகுதிதோன்றும், அதில் மான்தோன்றும், அதில் ஆங்காரந் தோன்றும், அந்தவாங்காரந் திரிகுணமாகவிரியும். அவையிற் சாத்துவிதாங்காரத்தில் மனமும், ஞானேந்திரியங்களைந்துந் தோன்றும், இராசதவகங்காரத்தில் கன்மேந்திரியங்களைந்துந்தோன்றும் தாமதவாங்காரத்தில் சத்தாதிகளைந்துந் தோன்றும். இந்தசத்தாதியைந்தையும் ஒவ்வொன்றையிரண்டுகூறுசெய்து அவையிலொருகூற்றில் ஒவ்வொன்றை நன்னான்குகூறுகச்செய்து தனதுகூறல்லாத நாலினுங் கூட்டப் பஞ்சீகரணதூலபூதமாம். உபக்கிரமமுற்றும்.

இனித் தத்துவங்களி னுடைய வகை யெப்படி யென்னில்:—

பஞ்சீகரண தூலபூதமைந்து, சத்தாதியைந்து, ஞானேந்திரியமைந்து, கன்மேந்திரியமைந்து, அந்தக்கரணம் நாலுபுருடன் ஒன்று, வியோமம் ஒன்று, பரம், ஒன்றுஆக தத்துவ மிருபத்தெட்டின்மேல் மாயையொன்று, பின்னுசத்தியொன்று ஆக ௩௰. இவையேபந்தம். இனியிம்முப்பதும்நீங்கி மேற்சுயம்பிரகாசத்தை யடைதலே உபசங்காரம் இதற்கு மார்க்கமெப்படி யென்னில்:—

தூலபூதமைந்து, சூட்சுமபூதமைந்து, ஞானேந்திரியமைந்து, கன்மேந்திரியமைந்து ஆக இருபதுஞ் சீவசாக்கிரம். இதில் திரோதாயிநீங்கும், மனம்,புத்தி,ஆங்காரமூன்றுஞ்சீவசொற்பனம், பிரகிருதி, சீவசுழுத்தி,புருடன், பரசாக்கிரம் இதிற்பிரகிருதிநீங்கும். காலபரம்,பரசொற்பனம்இதில் அசுத்தமாயை நீங்கும். வியோமம், பரசுழுத்தி, பரம், சிவசாக்கிரம், மாயை, விசுவக்கிராசம், இதிற்கன்மநீங்கும். பின்னுசத்தி, உபசாந்தம், இதிற் சுத்தமாயைநீங்கும். சுயம்பிரகாசமே குருதுரியம் இதில் ஆணவம்நீங்கும். ஆகவவத்தைபத்து. இதுவேமுத்தி, இவ்வொழுங்கில்ஞானுசாரியர் கைகாட்டும்படிக்குச் சமாதியிலிருந்து அநுபவம் பண்ணிக்கொள்ளவேண்டியது.

வேதாந்த தசாவத்தைக்கட்டளைச் சுருக்கம்

முற்றிற்று

சற்குருகடாக்ஷம்.

சிவமயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

வேதாந்த

தசகாரியக் கட்டளை.

நித்திய நைமித்தியகாமியப்பிராயச்சித்த உபாசனாதி கன்மங்களை அனேக ஜன்மாந்தரங்களிலே பண்ணப்பட்டு கிருதகிருத்தியனாய், "நித்தியா நித்தியவத்து விவேகம், இகமுத்திரார்த்த பலபோகவிராகம், சமையாதி சட்கம், முமூட்சுத்துவம்" என்கிற சாதன சதுஷ்டய சம்பத்தி யுடைய அதிதீவர பக்குவமுடையோர் மேற்சென்னமெ டாதவகைக்கு, பிரமகைவல்லியம் சமாதியிலிருந் தடை தற்கு மேலானமார்க்கம் வேத முடிவாகிய உபநிடதத்தில் தசகாரியமாக இருக்கும். இதற்குத் தொகை யெப்படி யெனில்:—

மாயாரூபமென்றும், மாயா தரிசனையென்றும், மாயா சுத்தியென்றும், சீவரூபமென்றும், சீவ தரிசனையென்றும், சீவசுத்தியென்றும், பிரமரூபமென்றும், பிரமதரிசனையென்றும், தேககைவல்லியமென்றும், விதேக கைவல்லியமென்றும் ஆக பத்து. இது தொகையாகிய சிரவணம். இதற்குவகை யெப்படியெனில்:—

மாயாரூபமாவது சர்வப் பிரபஞ்சங்களும் இத்தனை அங்கிசத்துடனே கூடி விளங்குமெனக் காண்கை. மாயா தரிசனமெனக்காண்கை. மாயாசுத்தியாவது, அதனுடைய வதிட்டானத்தைக்காண்கை. சிவரூபமாவது, விளக்கவிள

ங்கப்பட்ட மாயாரூபத்தைக் காணுதற்கோ ரறிவுண்டெ னக்காண்கை. சீவதரிசனமாவது, அவ்வறிவைத் தானெ னக்காண்கை, சீவசுத்தியாவது, அவ்வறிவி னதிட்டானத் தைக்காண்கை. பிரமரூபமாவது, மாயாரூபத்துக்குஞ்சீவ ரூபத்துக்கு மதிட்டானம்பிரமமெனக்காண்கை. பிரமதரி சனமாவது, ஆரோபிதமுமதிட்டானத்தைவிட வேறில்லா ததுபோலமாயையுஞ்சீவனும்பிரமமாகத்தானேகாண்கை தேககைவல்லியமாவது அந்தபிரமமாகத்தானே காண்கிற போதமுநீங்கி ஆனந்தமயமாய்நிற்கை. விதேககைவல்லிய மாவது, அந்தப் பிரமானந்தாதீதத்தை யடைகை. இது வகையாகிய மனனம். இனிவிரிவு எப்படியெனில்:

சத்தாதிவிடயத்தி லவாவறுத்து ஏரேகாந்தத்திலிரு ந்து நிதித்தியாசனத்தில் சமாதியைப்பொருந்திச் சாட்சா த்கரிக்கும்வகை.

மாயாரூபமாவது இதுவென்று காணப்பட்ட சர்வப் பிரபஞ்சமுமுண்டாய் விளங்கி ரம்மியமாய் நாமரூபமாய் இவைஐந்தங்கிசத்துடனே விளங்குதலைக் காண்கை.

மாயா தரிசனையாவது அந்த ஐந்தங்கிசத்தில் பின்பு சொல்லப்பட்ட நாமரூபமாகிய விரண்டங்கிசமு மாயை யெனக் காண்கை.

இனி மாயாசுத்தியாவது இந்த மாயாசம்பந்தமாகிய நாமரூபத்துக்கு முன்சொல்லப்பட்ட உண்டாய் விளங்கி ரம்மியமாகிய மூன்றங்கிசத்தையுடைய அதிட்டானத்தை க்காண்கை.

சீவரூபமாவது ஐந்தங்கிசத்துடனே விளங்கப்பட்ட சர்வத்தையும்நோக்கி அவையில் பின்பு சொல்லப்பட்ட இரண்டங்கிசமு மாயாசம்பந்தமென்றும், அந்த மாயாசம் மந்தமும் முன்பு சொரூபசம்பந்தமாகிய சச்சிதானத்தை விட வேறின்மையென்றுங் கண்டவரிவொன்றுண்டெனக் காண்கை.

சீவதரிசனையாவது நாமரூபமயமாகிய கேவலமும்நீங் கிச் சச்சிதானந்தமாகிய பிரமத்தைப்பற்றி நிற்கை. இது சாக்கிராவத்தை.

சீவசுத்தியாவது அந்தச் சச்சிதானந்தமயமாகிய பிர மத்தை அவ்வொளியே கண்ணுகக்கொண்டறிந்து அதிற் சீவதத்துவபோதமடங்கி அச்சீவனுக்கு அதிட்டானமா கிய பிரமந் தானுய்நிற்கை.

பிரமரூபமாவது மாயாரூபமாகிய நாம ரூபத்திற்கும் அதையுணருஞ் சீவனுக்கு மதிட்டானமாய் விளக்கப்பட் டது சச்சிதானந்தமேயெனக் காண்கை. இது சொற்பனு வத்தை.

பிரம தரிசனையாவது பழுதை கிளிஞ்சில், கட்டை, சூரியன், தங்கம், மண்முதலியவதிட்டானங்களில் கற்பிக் கப்பட்டபாம்பு, வெள்ளி, கள்வன், கானனீர், ஆபரணம், கடகலசமுதலிய வாரோபிதம் விசாரித்தவிடத்தில் அவை அவ்வதிட்டானமேயாகி விளங்குதல்போல ஆரோபிதமா ய் விளங்கப்படுகிற நாமரூபமயமாகிய மாயையும், அம்மா யையை யறியப்படாநின்றசீவனும், அதை விளக்கப்பட்ட

பரமும், நாமரூப மறியப்பட்டதானும், அறிவிக்கப்பட்ட பரமேயெனக் காட்டாமல், நாமரூபத்தையும் தன்னையும் வேறுபோல் விளக்கப்பட்டஅஞ்ஞானமும், அதற்குரியத மாகிய சச்சிதானந்த சொரூபமாகக்காண்கை. இதுசுழுத் தியவத்தை.

தேககைவல்லியமாவது அப்படி அந்தஐந்துபதார்த்த முஞ் சொரூபமாகக்காணப்பட்ட வாதனையும் நீங்கி, அவ் விடத்திற் பிரகாசிக்கப்பட்ட சொரூபானந்தத்தைப் பெ ற்று நிற்கை. இது துரியம்.

விதேக கைவல்லியமாவது அந்தச் சொரூபானந்தத் தைப்பெற்று ஆனந்தாதீதனாய் வாக்குமனாதீத கோசரமா கிய பிரமகைவல்லியத்தைப்பெறுகை. இது துரியாதீதம். இவ்வொழுங்கில் குருகாருண்ணியத்தினாலேசென்று, தச காரியமுமனுபவப்பட்டு, பிரம கைவல்லியமடையில் அப் போதுபந்தமுத்திவியவகாரஞ் சொற்பனம்போலக்கண்டு, பண்டைப்படியாய்நின்றால், மேற்சனனத்துக்குவித்தாகிய ஆசைபயமிரண்டும் தான் சர்வானந்தத்திற்கு மதிட்டான மாகியபிரம்மானந்தமயமாகையால்ஆசையும், தற்சொரூப மாகிய பிரம்மத்தைத்தவிரப்பிரத்தியக்கு வேறொன்றுமில் லாததாகையால் பயமுமொழியும்.

வேதாந்த தசகாரியக்கட்டளை

முற்றிற்று.

குருபாதந் துணை.

சிவமயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

உபதேச

சித்தாந்தக்கட்டளை.

ஆத்மாக்களை முத்தியிலேவிடவேண்டி வாக்குமனாதீதகோசரமாகிய அருட்சத்திதானே பாசவயிராக்யம், சிவகாருண்ணியம், ஈசுவரபக்தி, பிரமஞானமென்கிற நான்குமே ஒருதிருமேனியாகக் கொண்டருளிய ஞானசாரியர், இனிப்பிறவாத முடிந்தபிறப்பில் "நித்தியாநித்தியவஸ்துவிதேகம் இகமுத்திரார்த்தபலபோகவிராகம், சமையாதிசட்கம், முமுட்சுத்துவம்" என்கின்ற சாதன சதுஷ்டயசம்பத்தியே ஓர்வடிவெனக்கொண்ட சற்சீடனுக்கு அனுக்கிரகம்பண்ணு முறைமை.

உலகத்தின்கண்ணே வயித்தியராயினோர் ஒருவனது வியாதியை நிச்சயம்பண்ணி, இத்தனைதினத்தின்மேல் அவுடதங்கொடுக்கவேண்டுமென்னு நியமமிருப்பினும், ஓரோர் அசாத்திய வியாதியை யுடையவனுக்குக் கண்ட வக்கணமே கனமாகிய பூபதிமுதலிய அவுடதங்களைக்கொடுத்து, உடனே திருப்பவேண்டும், அதைப்போல சாதனங்களையுடையு தீவிரதர பக்குவனுக்கும் ஓராண்டாகிலுஞ் சோதித்து அனுக்கிரகம்பண்ணவேண்டுமென்றாலும், ஓரோர் அ

திதீவரதரபக்குவனுக்கு அந்தக்கணமே இந்தஉபதேசசித் தாந்தத்தை அனுக்கிரகம் பண்ணிப் பவரோகத்தை உட னே நிவிர்த்திபண்ணவேண்டும். இந்த உபதேச சித்தாந்த மார்க்கமொழிய மற்றைய மார்க்கத்தினாலே பவரோக நீங் காதோவென்னில் பாதாதிகேசபரியந்தம் அக்கினி பற்றிக் கொண்டவனுக்கு விழுந்ததுறையிலே அவனைவிழுங்கி மே லிடப்பட்டமடுவிலே யன்றிக் கொஞ்சஜலத்தில் பிரவேசி க்கில் உடனே அவ்வக்கினியவிந்து முடியாது, அதைப் போல, அதிதீவரபக்குவனுக்கு உடனே அவனையும் விழுங் கிமேலிடப்பட்ட அகண்டாகார ஞானம் இம்மார்க்கத்தி லேபிரவேசித்தஅக்கணமேயுண்டாம் அதெப்படியெனில்.

சற்குருசந்நிதியிலே சற்சீடனானவன் தேனிரம்பிய ம லரைத்தேடும் வண்டுகள்போலப் பூதலமெங்குந்தேடி வெ ப்பந்தீராமல்வந்தடைந்து, கண்ட அக்கணமே உள்ள மகி ழ்ச்சியையடைந்து தாரகமாகிய சிவமேயெனக்கொண்டு, அவருடைய அருள்சுரக்கும்படிபண்ணிக்கொண்டு சுவாமீ நானார்? இந்தநானாவாகிய வுலகமேது? இது ஆரையுடை யது? எனக்குச்சனனமரணம் வந்தவாறேது? இது யாதி னாலே நீங்கும்? இவற்றை யனுக்கிரகஞ் செய்யவேண்டும்? இவற்றிற் பிரதமத்தில் அடியேன் நானாரென்று விண்ணப் பஞ் செய்தபடிக்கு என்னை யறிவித்தால் மற்றைநாலும் அடியேனே விண்ணப்பஞ்செய்வேனென்று சற்சீடன் கே ட்க; ஆசாரிய ரனுக்கிரகம்பண்ணுகிறார்: —

நல்லது உன்னைக்கரதலாமலகம்போலக் காட்டுகிறோம்? நீநன்றாகப்பார்க்கக்கடவாயென்று திருவடியைச் சூட்டி, அஸ்தமஸ்தகசையோகம்பண்ணிக் கிருபா திருஷ்டியினாலேநோக்கி, இங்கேயுண்டாய்விளங்குவதெல்லாம்நீயேயென்றனர். சுவாமீ! இங்கேயுண்டாய் விளங்குவதெல்லாம் நானெப்படியாவேன்? என, ஆனால் உனக்கிங்கேஎன்ன பிரகாசியாநிற்கிறதெனக்கேட்க, சுவாமீ! நாமரூபமயமாகிய உலகந்தோன்றுகிறது என்ன, ஆனாலந்தவுலகமெவ்விடத்தினின்று தோற்றுகிறதென்ன, சுவாமீ! என்னுடைய நினைவிலேநின்று தோன்றுகிறது, என. ஆனால்நினைவுவேறு உலகம்வேறோ என்ன, சுவாமீ! உலகமெதிரிட்டுக் காண்கையினாலே வேறுதானே. ஆனால் உலகமாகிய நாமரூபத்தைநீக்கி நினைவைப்பாரென்ன. சுவாமீ, அப்படிபார்க்குமிடத்தில் நினைவைக்காணேன் என. ஆனால் நினைவைநோக்கி நாமரூபத்தைப்பாரென்ன, சுவாமீ, அப்படிபார்க்குமிடத்தும் நாமரூபத்தைக் காணேன் என. ஆனால் நாமரூபமயமாகிய உலகமேதென்ன; சுவாமீ! என்னுடைய நினைவுதானே என. ஆனால் அந்நினைவு எங்கேநின்று தோன்றுகிறதென்ன, சுவாமீ! என்னிடத்திலே நின்று தோன்றுகிறது என்ன, ஆனால் நினைவு வேறு நீ வேறோ வென்ன, சுவாமீ! என் நினைவாகையினாலே வேறின்றி நான்றானே என. ஆனால் நினைவை நீக்கி யுன்னைப் பாரென்ன, சுவாமீ! யான் பிரகாசியா நிற்கின்றேன் என. ஆனால் நினைவு நீயெப்படி யாவாயென்ன. சுவாமீ! நினைவு என்னைவிடவேறுதானே என? ஆனால் உன்னைப் பிரித்து நினைவைப் பாரென

சுவாமீ! அப்படிப் பார்க்குமிடத்தில் நினைவைக்காணேன் என. ஆனால் நினைவுயாதோவென்ன, சுவாமீ நினைவானது நானுமல்ல என்னைவிடவேறுமல்ல என ஆனால் அஃதெப் படியென்ன, சுவாமீ! தங்கத்தினிடத்திலே பணியானது தங்கமுமல்லாமல் தங்கத்தைவிடவேறுமல்லாமல் கற்பிக் கப்பட்டதுபோல நினைவுமென்னிடத்திலே கற்பிதம என் றான். ஆனாலிந்தநினைவு வேறேசத்தையோவென்ன, சுவாமீ அதற்குவேறே சத்தையில்லை; என்னுடைய சத்தையே தோன்றி விளங்காநிற்கிறது என ஆனால்இங்கேதோன்று வதெல்லாம் யாதென்ன, சுவாமீ! இங்கேதோன்றி விளங் குவதெல்லாம நானே என ஆனால் நாமுன்னம் எல்லாம்நீ யேயென்று சொன்னோமே, அதற்குனக்கு ஐயந் தோன்றி ற்றே, இப்போது எல்லாம் நானேயென்றுநீ சொன்னதுதி ரிவோ நன்றாய்ப் பாரென்ன, சுவாமீ! முதற் றிரிவினாலே எல்லாம் நானெப்படியாவேனென்று கேட்டேன் இப்போ து சுவாமிகளுடைய கடாக்ஷத்தினாலே திரிவு பண்ணிக் கொண்டிருந்த அஞ்ஞானவிருள்போய்த் துணிவாகத்தா னே எல்லாம் நானேயெனக்கண்டேன். ஆனால் உன்னைக்க ண்ட இடத்தில் அனுபவமெப்படியிருந்ததென்ன சுவாமீ அகண்டாகாரமாய்ச் சுட்டிறந்த சுகாதீதமாய்ப் பழுதை யினிடத்திற் பாம்பொருகாலுமில்லாததுபோல, உலகம்உ யிர் பரம் என்பது ஒருக்காலுமில்லாததாய்ப் பிரகாசியா நிற்கிறது ஆனாலிதுவே தற்சொரூபமுத்தி இதிற்றேகபந்த

னபரியந்தம் கலக்கமில்லாமல் நிற்பாயாக. இதன்றி அந்த முத்தி நீயானதற்குக்குறி; மற்றைநாளும் நீயுன் னனுபவப்படிக்குச் சொல்லென்ன, சுவாமி! நானுவிதமாகிப் பிரபஞ்சம் என்னிடத்திலே ஆரோபிதம்; அதுசங்கற்பத்தையுடையது; அந்தச்சங்கற்பத்தையுடைய ஆரோபித மாகிய பிரபஞ்சமும் அதிட்டானமாகிய என்னை விடவேறல்லவென்று காணுகதிரிவினலே எனக்குச் சனனமரணம், எல்லாம்நானேயென்றறியில் சனனமரண மில்லை. இப்படி மற்றைநாளுஞ்சுவாமிகளுடைய கடாக்ஷத்தினலே எனக்கனுபவமாயினதென்ன, நல்லது, நம்முடைய அனுபவமுமிதுவே சுருதியி னுடைய முடிவிலே சொல்லுவது மிதுவே. உன்னுடைய வனுபவமு மிப்படியேயாகில் இதுவே உபதேசசித்தாந்தம் என்று இதிற் கலக்கமில்லாமல் வாழ்வாயாகவென்று ஆசீர்வாதஞ்செய்தருளினர்.

உபதேசசித்தாந்தக்கட்டளை
முற்றிற்று.

சற்குருநாதன் சரணம் வாழ்க.

உ

சிவமயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

சித்தாந்தக்கட்டளை.

நூன்முகம்,

"ஒரும்வே தாந்தமென் றுச்சியிற் பழுத்த-ஆராவின் பவருங்கனி பிழிந்த - சாரங்கொண்ட சைவ சித்தாந்த" சாத்திரங்களாகிய சிவஞானபோதம் சிவஞான சித்தியார் சிவப்பிரகாசமுதலிய ஞானநூல்கட்கு, அகத்தியர் வரத் தா லவனியில்வந்தே, அவரொரு கடலை யாசமனஞ்செயி ன்-நாமிருகடலை மாந்துவமென்னு-வடமொழி தென்மொ ழிமகோததி பெருகித்-திராவிடபாடியந் திருவாய்மலர்ந்த சிவஞானயோகீச்சுரர் முதலியோரருளிய வியாக்கியானங் களை யாதரவாக்கொண்ட வற்றுள் வேண்டிய வாங்காங் கெடுத்துத் தொகுத்துச் (சித்தாந்தக்கட்டளை எனப்பெ யர் தீட்டிக் கற்பவற்கெளிதினிற் புலப்படவே-சொற்றன னெளியேன் சோபானமாகப்-பேதந் தெரிந்தும் அபேதந் தெரிந்தும்-பேதாபேதம் பெரிது தெரிந்துப்-இவையேயா கியு மிவையலவாகியும்-இருக்குமுளவை யினிதுதெரித்து ம்-ஆகமாந்தத்தை யடியேற் குணர்த்திய தணிகா சலபதி தண்ணடி பணிந்தே.

நூன்முகம்,

இக்கட்டளைக்குச் சித்தாந்தமென அடைமொழியி ருத்தலின், எச்சமயச் சித்தாந்தமெனக்கடாவச் சிற்சிலப் பசு பாச ஞானிக ளெழுவரேயெனின்,

"வேதநூல் சைவநூ லென்றிரண்டே நூல்கள்
வேறுரைக்கு நூலிவற்றின் விரிந்த நூல்கள்
ஆதிநூலனாதியம லன்றருநூ லிரண்டு
மாரணநூல் பொதுசைவ மருஞ்சிறப்பு நூலா
நீதியினு லுலகர்க்குஞ் சத்திநிபா தர்க்கு
நிகழ்த்தியது நீண்மறையி னொழிபொருள் வேதாந்தத்
தீதில்பொருள் கொண்டுரைக்கு நூல்சைவம்பிறநூ
றிகழ்பூர்வஞ் சிவாகமங்கள் சித்தாந்தமாகும்

என்னச் சகலாகமபண்டிதரருளிய திருப்பாசுரத்தை த்தரிசிப்பாராக.

சற்குருகடாக்ஷம்.

சிவமயம்.

சித்தாந்தக் கட்டளை.

காப்பு.

சஞ்சிதஞ்சஞ்சலப் பஞ்சின சைஞ்சிடக்
குஞ்சரன் செஞ்சரண் கூறு.

உபாசனாமூர்த்திவணக்கம்.

அரசமயத்தவநோன்சமண் பூடொழித்தன்றுகண்ணான்
தரசமயத்தெனத்தன்னுருதந்துதமிழையொன்றி
முரசமயத்தாளச்சிவிகைக்கண்முயன்றுவரும்
பரசமயக்கோளரிப்பிள்ளையார்பதம்பெற்றுதுமே.

சிவஞானசுவாமிகள் வணக்கம்.

அவஞான மரற்றிவரு மரிவையரின் புறமுத்தியாதி வாட்டி, நவஞானந் ததும்பியெழு முப்பொருளினுண்மை யினை நன்கு நாட்டித், தவஞான மிழைத்திட்ட தென்றிருவா வடுதுறையிற் றபனனை, சிவஞான முனிவரன்றாட் செழுங்கமலஞ் சிறியனேன் சிரக்கு வைப்பாம்.

அவையடக்கம்.

சித்தாந்த சாத்திரத்திற் செப்புபொருட் கிகலாகப்
பித்தாந்த ஞேருரையும் பிதற்றுகிலே ஞகலினுன்
முத்தாந்தத் தரமிதென முழுதுணர்வை தீசைவீர்
கைத்தாளவெண் ணுவிரோகடைக்கணிக்கவெண் ணுவீரே.

நூல்.

பதி பசு பாச மூன்று மனுதிநித்தம். இவை சமமாமோ * வியாபக வியாத்தி வியாப்பிய விலக்கணம்பெற்றிருத்தலின் ஆகா.

† பதி இயல்பு.

பதி: ஏகன், நித்தன், நின்மலன், அசலன், அகண்டிதன், ஆநந்தவுருவன், ஆதியந்தமில்லான், அளவிடற்கரியன், அருவமுருவ மருவுருவமென்னு முக்கூற்று ளின்னனுவனென்றும்; அம்முக் கூறும்படும் விருத்தி, பரிணமம், விவர்த்தனமென்பவற்றுள் ஒன்றிற்படுவன் படானென்றுங்கூறுதற்கோராசங்கையு மில்லான்.

---

* வியாபகம்-நிறைவு, வியாதி-சமநிறைவு, வியாப்பியம், ஒன்றிலேயொன்றடங்கி நின்ற நிறைவு, கடல் வியாபகம். நீருமுப்புங்கலந்திருத்தல்-வியாத்தி. கடலில் நீருமுப்புமடங்கியிருத்தல் வியாப்பியம்.

† பா-காத்தல், தி-வினைமுதற்பொருள் விகுதி, பதி-காக்கிறவன்.

ஞாயிறென்றுதானே விடயங்களை விளக்குழிக் கதிரெனவும், தன்னை விளக்குழிக்கதிரோனெனவும், தாதான்மியத்தால் இருதிறப்பட்டியைந்து நிற்றல்போல, பேரறிவாய் சைதன்னியமாகிய சிவமொன்றே, அங்ஙனம் புறப்பொருளை நோக்கிநிற்கு நிலையிற்சத்தியெனவும்,புறப்பொருளை நோக்காதறிவு மாத்திரையாய் நிற்குநிலையிற் சத்தனெனவும் சமவாயத்தால்இருதிறப்பட்டியைந்துநிற்கும்.

தீயின்சத்தி யொன்றாயிருந்தும் உலோகம், விறகு உப்புசாதம் முதலான விஷயபேதங்களினால் உருக்குஞ்சத்தி, கொளுத்துஞ்சத்தி, வெடிக்குஞ்சத்தி, சமைக்குஞ்சத்தியென்றற்றொடக்கத்துப் பல்வேறுவகைப் படுமாறுபோல (சிவசத்தி) யொன்றே காரிய வேறுபாட்டால் பல்வகைப் பெயர்பெற்று நிற்கும். அவ்வச்சத்திகளோடு புணர்ந்த சிவமு மவ்வாறு பல்வகைப் பெயர்பெற்று விளங்கும்,

சத்தியின் சொரூபம் ஞானம், இது பராசத்தியெனப்படும். இச்சத்தி பசுக்கட்கு ஐந்தொழில் செய்வித்தற்பொருட்டுச் சிறப்புவகையானே வியாபரிக்குங் காலொருகூற்றானே திரோதான்சத்தியெனநின்று, இச்சாசத்தி, ஞானசத்தி, கிரியாசத்தியென முத்திறப்படும்.

யாண்டுமொருபெற்றித்தாய் வியாபரிக்குமிச்சையையொழித்து ஒழிந்த ஞானங் கிரியைக ளிரண்டுந் தனித்தனிவியாபரித்தலானும். ஒத்து வியாபரித்தலானும், தம்முட்குறைந்தும் ஏறியும் வியாபரித்தலானும், சிவம், சத்தி,

சதாசிவம், மகேச்சுரம், சுத்தவித்தை யென்றை வகைப்பட்டு நிற்ப. இலயன், போகன், அதிகாரனென மூவகைப்பட பதிப்பொருள் ஒருவனே (அவற்றை) யதிட்டித்து, அவ்வப்பெயர்பெற்று நிற்பன்.

படிகமானது பொன்மை நீலமுதலான பஞ்ச வர்னங்களுந் தன்னிடத்துப் பொருந்தினபோது தன்னிறத்தைக் காட்டாது அவற்றினிறமாய் நிற்பதுபோல, பதிகுணரூபமாயுடனிற்குந் தனது சத்தியிற் காணப்படு மப்பேதமெல்லாந் தானாகத்தோன்றி வேற்றுமையின்றி நிற்பன். இது பற்றித் தன்றன்மை வேறுபடான்,

நிமித்தகாரணனாகிய பதிமுதற்காரணமாகிய மாயையினின்றும் துணைக்காரணமாகிய தனது சத்தியாற் பிரபஞ்சத்தைச் சிருட்டித்தும் திதித்தும் சங்கரித்துந் தான் தாக்கற்று நிர்விகாரியா யிருப்பன். அது ஆதித்தன் சந்நிதானத்துத் தாமரைமலர்ந்தும் காந்தம் அனலைக் கக்கியும் சலம் வற்றியும் வருவனபோலும்,

---

* பசுவியல்பு.

ஆன்மாக்களிலக்கத்தினாலளவுபடுத்தற்கரியராய்ஒருகாலத்திலும் அழியாதவராய் அஞ்ஞானமாகியவாணவமலத்தின் மறைப்புண்டுகிடந்து, தத்தமக்குண்டான புண்ணியபாவங்களுக் கீடானதோருடல்களைக் கடவுளின்காருண்ய

* பசு—ஆன்மா. பாச சம்பந்தம் பெற்றிருத்தலால் பசு, பச்-பந்தித்தல், உ-செயப்படுபொருள் விகுதி.

த்தினலேபொருந்தி, அவனவ்ளதுவாகிய வுடம்பென்னத் தானெனத்தோன்றுமற் பிறிவற்றுநின்று, அவ்வுடம்போடு கூடுகையிலெண்ணிறந்த போகங்களை முயற்சியாற் புசித்து, அனந்தப் புசிப்பாலுண்டாகிய இதாகிதங்களினலேமீளவும் புண்ணியபாவங்களை யார்ச்சித்துக்கொண்டு அவற்றுலிறந்து பிறந்துவருவர் இத்தகையோர்விஞ்ஞானகலர் பிரளயாகலர், சகலர் எனமுவகைப்பட்டிருப்பர்.

* விஞ்ஞானகலர்.

அட்டவித்தியேசுரர், அணுசதாசிவர், சத்தகோடிமகாமந்திரமெனமூவகையார் இவர்கள்முறையே மயேசுரதத்துவத்திலும், சாதாக்கியதத்துவத்திலும், சுத்தவித்தியாதத்துவத்திலுமிருப்பர்: இவர்கள் ஆணவமலமொன்றினையுடையவாகள் இவர்கட்குத் தனுகரணபுவன போகஞ் சுத்தமாயையாம் இவாகளில் பக்குவர்க்குப்பதி அறிவிலே தன்மை மாத்திரையாய்நின்று திருவருளையுதிப்பித்து மலத்தைப்போக்கி யிரட்சிப்ப ர.

0 பிரளயாகலர்.

நூற்றுப்பதினெட்டு உருத்திரர்களாம் இவர்கள் ஆணவம் கன்மமென்னுமிரண்டு மலத்தையுடையவர்கள். இவர்கட்கு தனுகரணபுவனபோகம் அசுத்தமாயையாம் இவர்க

* விஞ்ஞானமென்னும் பிரபோதத்தாற் கட்டுப்பட்டிருக்கிறபடியால் விஞ்ஞானகலரென்னப்படுவர்.

0 பிரளயத்தில் மாயா தத்துவத்திற் கட்டுப்பட் டிருக்கிறபடியால் பிரளயாகலரெனப்படுவர்.

ளில் பக்குவர்க்குப்பதி மான்மழு சதுர்ப்புய காளகண்ட திரிநேத்திரதாரியாகச் சுபாவவருட் டிருமேனிகொண்டெ ழுந்தருளி முன்னிலை மாத்திரையாய் நின்று மலத்தைப் போக்கி யிரட்சிப்பன்.

* சகலர்

பிரம விஷ்ணுமுதல் பிபீலிகை யீருகவிருப்பவர்கள். இவர்கள் ஆணவம் கன்மம், மாயை யென்னு மும்மலமு டையவர்கள். இவர்கட்குப் பரசரீரமூன்று, சூக்குமசரீர மொன்று, தூலசரீரமொன்று அவை வறுமாறு;—

அசுத்தமாயையில் அநந்ததேவராற் கலக்குண்டபா கமாகிய காரணசரீரமென்னும் பரசரீரமொன்று இது ஆந ந்தமயகோசமெனப்படும். வித்தியாதத்துவங்களாகியபஞ் சகஞ்சுகமென்னுஞ்சரீரமொன்று இதுவிஞ்ஞானமயகோச மெனப்படும் பஞ்சகஞ்சுகத்திலொன்ருகிய கலையிற்றோன் றிய அவியத்தவியததரூபமாகிய குணசரீரமென்னும் பரச ரீரமொன்று; இதுமனோமயகோச மெனப்படும். மனம் புத் தியகங்காரந் தன்மாத்திரையைந்துமாகிய சமூகஞ்சூக்கும சரீரம், இது புரியட்டகமெனவும் பிராணமயகோச மென வும்படும், ஏனையதுதூலசரீரம், இது அன்னமயகோசமெ ன்னப்படும், இவ்வாறு புருடனொருவனே ஐந்து சரீரங்க ளோடுங்கூடி வினைக்கீடாகப் பிறப்பு இறப்படைவன்.

---

* கலாதிகளினல் முற்றுங் கட்டுப்படுகிறபடியால் சகலரெ னப்படுவர்.

இவர்கட்குத் தூலதனு அண்டசம், சுவேதசம், உத்பிசம் சராயுசம் என்கிற நால்வகைத் தோற்றத்தில் சுரர்-யக-லட்சம், நரர் ஒன்பது லட்சம், மிருகம் ய-லட்சம் தாவரம் யகூ-லட்சம் பறவை ய-லட்சம் நீர் வாழ்வன ய-லட்சம் ஊர்வன யரு - லட்சம் ஆகிய வெழுவகைப் பிறப்பும், அசு-லட்ச யோனிபேதமாம். இவை யாவும் பிரகிருதியில் இவருள் பக்குவருக்கு * இருவினை யொப்பு மலபரிபாக முண்டாகச் சத்திநிபாதம் விளைந்தவழி மானைக்காட்டிமானைப்பிடிப்பதுபோலக் கடவுள் மானிடச் சட்டை சாத்திக்கொண்டு குருமூர்த்தமா யெழுந்தருளி மந்ததரம், மந்தம்; தீவரம் தீவரதரமறிந்து சமயதீட்சைபண்ணி சரியையனுட்டிப்பித்து விசேட தீட்சைசெய்து கிரியாயோகங்களை யனுட்டிப்பித்து, நிருவாண தீட்சைபுரிந்து ஞானமநுக்கிரகித்து மும்மலங்களைநீக்க ஆன்மாக்கள் அழிந்தார்களுமில்லையா நீ அந்தச்சிவமுதலானார்களு மில்லையாய் சிவமுதலின்றிக் காரியப்பட்டார்களு மில்லையாய் அம்முதலுக்கு வேறாயிருந்தார்களு மில்லையாய், கேவல விசிட்டமறுதலை யத்துவிதங்களைக் கடந்து, அப் பதியோடு சுத்தாத்வித நிலையினையடைவர்.

---

* இருவினையொப்பு — நல்வினையிலுந்தீவினையிலும் விருப்புவெறுப்பின்றிக்காண்டல். மலபரிபாகம் மலம் — ஆணவமலம்; பரி- உபசர்க்கம்: பாகம் — திரிவகெடுதல். ஆன்மாவிற்குப் பக்குவம்வந்தவிடத்து மலசத்தி ஆன்மஞானத்தை மறைத்திருத்தல். சத்திநிபாதம் சத்தி — சிவசத்தி: நி — உபசர்க்கம்; பாதம் — பதிதல். மலம் நீங்கியவழி சிவசத்தி பதில்.

பாச மைந்து வகை‡படும். அவையாவன:—

அறியாமை மிக வுண்டாம்படி யான்மாக்கடோறுஞ் சகசமா யனுதியாயிருக்கும் ஆணவ மல மொன்று இந்த வாணவமலத்தோடுங் கூடிநின்று அதுபக்குவமாமளவுமா ன்மாவை மறைத்து அந்தமலத்தைப் பாகம்வருவிக்கின்ற திரோதமலமொன்று. ஆன்மாக்களுக்குத் தனுவாதிகளைக் கொடுத்து மயக்கத்தைச்செய்யும் மாயாகாரண மல மொன்று ஆன்மாக்கடோறும் விரிந்தனுபவமாய்நிற்குங் கன்ம மலமொன்று ஆன்மாக்களின் சுகதுக்க விளைவுகட்கெல்லா மிடமாய்நின்று அவற்றின் அறிவு இச்சை செயல்களை ஏக தேசப்படுத்து மாயா காரியமாகிய மாயேய மலமொன்று.

* ஆணவமலம்.

எண்ணிறந்த வான்மாக்களோடுங்கூடிநின்று மறைத்து ந் தானென்று யிருப்பதாய் ஆன்மாக்களுடைய பக்குவா பக்குவங்கட்குத் தக்கதாக வவரவரிடங்களிலே மறைந்து நின்று அந்தவான்மபோதங்களின் மீட்சியிலே நீங்குவதா

---

‡ பச்—பந்தித்தல்: அ—கருவிப்பொருள் விகுதி.

* ஆன்மாக்களை யணுத்தன்மைசெய்தலி னணவமெனப்பெ யர்பெறும். ஆணம் சடமாதலினதற்குச் செய்தியுண்டோ? விடம், கள், பாடாணம், தீ, காற்று, நீர் முதலிய சடங்கட்குச் செய்தியு ண்டானாற்போலும்,

யிருக்கிற தன்காரியமானவெண்ணிறந்த சத்திகளை யுடையதாய், செறிந்த இருளென்னும்படி நின்று ஆன்மாக்களுக்குமிக்க மறைப்புகள் செய்வதாய், செம்பினுடன்கூடியிருக்கப்பட்ட காளிதமானது அந்தச் செம்புள்ளவன்றே யதனைமறைத்து உள்ளும் புறம்புங் கலந்து வெட்டுவாய் தோறும் நின்றாற்போல, ஆன்மபோதத்தோடுங் கலந்து மறைந்து கேவலத்தில் ஆவாரகசத்தியானும், சகலத்தில் அதோநியாமிக சத்தியானும், அஞ்ஞானநிகழ்ச்சிக்குக்காரணமாய்நின்ற வநாதிமலமாய், ஆன்மாவினிச்சாஞானக்கிரியைகள் சற்றுஞ்சீவியாதபடி மறைத்து நிற்கும்.

திரோதானமலம்.

ஆணவமலம்நசிக்கும்படி பதியினுடைய அருட்சத்தியானது அந்தவாணவமலத்தோடுங்கூடித்திரோபவித்துநின்றுகாரியப்படுத்துகையான் மூலமலமெனவுபசரிக்கப்பட்டுத் திரோதமாய்நின்றுகாரியப்படுத்தி மலபாகம் வருத்தினவருளானது அவர்களிடத்துக்கிருபைசனித்துப் பதியோடிரண்டறப்பொருந்து முறைமையை யுண்டாக்கும்.

மாயாமலம்.

மலகன்மங்களோடு விரவாதுசுத்தகாரியப் பிரபஞ்சத்திற்கு முதற்காரணமா யிருப்பது சுத்தமாயை. இம்மாயையின்கீழாயடங்கி, மலகன்மங்களோடுவிரவி, சுத்தாசுத்தகாரியப் பிரபஞ்சத்திற்கு முதற்காரணமா யிருப்பிது

அசுத்தமாயை. இவ்வசுத்தமாயையின் தூலபரிணாமமாய சுத்தகாரியப்பிரபஞ்சத்திற்கு முதற்காரணமா யிருப்பது பிரகிருதிமாயைஆகமூன்றும் இவற்றிற்குமுறையேவிந்து, மோகினி மான் என்றுஞ் சொல்லப்படும்.

சுத்தமாயையின்றோற்றம்

பதியினுடையசத்தியாற் குடிலையாகிய சுத்தமாயையிலே (சர்வான்மாக்களுக்குமறிவையெழுப்புவித்து நிற்கிறஞானமாகிய) நாதத்துவந்தோன்றும். நாதத்திலே(சர்வான்மாக்களுக்கு முண்டாகியதொழிலை யெழுப்புவித்து நிற்கிற) விந்துத்துவந்தோன்றும், விந்துவிலே (நாதவிந்துக்களிரண்டுங் கூடின வவசரமாகிய) சாதாக்கியதத்துவந்தோன்றும். சாதாக்கியத்திலே (கிரியையேறி ஞானங்குறைந்துநின்ற வவசரமாகிய (ஈச்சுரதத்துவந் தோன்றும். ஈச்சுரதத்துவத்திலே (ஞானமேறிக் கிரியைகுறைந்துநின்றவவசரமாகிய) சுத்தவித்தைதோன்றும். இந்தத்துவங்களுந்தோன்றின வொழுங்கிலே தத்துவ கர்த்தர்கள் முறையே சிவம், சத்தி, சதாசிவம், மகேச்சுரம், உருத்திரன் ஆகிய ஐவருந்தோன்றி யவற்றோடுபொருந்தி நிற்பார்கள். மேற்சொன்னவிந்துவிலே சூக்குமை, பைசந்தி, மத்திமை, வைகரியென்னும்வாக்குகள்நான்கும், ஐம்பத்தோரக்கரங்களும் எண்பத்தொருபதங்களும், சத்தகோடி மகாமந்திரங்களும், வேதாகமபுராணசாத்திரங்களும், விஞ்ஞானகலர், பிரளயாகலர்தங்கட்குத்தனுகரணபுவனபோகங்களும், பதமுத்திகளும், பஞ்சகலைகளுந் தோன்றும்.

அசுத்தமாயை.

அசுத்தமாயையானது நாசமில்லாததாய், உருவமில்லாததாய், ஒன்றாய்சகலசகத்திற்குமொருகாரணமாய், சடமாய், சர்வவியாபியாய், பதிக்குப் பரிக்கிரகசத்தியாய், ஆன்மாக்களுக்குத் தனுகரண முண்டாக்குவதாய், மலங்களிலொன்றாய், விபரீதவுணர்வைச் செய்வதாயுள்ளது.

அசுத்தமாயையின் தோற்றம்.

அசுத்தமாயையில் காலமும், நியதியும், கலையுந்தோன்றும் கலையில்வித்தைதோன்றும். வித்தையில்ராகந்தோன்றும். ஆக வில்வைந்துங்கூடிப் பஞ்சகஞ்சுகமாம். இவற்றோடுங்கூடிய வான்மா பஞ்சகஞ்சுகனும், கலையிலேமூலப்பகுதி அவ்வியத்தாகுணவடிவாய்த் தோன்றித் தன்கணின்றும் வியத்தமாய்த்தரப்படுங் குணத்துவம், சாத்துவிகம் இராசதம், தாமதமென முக்குணங்கள் தோன்றும். அவ்வியத்தமாகி பிரகிருதியில் பஞ்சகிலேசமுமுண்டாம் இம்முக்குணத்தில் ஒருகுணமேறின விடம் புத்தி. புத்தியில் ஆங்காரந் தோன்றும். இவ்வாங்காரந் தைசதம் வைகரி பூதாதியென மூன்றாம். தைசதவாங்காரஞ் சாத்துவித குணத்தைப் பொருந்தில் மனமும் ஞானேந்திரிய மைந்துந் தோன்றும். வைகரியாங்காரம் ராசதகுணத்தைப் பொருந்தில்கன்மேந்திரியமைந்துந்தோன்றும். பூதாதியாங்காரந் தாமதகுணத்தைப் பொருந்தில் தன்மாத்திரைகளைந்துந்

தோன்றும். இவ்வைந்தினும் பூதங்களைந்துந் தோன்றும். இவ்வைந்தினும் பஞ்சதேவர்கள் பொருந்துவர்.

பிரகிருதி தத்துவத்தில் ஆன்மதத்துவமிருபத்து நாலுந் தோன்றும்.

கன்மமலம்.

ஆன்மாக்களெடுக்கப்பட்ட உடம்புகளுக்கு முன்னிலைகாரணமாய், பலவிதமானபுசிப்புகளையுண்டாக்குவதாய் சனனமரணத்தை யுண்டாக்குவதாய், பலபேதங்களா யிருப்பதாய், ஆன்மாக்களோடுஞ்சென்று பொருந்துவதாய் மனத்தினாலும் வாக்கினாலுங் காயத்தினாலுஞ் செய்யப்படுமியல்பினையுடையதாய, புத்தியிலே நிற்பதாய், இருவினையானபுண்ணிய பாவங்களாய், சங்காரகாலத்து மாயாகாரணத்திலே சென்று பொருந்தும், இதுநல்லசாதி, தீபசாதி, தீர்க்காயுள், அற்பவாயுள், நல்லபோகம், பொல்லாப்போகம் என மூன்றுவிதமாம். இக்கன்மங்கள் மூன்றுமோரான்மாவிலே யநாதியே கூடியுள்ளனவாம். இப் புசிப்பு ஊழ்வினையாலல்ல துண்டாகாது, அதுமுன்பு ஆர்ச்சித்தவொழுங்கிலையும் * வன்மை மேன்மைகளுக் கீடாயும்வரும் இக்கன்மம் சூக்குமகன்மம். அதிசூக்கும கன்மம்.

* ஒருவன் பனம்விதையை மண்ணிலே நட்டான், பின்பு தெங்கு வைத்தான், பின்பு கத்திரி நட்டான், பின்பு கீரைவிதைத்தான், கீரை பதினைந்து நாளிலும், கத்திரி யொரு மாதத்திலும், தெங்கு ஐந்துவருடத்திலும், பனைமுப்பது வருடத்திலும் பலன்கொடுப்பதுபோல.

தூலகன்மமென மூன்றும். அவைமுறையே சஞ்சிதம், பிராரத்துவம், ஆகாமியமாம்.

சஞ்சிதம்.

அநாதிதொடுத்துச் சனனந்தோறு மார்ச்சித்தவினை புசித்து, மிஞ்சியது * ஆறத்துவாவிலேயும் கட்டுப்பட்டிருப்பது; பயிர் வினைஞனொருவன் தன்முயற்சியால் விளைந்த தானியத்தைச் சேர்ப்பித்திருக்கும் நெற்களஞ்சியம் போலும்.

பிராரத்துவம்.

சஞ்சிதத்திலே சிறிதுபுசிக்கப்பட்டவினை யொருசரீரத்தையெடுப்பித்துச் சாதி, ஆயுள், போகம் இவற்றைக் கொடுக்கும். களஞ்சியத்திலிருந்து தானியத்தையெடுத்தனுபவித்து வருதல்போலும்.

ஆகாமியம்.

பிராரத்துவம்புசிக்கையில்வந்தேறுகிற புண்ணியபாவங்கள் அவையாவன;—மனோவாக்குக்காயங்களினாற் செய்யப்படும் நற்றொழிலுந் தீத்தொழிலுமாம். களஞ்சியத்தினின்றும் எடுத்தனுபவித்துவருங்கால் மறுபடியுங் களஞ்சியங்குறையா வண்ணம் விளைவித்துப் பூர்த்தி பண்ணிக்கொள்வதுபோலும்.

மேற்சொன்ன பிராரத்துவம் ஆதிதெய்வீகம், ஆதிபௌதீகம், ஆதியான்மீகமென மூன்றும்.

* கலாத்துவா, மந்திராத்துவா, புமனத்துவா, வன்னத்துவா, பதாத்துவா, தத்துவாத்துவா.

ஆதிதெய்வீகம்.

மாதாவின்கருப்பத்தி லிருக்குமிடத்துண்டான விசனம்; பின்சனனம், நரை, திரை, யமதண்டம், நர்கவேதனைமுதலிய.

ஆதிபௌதிகம்.

குளிர், வெப்பம், மழை, காற்று, மின்னல், இடி, சுவர்விழுதல், கல்விழுதல் முதலிய.

ஆதியான்மீகம்.

தத்தஞ்சரீரத்திலுண்டான வியாதிகளினாலும், மிருகங்களினாலும், இராசாங்கத்தாலும், பசாசுகளாலும், கள்வராலும் மனிதராலும்உண்டாகுந்துக்கம்: பிறருடைய கல்வியும் சௌந்தரியமும் செல்வமுங்கண்டு பொறாமைகொள்ளல், அபிமானங்கெடுதல், எழுந்தது புத்தியாகச்செய்தல், கோபித்தல் முதலிய.

மாயேயமலம்.

ஆன்மாக்களுக்குப்பலத்தால்விழுங்கப்பட்டஞானக்கிரியைகளை வெளிப்படுத்தும்பொருட்டும்; தாஞ்செய்தவினைகளையனுபவித்தொழிக்கும்பொருட்டும்இன்றியமையாததனுகரணபுவனபோகங்கள் காரியப்படுமெவசரத்து முற்கூறிய அசுத்தமாயாகரணத்திலேநின்று சிவசத்திகள் அவற்றைத்தோற்றுவிக்க அவற்றோடும்பொருந்தி நடத்தப்பட்டசுத்தமாயையின்திரட்சியாகியசுத்ததத்துவங்களாம்.

சுத்ததத்துவங்களை மலமென்னலாமோவெனில்எனலாம். சிவனுடையஅருட்சத்தியானது திரோதமாய்நின்று

மலத்தைக் காரியப்படுத்த, அதைமலமென உபசரித்தாற் போலும்.

இதுகாறுங்கூறிய ஆணவம், திரோதானகாரி,மாயை கன்மம், மாயேயமென்னும் இப்பஞ்சமலங்களை ஆன்மா பொருந்திநின்று பிறப்பிலும் இருப்பிலும்இறப்பிலுந்தங் கிப் பூமி, பாதாளம், சுவர்க்கமென்னு மூன்றுலகத்துங் கொள்ளிவட்டம் போலும், காற்றாடிபோலும் நிமிடத்தில லைந்து சிவாஞ்ஞைப்படி நடப்பன்.

தத்துவம்.

ஆன்மதத்துவம்

பூதம்-ரு—பிருதிவி, அப்பு, தேயு, வாயு, ஆகாயம்.

ஞானேந்திரியம்-ரு:—சோத்திரம், தொக்கு, சட்சு, சுங்யுவை, ஆக்கிராணம்.

தன்மாத்திரை-ரு—சத்தம், பரிசம், ரூபம், ரசம், கந்தம்.

கன்மேந்திரியம்-ரு:—வாக்கு, பாதம்,பாணி, பாயுரு, உபத்தம்.

அந்தக்கரணம்-ச:—மனம், புத்தி, சித்தம், அகங் காரம்.

வித்தியாதத்துவம்-எ:—காலம், நியதி, வித்தை, கலை, ராகம், புருடன், மாயை.

சுத்ததத்துவம்-ரு:—சுத்தவித்தை, ஈச்சுரம், சாதாக்கியம், சத்தி, சிவம். ஆ உட்கருவிகள் - ௩௬.

பிருதிவியின்கூறு-ரு;—மயிர், எலும்பு, தோல், நரம்பு, தசை.

அப்புவின்கூறு - ரு:—நீர், உதிரம், சுக்கிலம், மூளை, மச்சை.

தேயுவின்கூறு-ரு:—ஆகாரம், நித்திரை, பயம், மைதுனம், சோம்பல்.

வாயுவின்கூறு-ரு —ஓடல், நடத்தல், இருத்தல், கிடத்தல், நிற்றல்.

ஆகாயத்தின்கூறு-ரு:—குரோதம், உலோபம், மோகம் மதம், மாச்சரியம்.

பிருதிவியின்வழிநாடி-ய:—இடைகலை, பிங்கலை, சுழுமுனை, காந்தாரி, அத்தி, சிங்குவை, அலம்புருடன், சங்கினி, வைரவன், குகுதை.

வாயுவின்வழிநாடி-கய:—பிராணன், அபானன், உதானன், வியானன், சமானன், நாகன், கூர்மன், கிரிகரன், தேவதத்தன், தனஞ்செயன்.

ஆகாயத்தின்வழியேடணை - ௩,—அருத்தவேடணை, புத்திர வேடணை, உலகவேடணை.

வாக்காதியின் வழிதொழில் - ரு:—வசனம், கமனம், தானம், விசர்க்கம், ஆனந்தம்.

பிரகிருதியின் வழிகுணம்-ங:—சாத்துவிகம், இராசதம், தாமதம்.

விந்துவின் வழிவாக்கு-ச:—சூக்குமை, பைசந்தி, மத்மை, வைகரி. ஆக புறக்கருவிகள் -௩௦.

ஆக தத்துவங்கள் ௬௬.

தத்துவத்தின் தொழில்,

வடிவு.

பிருதிவி நாற்கோணம், அப்பு அர்த்தசந்திரன், தேயு முக்கோணம், வாயு அறுகோணம், ஆகாயம் வட்டம்.

நிறம்

பிருதிவிபொன், அப்புவெண்மை, தேயு, சிவப்பு, வாயு கருமை, ஆகாயம் புகை

குறி.

பிருதிவுக்குவச்சிரம், அப்புவுக்குத்தாமரை, தேயுவுக்கு அசுவத்திகம், வாயுவுக்கு அறுபுள்ளி, ஆகாயத்திற்கு அமுதவிந்து.

தெய்வம்

பிருதிவிக்குப் பிரமன், அப்புவுக்கு விண்டு, தேயுவுக்கு உருத்திரன், வாயுவுக்குமகேசன், ஆகாயத்திற்குச்சதாசிவன்.

குணம்,

பிருதிவிகடினம், அப்பு நெகிழ்வு, தேயு சுடுகை, வாயுதிரட்டல், ஆகாயம் நிரந்தரம்.

ஞானேந்திரியங்களின் றொழில்.

சோத்திரம்:—ஆகாயத்தினிடமாகநின்று செவியைப் பொருந்தச் சத்தத்தையறியும்.

தொக்கு:—வாயுவினிடமாகநின்று சரீரத்தைப்பொருந்தி பரிசத்தையறியும்.

சட்சு:—தேயுவினிடமாக நின்று கண்ணைப் பொருந்தி ரூபத்தைக்காணும்.

சிங்குவை:—அப்புவினிடமாகநின்று நாவைப்பொருந்தி ரசத்தையறியும்.

ஆக்கிராணம்:—பிருதிவியினிடமாகநின்று மூக்கைப் பொருந்திக் கந்தத்தையறியும்.

கன்மேந்திரியங்களின் றொழில்

வாக்கு:—ஆகாயத்தினிடமாக நின்று வசனிக்கும்.

பாதம்:—வாயுவினிடமாக நின்று கவனிக்கும்.

பாணி:—தேயுவி னிடமாக நின்று இடுதலேற்றலைச் செய்யும்.

பாயுரு:—அப்புவினிடமாகநின்று மலசலத்தைக்கழிக்கும்.

உபத்தம்:—பிருதிவியினிடமாக நின்று சுக்கிலத்தைக்கழிக்கும்.

தன்மாத்திரைகளின் றொழில்.

சத்தாதிக ளைந்தும் சுரோத்திராதிகளுக்கு விடையமாயிருக்கும்.

அந்தக்கரணங்களின் றொழில்.

மனம் பற்றும், புத்தி நிச்சயிக்கும், சித்தம் சிந்திக்கும், அகங்காரங் கொண்டெழும்பும்.

வித்தியாதத்துவங்களின் றொழில்.

காலம்:—கழிகாலத் தெல்லையையும், நிகழ்காலத்துப் பலத்தையும், எதிர்காலத்துப் புதுமையையும்பொருத்துவிக்கும்.

நியதி:—எந்தக்காலமும் கன்மத்தையிவ்வளவென்று நிச்சயம்பண்ணி நிறுத்தும்.

கலை:—ஆணவத்தைச் சிறிதுநீக்கி யான்மாவுக்குக்கிரியையெழுப்பும்.

வித்தை:—ஆன்மாவுக்குச் சீக்கிரத்திலே யறிவையெழுப்பும்.

அராகம்:—பெற்றபதார்த்தங்களைச் சிறிதாக்கிப் பெருதிலே யிச்சையை யுண்டாக்கும்.

புருடன்:—கலையாதி பஞ்சகஞ்சுகத்துடனேகூடிச் சத்தாதிவிடயங்களை நுகரு மவசரம்.

மாயை:—ஒன்றையும் நினைக்க வொட்டாமல் மயக்கத்தைச் செய்யும்.

சுத்ததத்துவங்களின் றொழில்.

இப்புத்தகத்தின் உாசு-வது பக்கத்திலுள்ள சுத்தமாயையின் றோற்றத்திற் காண்க.

பிருதிவியின்வழிநாடிகளின்றொழில்.

இடைகலை இடதுமூக்கில்நிற்கும் பிங்கலை வலதுமூக்கில்நிற்கும் சுழிமுனை மத்தியில்நிற்கும் காந்தாரி கண்ணில் நிற்கும் அலம்புருடன்செவியில்நிற்கும். வைரவன் பாதத்தி நிற்கும். சங்கினிகழுத்தினிற்கும் குகுதைமார்பிநிற்கும்.

வாயுவின்வழிநாடிகளின் றொழில்.

பிராணன் மூலாதாரத்திற்றோன்றி இடைபிங்கலையாகவேறிக் கபாலத்தளவுஞ்சென்று நாசியில் கஉ-அங்குலம் புறப்பட்டு-ச-அங்குலம்வெளியிற்போய்-அ-அங்குலமுள்ளடங்கும் இவ்வாறு ஒருநாளைக்கு-உகூ000-சுவாசம் நடக்கும்; அதில்-எஉ00-பாழ்போய், கசு00-சுவாசமுள்ளடங்கும்; அபானன் குதத்தினின்று மலசலங்களைக் கழிப்பிக்கும்; உதானன் விக்கல் இருமல் அவத்தைப்பண்ணுவிக்

கும், வியானன் உண்ட அன்னசாரத்தை எஉ௱-நாடிகளி லும் கலப்பிக்கும், சமானன் யாவையும் சமன் பண்ணும்; நாகன் இருமல் தும்மலுண்டாக்கும்; கூர்மன் கண்ணேற் றல் செய்யும்; கிரிகரன் சோம்பல் கொட்டாவி யுண்டாக் கும்; தேவதத்தன் இமைக்கும் நகைப்பிக்கும்; தனஞ்செ யன் உடம்பை வீங்கவும் விரியவும்செய்து கபாலத்தை வெடிப்பித்துப்போகும்

ஏடணைகளின்றொழில்.

அருத்தவேடணை திரவியமுதலியவற்றால்வரும்பிண க்கு புத்திரவேடணை புத்திரன் முதலிய சுற்றத்தாரால் வரும் பிணக்கு, உலகவேடணை உலகமுதலிய சங்கத்தா ல்வரும் பிணக்கு.

குணங்களின்றொழில்.

சாத்துவிகம்:-தவம், சமம், கல்வி, சௌரியம், பொ றுமை, கிருபை, சந்தோஷம், அறிவு அடக்க முதலியன

தாமதம்:—மந்தம், கோள், அகௌரவம், நித்திரை, மதம், மச்சரம், அதன்மம், அறியாமை, சோம்பல், முதலி யன.

இராசதம்;—சௌரியம்,உச்சாகம், அபிமானம்,கி ரையின்மை, இடும்பை முதலியன.

வாக்குகளின்றொழில்

வைகரி;—வைகரி என்னும் வாக்குச் செவியாற் கேட் கப்படுவதாய், அருத்தத்தோடு கூடியதாய், உதான வாயு உந்தியடியாய்த் தோன்றித்தலையையு மிடற்றையும் நெஞ்

சையும் பொருந்துதலா லுண்டாகிய வட்சரங்களை விபரீதமறக் கிரமாகவுடையதாய், புத்தியையுறி காரணமாயுள்ளதாய்ப் பிராணவாயுவைப் பொருந்தி வெளியே புறப்பட்டுக்காரியப்படும்.

மத்திமை; - மத்திமையென்னும் வாக்குக் கண்டத்தினுள்ளே சவிகற்பமாயுணரத்தக்க வோசையாகி, செவிக்குவிடயமாகாமல், பிராணவாயுவின் விருத்தியைப் பொருந்தாமல், தெளிவாகிய அக்கரணங்களைச் சொல்லுஞ்செயலில்லாது வைகரிக்கு வேருய் மெள்ள வெழுந்திடும்.

பைசந்தி; - பைசந்திவாக்கானது வைகரியில்லன்றேடொன்றெவ்வாதவடிவினையுடையதாய், வேறுபட்டவன்னங்கள்தோற்றுதலே முறையேயொடுக்கித் தானேவிளங்குவதாய், மயிலின் முட்டைதரிக்குஞ் சலத்தை யொத்து நினைவுமாத்திரையாய் நிற்பது.

சூக்குமை - சூக்குமை வாக்கானது பரசரீரத்தினுள்ளாக நாத மாத்திரையாய் விளங்குதலும், ஞான மாத்திரைக்கேதுவாகிய விலக்கணத்தையுடையது. சிலசுத்தமாயாரூபமாய்க்கேடின்றி நிலைபெறுவது. இதனை யுள்ளபடி காணப்படுவர்க்குச் சுத்தமாயாபுவனத்தின் கண்ணதாகிய அபரமுத்திப்பெரும்போக முண்டாகும்.

இந்தவாக்கு நான்குந்தோன்றுகைக்குக்காரணமாயிருக்கின்ற பஞ்சமையென்றொரு வாக்குண்டு. இதற்குத் தானம் மூலாகாரம் அதுபிரணவசொரூபம். இந்தவைந்து வாக்குகளும் நிவர்த்தி முதலிய பஞ்சகலைகளைப் பற்றுக்

கோடாகச்சார்ந்து சிவசத்திகளாற் காரியப்படுத்தப் பட்டுச் சிவதத்துவமுதலிய பஞ்ச தத்துவங்களி லிருக்கும். இன்றியமையா தறியவேண்டிய தத்துவங்களின் றொழில்களைமாத்திர மீண்டுக்கூறினும்.

பஞ்சகலைகள்,

நிவர்த்திகலை:—தன்னிடத்தில் பொருந்தின ஆன்மாக்களுடைய சங்கற்ப நிவர்த்தி செய்கையாம்.

பிரதிட்டகலை:— தன்னிடத்தில் பொருந்தின ஆன்மாக்களுக்கு முன்சொன்ன சங்கற்பம் விடுதிநிலைபெற்றுத்திடமாகப் பிரதிட்டிக்கையாம்.

வித்தியாகலை:—தன்னிடத்தில் பொருந்தின ஆன்மாக்களுக்குச் சங்கற்ப விடுதிநிலைபெற்றுத் திடமானதிற் சர்வார்த்தஞானம் பிரகாசிப்பிக்கையாம்.

சாந்திகலை —தன்னிடத்தில் பொருந்தின வான்மாக்களுக்குச் சர்வார்த்த ஞானப்பிரகாசத்தால் இராகதுவேஷமின்றி யிருக்கை.

சாந்தியாதீதகலை: —தன்னிற் பொருந்தின ஆன்மாக்களுக்கு விகற்பஞானஞ் சாந்தமானதென்கிற முன்னினைவுங்கழிந்து அசித்தமாய்ப் பரமாகச் சொரூபமாய் நிற்கை

இவ்வைந்து கலைகளுள் மந்திரங்கள், பதங்கள், அட்சரங்கள், புவனங்கள், தத்துவங்கள் விரவியிருத்தலை விரிவுநூலிற்காண்க

ஆறுதாரம்,

மூலாதாரம்:—குதத்திற்கும் கோசத்திற்கும் நடு, முக்கோணம், நாலிதழ்க்கமலம், மாணிக்கநிறம், கணபதி, குண்டலிசத்தி, ஓங்காரம்.

சுவாதிட்டானம்;—கோசத்திற்கும் நாபிக்கும்நடு, நாற்சதுரம், ஆறிதழ்க்கமலம், செம்பொன்னிரம், பிரமா, சரஸ்வதி, நகாரம்.

மணிபூரகம்:—நாபிக்கமலம், மூன்றும்பிறை, பத்திதழ்க்கமலம், மரகதநிறம், விஷ்ணு, லட்சுமி பகாரம்.

அனுகதம்:—இருதயகமலம், பன்னிரண்டிதழ்க் கமலம் முக்கோணம் ஸ்படிகநிறம் உருத்திரன் பார்வதி சிகாரம்.

விசுத்தி:—கண்டத்தானம் பதினறிதழ்க்கமலம் அறுகோ்ணம், மேகநிறம், மகேசுவரன், மகேசுவரி, வகாரம்.

ஆஞ்ஞை:—லலாடத்தானம், மூன்றிதழ்க் கமலம், வட்டம், படிகநிறம், சதாசிவம், மனோன்மணி யகாரம்.

மண்டலம்.

சந்திரமண்டலம்:—மூலாதாரந்தொடங்கி ஒவ்வோரெழுத்தை முன்னிட்டுக்கொண்டு சிரசுநடுவில் கோடிசூரியர் உதையமானாற்போலப் பிரகாசிக்கும். இந்த அமிர்தகலை அக்கினிமண்டலத்தை நோக்கிச் சோதியாய் நிற்கும்.

ஆதித்தமண்டலம்:—இருதய கமலத்தில் அறுகோணமாய் எட்டு இதழுடைய ஒருபுஷ்பமாயிருக்கும் இதுவாழைப்பூப்போல் கீழ்நோக்கியிருக்கும்.

அக்கினிமண்டலம்: - பிருதிவியும் அப்புவுங்கூடினவிடத்தில் நாற்சதுரமாய் நடுவே முக்கோணமாய் நாலிதழுடைய ஒரு புஷ்பமாயிருக்கும்.

அவத்தை.

தத்துவங்களோடு ஆன்மாபொருந்திக் கன்மம் புசிக்கிறபோது கீழாலவத்தை-ரு, மத்தியாவத்தை-ரு, சுத்தாவத்தை-ரு, காரணாவத்தை-௩ ஆக-௧அ அவத்தைகளைப் பெறுவன்.

கீழாலவத்தை.

இது கேவலாவத்தையின் காரியம்,

சாக்கிரம்:—தத்துவம் உ௬-ல் ஞானேந்திரியம்-ரு, கன்மேந்திரியம்-ரு, தன்மாத்திரை-ரு, வசனாதி-ரு, வாயு-௰, புருடன்-௧, அந்தக்கரணம்-௪, ஆக - ௩ரு கருவிகளுடன் ஆன்மா லலாடத்தானத்தில் நின்ற அவசரம்.

சொப்பனம்:—முன் சொன்னவற்றுள் ஞானேந்திரியம் கன்மேந்திரியம் நீங்கலாக மற்ற உரு-கருவிகளுடன் ஆன்மா கண்டத்தில் நின்ற அவசரம்.

சுழுத்தி:—புருடன்-௧, அந்தக்கரணம்-௪ல் சித்தம்-௧ வாயு-௰-ல் பிராணவாயு-௧ ஆக ௩-கருவிகளுடன் ஆன்மா இருதயத்தில் நின்ற அவசரம்.

துரியம்:—பிராணவாயுவும் புருடனுமாகிய உ-கருவிகளுடன் ஆன்மா நாபித்தானத்து நின்ற அவசரம்.

துரியாதீதம்;-ஆன்மா புருடனோடு மூலாதாரத்தில் நின்ற அவசரம்.

மத்தியாவத்தை.

இது சகலாவத்தையின் காரியம்.

சாக்கிர துரியாதீதம்:-ஒருபண்டத்தை மறந்தவனந் தப்பண்டங் காணாதபோது பிராணவாயுவு மியங்காமல் சிவதத்துவம் ஒன்றுடன் மூர்ச்சித்திருந்த அவசரம்.

சாக்கிர துரியம்:-அந்தப் பிராண வாயு வியங்கத்தக்க தாகப் பெருமூச்செறிந்து சிவதத்துவம் சத்தி தத்துவங் களுடன் விசாரித்தறிவோமென்ற அவசரம்.

சாக்கிரசுழுத்தி:-அவ்விடத்திலல்லவோபோனோமெ ன்று சிவம், சத்தி, சாதாக்கிய தத்துவங்களுடன் நினை வெழுந்த அவசரம்

சாக்கிரசொப்பனம்:-இன்னவிடத்தில் பண்டம்வை த்தோமெனச் சிவம், சத்தி, சாதாக்கியம், ஈச்சுரதத்துவ ங்களோடு விசாரப்பட்ட அவசரம்.

சாக்கிரசாக்கிரம்:-அந்தப்பண்டம் வைத்த விடத்தி லேசென்று சுத்ததத்துவ மைந்துடன் கண்ட அவசரம்.

நின்மலாவத்தை.

இது சுத்தாவத்தையின் காரியம்.

நின்மலசாக்கிரம்:-ஆசாரியராலே ஞானதீட்சைபெற் றுத் திரிபதார்த்தவுண்மை யறிந்து சிந்தித்துத்தெளிந்து கருவிகள் நீங்க விசாரித்து நிற்பது.

நின்மலசொப்பனம்:-கருவிகள் நீங்கியும் நீங்காமலு ம் நடுவே சற்றுப் பதைப்புண்டாவது.

நின்மலசுழுத்தி:-தத்துவநீங்கி மேலான கேவலந் தா னுய் நிற்பது.

நின்மலதுரியம்:-கேவல நீங்கி அருளினுலே தன்னை யுங்கண்டு அருளையுங்கண்டு அவ்வசத்தாய் நிற்பது.

நின்மலதுரியாதீதம்:-சிவத்தைத் தரிசித்துச் சிவாநந் தத் தழுந்துதல்.

கேவலாவத்தை.

சர்வசங்காரகாலத்து ஆன்மாக்கள் சுத்தமாயாகாரண த்திலேயொடுங்கிச் சிருட்டி காலமளவும் ஆணவமலத்தா ன் மறைப்புண்டு கலையாதி தத்துவங்களோடுங் கூடாமல் யாதொரு நினைவுமின்றி யிருப்பது இதுகண்ணுனது இர வின் யிருளிலே யொளிகொடாமல் விழித்திருப்பதுபோ லும்.

சகலாவத்தை.

சிருட்டிதொடங்கிச் சர்வசங்கார மளவும் ஆன்மாக் கள் தத்துவம் ௩௬-கூடி எண்பத்துநூருயிரம்யோனிபே தங்களினும் பிறந்திறந் துழல்வது. இது இரவின்யிருளி லழுந்திக்கிடந்த கண் விளக்கினுலே இருள் நீங்கிப் பலப தார்த்தங்களைக் காண்டல்போலும்.

சுத்தாவத்தை.

ஆன்மாக்கள் கேவல சகலப்பட்டுப் பிறந்திறந்துதிரி யுமவசரத்து அவர்கட்கு இருவினையொப்பும், சத்திநிபா

தமும், குருவருளும், ஞானசாதனமும், மும்மலக்கழிவும் வாதனைநீக்கமும், ஞானப்பெருக்கமு முறையே உண்டாகப்பெற்றுத் திருவருளைக் கூடுவது. இது இரவில் இருளோடும் விளக்கோடுங் கூடியிருந்த கண்ணானது ஆதித்தனுதயஞ் செய்தவிடத்து அதன் கிரணத்தா லாதித்தனைக் காண்டல்போலும்.

மார்க்கங்கள்.

சன்மார்க்கம், சகமார்க்கம், புத்திரமார்க்கம், தாசமார்க்கமென நால்வகைகளாம் இவற்றை ஞானம், யோகம், கிரியை, சரியையென்றுஞ் சொல்லுவர். இவற்றால் முறையே வருமுத்தி சிவ சாயுச்சியம், சிவ சாரூபம், சிவ சாமீபம், சிவ சாலோகமாம்.

தசாமார்க்கம்.

சிவபெருமானது திருக்கோயிலில் திருவலகிடுதல், திருமெழுகிடுதல், மலர்கொய்தல், அம்மலர்களைத் தார் மாலை கண்ணியென்னும் பகுப்பினவாகச் சமைத்தல், ஸ்ரீ கண்ட பரமேசுவரன் கல்யாண சுந்தர முதலிய குணங்களைப் புகழ்ந்து பாடுதல், திருவிளக்கிடுதல், திருநந்தவனமுண்டுபண்ணுதல், சிவனடியார் திருவேடத்தைக் காணின் எதிர்சென்று ஏதேனும் அடியேனாலாகவேண்டியபணி யாதோவென வினவி அவற்றைச் செய்தல் முதலியவாம்.

புத்திரமார்க்கம்.

அன்றெடுத்த மணமுள்ள புதியமலர், தூப தீபங்கள் திருமஞ்சனம், திருவமுதுமுதலிய திரவியங்களைச் சேகரித்து, பூதசுத்திமுதலிய பஞ்சசுத்திகளையுஞ் செய்து ஆச

னம்பூசித்து, அதன்மேல்வித்தியாதேகமாகிய மூர்த்தியைக்கற்பித்து, அதில்மூர்த்திமானாகிய சுத்தசிவத்தைத்தியானித்துஆவாகித்துச் சுத்தமானபத்தியினால் ஏகாக்கிரமனத்தோடுபசரித்துப்பிரார்த்தித்துத் தோத்திரஞ்செய்து விருப்பத்தோடு அக்கினிகாரியமியற்றிவருதல்முதலியவாம்.

சகமார்க்கம்.

பஞ்சேந்திரியங்களையொடுக்கி ரேசகபூரகவாயுக்களைத்தடுத்துக் கும்பித்திருந்து பிராணவாயுவைச் சுழுமுனையினிறுத்தித் தனதுசரீரத்துள்ளே ஆறாதாரங்களை யறிந்து அவற்றில்பத்மதளம், அதிதேவதை அக்கரங்களாகிய பொருளையறிந்துதியானித்து மூலாதாரத்தில்அக்கினியைச்சொலிப்பித்து நாபித்தானத்திற் குண்டலிசத்தி சொரூபமாயிருக்கும் அமுதத்தையுருகப்பண்ணி, மற்றைய வாதாரங்களில் அதோமுகமான பதுமங்களை அதனைக்கொண்டுபேதித்து, மேலேசென்றுவிந்துத்தானத்தின் வழியேயிறங்கி பெருகுகின்ற வமுததாரையைத் தனதுடல்முற்றும் நிறையச்செய்து முழுச்சோதியான சிவத்தியானத்திருப்பது முதலியவாம்.

சன்மார்க்கம்.

வேதங்கள், சாத்திரங்கள், புராணங்கள், கலைஞானங்கள், சமயசாத்திரங்கள் இவைபலவுங்கற்றுணர்ந்துபுறச்சமயங்களில் பலவாகச் சொல்லப்பட் டிருக்கிற யாவையும் பூர்வபட்சஞ்செய்து, மேலான பதி பசு பாசமாகிய

ஞானத்தால் ஞாதுரு, ஞானஞேயங்கள் பொருந்ாதவ ண்ணம், பதியோடு இரண்டறக்கலக்கத்தக்க ஞானத்தைப் பெறுவது.

நியமங்கள்.

இடம்;—கங்கை, குமரிமுதலிய புண்ணிய தீர்த்தங் களையும்; காசி,காஞ்சி, திருவம்பலமுதலான சிவத்தானங் களையும் நாடி யிருக்கை.

காலம்:—விஷசு, அயனம்சங்கிரமமுதலாயுள்ள கால ங்களிலேசெய்யுங் கிரமங்கள்.

திக்கு.—இன்னமந்திர மின்னதிசையைப் பார்த்துச் செபிக்கலாமென்னி முறைமைகள்.

ஆசனம்;—பதுமாதனம், கூர்மாதன முதலாயுள்ள வர்தனங்க ளிட்டிருக்கை.

குலம்:—ஆதிசைவர்முதல் பஞ்சமரீருகிய குலநீதிமு தலாயுள்ளவை.

குணம்:—அவரவா சீலத்திலொழுகுதல். பிறரைநிந் தியாமை, புறங்கூறுமை முதலிய.

சீர்:—அந்தந்தச்சாதிவொழுங்கு குலையாமல்நடக்கை

விரதம்:—கொல்லாவிரதம், அஷ்டவிரதமுதலிய.

சீலம்:—சாதித்தொழில்,குணத்தொழில், பொறையு டைமை, அருளுடைமை முதலிய.

தவம்,—பஞ்சாக்கினிநடு, சலத்தின் நடுவில் செய்யுந் தவங்கள்.

செபம்:—தேவதை மந்திரங்கள் சத்திமந்திரங்கள் முதலிய.

தியானம்:—ஆதாரம், நிராதரமுதலிய தியானங்கள்.

பஞ்சாக்கரவுண்மை.

சிவபெருமானுடைய திருநாமமாகிய நமச்சிவாயவென்ற ஐந்தட்சரங்களில் நகாரத்தில் திரோதைசத்தியும், மகாரத்தில்மலமும் சிகாரத்திற்குசிவமும், வகாரத்தில் அருளும், யகாரத்தில் ஆன்மாவும்நிற்கும், இவ்வைந்துப் பதி, பசு, பாசமூன்றி லடங்கும். எங்ஙனமென்னின் சிவ்வும், வவ்வும், நவ்வும், பதியின் கூறாகியசிவத்திலும், அருளிலும் திரோதசத்தியிலுமடங்கும் யகரம் பசுவிலடங்கும், மகரம்பாசத்திலடங்கும், அஞ்ஞானமாகியவலமும், அதனோடு கூடி யிருக்கப்பட்ட திரோதானசத்தியும் ஆன்மாவைப் பொருந்தாமனீங்கும்படி சிவமுன்னாகவுச்சரித்தால்திரோதமொருபாலும் அருளும் சிவமுமொருபாலும் முன்பின்சூழ்ந்துநிற்க நடுநின்றது ஆன்மா. அப்போது நவ்வாகிய திரோதசத்தியும் மவ்வாகிய மலத்தின் மேலீட்டையும் நீச்கி யருளாகநின்று பிரகாசிக்கும் மலத்தினின்று மீளவிட்டவவ்வாகியவருள் சிவ்வாகியசிவத்தையுந்தாராநிற்கும் பின்பு மலபாகம்வந்தயவ்வாகிய ஆன்மாவகாரமாகியஅரு

ள் தாரகமாகச்சென்று அங்கக்சிகாரமாகிய சிவத்தோடுங் கூடி யிரண்டற நின்றனுபவிக்கும்.

பஞ்சசுத்தி.

பூதசுத்தி:-முப்பத்தாறுதத்துவங்கள்நாமல்ல, அவை யாவுஞ்சடம் அவையுந்தானுகக் காரியப்பட மாட்டாவெ னவறிகை.

ஆன்மசுத்தி:-அப்படியறிவது திருவருளாலன்றி ஆன் மபோதத்தா லல்லவெனவறிக:

திரவியசுத்தி:-ஆன்மபோதத்தாற்றானே யறிகைக்கு ச்சேட்டையில்லையென்று கண்டதுகொண்டே ஆன்மாவு க்கறிவில்லையெனவறிந்து, கண்டுகேட்டுண்டுயிர்த்துற்றறி வதெல்லாந் திருவருளெனவறிகை.

௬ மந்திரசுத்தி:-ஐந்தெழுத்தைச் சிகாரமுதலாக மாறி அதன் உண்மையை விசாரித்தறிகை.

இலிங்கசுத்தி:-பதியெங்கும்பூரணமாய்ப்பசுபாசங்க ளிரண்டினும் பிரிவறநின்று அவற்றைச்சேட்டிப்பித்து நி ன்ற தன்மையையறிந்து அத்தகையசிவம் இலிங்கத்தினு மெழுந்தருளி யிருக்குமெனவறிகை

சத்திநிபாதம்.

மந்தம்:-நமக்குப்பேறுயுள்ள வொருபதி யுண்டென் றறிவெழுந்திருக்கை. அதுவாழைத்தண்டிலே நெருப்புப் பற்றினுற்போலும்.

மந்ததரம்.-அப்பதியை யடைவதற்கு வழி யெப்படி யென்றாராய்கை. அதுபச்சைவிறகிலே நெருப்புப் பற்றினாற்போலும்.

தீவிரம்;-அப்படி யாராய்ந்தறிந்தபதியையடைவதற்குப் பிரபஞ்சத்தைவெறுத்துப் புளியம்பழமும் அதனோடும்போல்நிற்றல் அது உலர்ந்தவிறகிலே நெருப்புப் பற்றினாற் போலும்.

தீவிரதரம்;-பிரபஞ்சத்தை முற்றத்துறந்து ஆசாரியனே பொருளெனக்கண்டு வழிபடுகை. அதுகரியிலே நெருப்புப் பற்றினாற்போலும்.

தீட்சைகள்.

ஆசாரியன் பாசவிமோசனம்பண்ணும்படி ஆன்மாக்களுக்குச்செய்யும் தீட்சைகள் சாதிபேதமுதலியவற்றால் பல்விதமாம் அவை வருமாறு:—

நயனதீட்சை;-மீன் தனதுசினையைக் கண்ணால்பார்த்தமாத்திரத்தால் இரட்சிப்பதுபோல ஆசாரியன் நயனத்தால் கடாட்சித் தனுக்கிரகிப்பது.

பரிசதீட்சை;-கோழியானது தனதுசினையைச்சிறகாற்றழுவிக் காத்தல்போலத் தனதுகரத்தால்தொட்டனுக்கிரகிப்பது.

மானசதீட்சை;-ஆமையானது தனதுசினையை நினைத்தன்மாத்திரத்தா லிரட்சிப்பதுபோ லனுக்கிரகிப்பது.

வாசகதீட்சை; பஞ்சாட்சரோபதேசத்தா லனுக்கிர கிப்பது.

சாத்திரதீட்சை:-ஆகமார்த்தங்களைப் போதிப்பது.

யோகதீட்சை:-யோகமார்க்கத்தால் சீடனது இருத யத்திற்சென் றனுக்கிரகிப்பது.

அவுத்திரிதீட்சை;-ஓமசம்பந்தமுற்றது, இது ஞான தீட்சையென்றுங் கிரியாதீட்சையென்றும் இரண்டு வித மாம்.

ஞானதீட்சை;-மனத்தாற் செய்யப்படுவது.

கிரியாதீட்சை;-குண்டமண்டலாதிகளிட்டுசெய்வது இது நிர்பீஜமென்றும் சபீஜமென்றும், இரண்டுவ கையாம்.

நிர்ப்பீஜம்;-இது சத்திய நிர்வாணமென்றும் அசத்தி யநிர்வாண மென்றும் இரண்டாம்.

சத்தியநிர்வாணம்;-விருத்தர்முதலிய பக்குவர்க்குச் செய்வது.

அசத்தியநிர்வாணம்;-அறிவிலிகளாகியவாலிபர் முத லியவர்க்குச் செய்வது,

சபீசதீட்சை:-ஆசாரியனிடத் தாகமங்களை யோதிப் பசுபாச உண்மைகளையறிந்து சமயாசாரங்களில்வழு வாத நன்மையுடையவர்கட்குச்செய்வது. இதுஉலோகத ர்மிணியென்றும் சிவதர்மிணியென்றும் இரண்டாம்.

உலோகதர்மிணி;-ஆசாரியன் சீடனைப் பதப்பிராப்தி யாகிய புவனங்களில் சேர்க்கும் தீட்சை.

சிவதர்மிணி;-மோட்சகாமியாகிய சீடனுக்குச் சிகாச் சேதஞ்செய்து மோட்சத்தையடைவிக்குந்தீட்சை, சமய விசேட, நிர்வாண தீட்சைகளும், ஆசாரியவபிடேகமும் சமயீட்சையிலு மதனுட்பிரிவுகளிலு மடங்கும்.

தசகாரியம்.

தத்துவரூபமாவது;-முப்பத்தாறுதத்துவங்களுடை யதொழிலைத் தனக்கு வேறாயறிதல்.

தத்துவதரிசனமாவது;-தத்துவங்களைச் சடமென்ற றிதல்.

ஆத்துவசுத்தியாவது;-அவைகளைச் சிவஞானத்தினு லேதனக் கன்னியமென்றறிதல்.

ஆத்துமரூபமாவது;-பஞ்சமலங்களுநீங்கிஆத்மஞா னமென்னு மறிவே வடிவென வறிதல்.

ஆத்தும தரிசனமாவது;-தனக்கொரு செய்தியு மில் லையென்றறிந்து நிற்றல்.

ஆத்துமசுத்தியாவது;-பெத்தத்தினும் முத்தியினுஞ் சிவனுபகரிக்கிறாரென்று தன்னுடைய சுதந்தர ஆனியைய றிந்து சிவஞானத்திலே யழுந்தல்.

சிவரூபமாவது;-ஆணவமலத்திலே கிடைக்கிற வான் மாவைச் சிவன்பஞ்சகிருத்தியங்களைச் செய்து மலங்களை நீக்கி மோட்சத்திலேவிடுவனென்று திடமாயறிதல்.

சிவதரிசனமாவது;-சிவன்செய்யும் பஞ்சகிருத்தியத்தை ஆன்மாசெய்யானென்றறிந்து ஆன்மாவைத் தரிசிப்பித்துநின்ற ஞானம்,

சிவயோகமாவது;-சிவசத்திசெய்யுங் கிருத்தியமெல்லாம் சிவனுக்குச்சற்றுமில்லையென் றறிந்து, சிவசத்தியையன்றித் தனக்கும்பிறருக்குஞ் சற்றுஞ் செய்தி யில்லையென்றுதெரிந்து திருவருளோ டழுந்தல்,

சிவபோகமாவது,-சிவத்தோ டிரண்டற நின்று சிவானந்தத்தைப் புசித்துவருதல்.

சித்தாந்தக்கட்டளை

முற்றிற்று.

சற்குருநாதன் சரணம் வாழ்க.

சிவமயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

சித்தாந்த
தத்துவலக்ஷணம்.

வேதாகமப் பிரமாணங்களைக் கொண்டு
தாபிக்கப்படும்

பிரமேயங்களாகிய பதி பசு பாசங்களுக்கு இலக்ஷணம்.

பசுக்கள் சுதந்திரமில்லாதவர்களாகையினாலும், பாசங்கள் சடமா யிருக்கையினாலும், முதலில் ஞானசொரூபியாகிய பதிக்கும், இரண்டாவது பசுக்களுககும், மூன்றாவது பாசங்களுக்கும், இலக்ஷணங்கூறுவாம்.

பதிலக்ஷணம்.

இது சொரூபமென்றுந் தடத்தமென்றும் இரண்டு வகைப்படும்.

சொருபலக்ஷணம்.

முதல் நடு விறுதி இல்லாததாய், தூலசூக்கும சூனியரூபமில்லாததாய், குணங்குறியில்லாததாய், நின்மலமாய், நித்தியமாய், ஒன்றாய், அசலமாய், அகண்டாகாரசச்சி

தாநந்தத்துவய பரிபூரண பரஞ்சோதியாய் விளங்குவது அப்படிவிளங்குவது எதுவோ அதுவே சிவம். அதுஉண்டென்கிறதற்குத் தன்னுடைய அனுபவவே பிரமாணம்.

தடத்தலக்ஷணம்

சிருட்டி, திதி, சங்காரம், திரோபவம், அனுக்கிரகம் என்னும் பஞ்சகிருத்தியங்களைச் சத்தியோடிருந்து பண்ணுவது.

சத்தியாவது அக்கினிக்கு உஷ்ணம்போலச் சிவனைப் பிறிவற் றிருக்கும். அது நித்தியமாய். ஒன்ருய், எல்லாவற்றையும் வியாபிக்கிற ரூபமாய், மகிமை ரூபமாய், ஐசுவரியரூபமாய், பதார்த்தங்களைப் பார்க்கும் ஞான ரூபமாய், தன்மரூபமாய் இருக்கும். இதுகாரியபேதத்தினலே பரை முதலிய அனேகபேதப்படும். சத்தியினுடையபேதத்தினலே சிவனும், சத்தர், உத்தியுத்தர், பிரவிருத்தர் என்று மூன்றுபேதப்படுவர். இதில், சத்தராகிறவர் காரியத்தைப்பண்ண உத்தியோகியாமல் அக்காரியம் பண்ணத் தொடங்காமல் இருக்கிறசித்த மந்திரத்துடன் கூடியிருக்கிறவர். இவர் சத்தி கலையற்றிருக்கிறவராகையால் நிட்களர். இவருக்கு ஞானமாத்திரமேதிருமேனி. இவருக்குஇயலர் என்றும், சாந்தர் என்றும் பெயர். உத்தியுத்தராகிறவர் பரை, ஆதி, இச்சை, ஞானம், கிரியை என்னும் பஞ்சசத்திகளும் சுத்தமாயையிலே பதிந்த பொழுது உண்டான ஈசானதி பஞ்சமந்திரங்களைத் திருமேனியாக உடையவர். இவர் பாசகலைகள் இல்லாமற் சத்திகலைகளுடன்கூடியிரு

க்கையாற் சகளாகளர். இருவருக்குச் சதாசிவரென்றும், போகரென்றும் பெயர். பிரவிருத்தராகிறவர் காரியங்களைப்பண்ணத்தொடங்கிய சத்தியையுடையவர். இவர்காரியம்பண்ணுகிறபொழுது கிரியை அதிகமாகவேண்டுகையால் ஞானசத்திகொஞ்சமும் கிரியாசத்தி உடையவர். இவர்பாசகலைகளுடன் கூடி யிருக்கையினாலே சகளர். இவருக்கு ஈசர் என்றும் அதிகாரர் என்றும் பெயர். இந்தப்பதி, சிவம், சத்தி, நாதம், விந்து, சதாசிவம், மகேஸ்வரர், உருத்திரர், விஷ்ணு, பிரமா என்று நிட்களம், சகளாகளம், சகளமாக ஒன்பது பேதப்படுவர். சத்திக்கும் விந்துவிற்கும் இல்லாமல், நின்ற ஏழுமூர்த்திகளுக்கும், சத்திஎன்றும், விந்து என்றும் மனோன்மணி என்றும், மயேஸ்வரி என்றும், உமை என்றும் இலட்சுமி என்றும், சரஸ்வதி என்றும்சத்தியும் ஏழுபேதப்படுவள். காரியபேதத்தினாலே சத்திபேதமும் சத்திபேதத்தினாலே சிவபேதமும் உண்டாம். இந்தச்சிற்சத்தியேபதிக்குத்தேகம், கரணம், இடமெனவறிக.

இப்படி ஒருகருத்தா உண்டென்பதற்குப்பிரமாணம் ஆண், பெண்முதலாகிய தேகாதிபிரபஞ்சங் காரியங் கொள்கையால், அதுகடாதிகளைப்போல. ஒருகருத்தாவை உடையது. இந்தக்கருத்தா, மாயை முதலானவை சடமாயிருக்கையினாலும், முத்தாத்துமாக்கள் தாங்களே மோட்சத்தை அடையமாட்டார்களாகையினாலும், பிரம விஷ்ணுக்கள் அனித்தியர்களாகையினாலும், எல்லாமாம் நின்றுசங்கரித்துத்திரும்பவும் உண்டாகிறவர் அரசன் என்னும்ப

ஆத்துமாக்கள் மலத்தை உடைத்தா யிருக்கையால்,

அமலனுகிய தான், அவ் வாத்துமாக்களோடு இரண்டறநின்று, கன்மத்திற்கீடாகத் தனது சமவாயசத்தியினுலே சுத்தாசுத்த மாயைகளிலே நின்று தனுகரணுதிகளை உண்டாக்குவார்.

இப்படிப்பட்டகருத்தாவானவர்குலாலராதிகளைப்போல சரீரமுதலானவைகளை உடையவராகவேண்டுமோ என்னில் அப்படிவேண்டுவதில்லைகாலம்போல அரூபமாயிருந்து சிருஷ்டியாதிகளைப் பண்ணுதல்கூடும் அப்படிக்கன்றிதேகத்தை உடையவராகில் அவருடைய தேகத்தை உண்டாக்கத்தேகியாய் ஒருகருத்தாவேண்டும் பின் அவருடைய தேகத்தை உண்டாக்கத் தேகியாய் ஒருகர்த்தா வேண்டுமென்னும் அனவத்தைத் தோட்டம் வரும், ஆகையால் தேகாதி சகல உபாதிகளையும் அற்றவனே ஆதிகருத்தா சூரியன்விகாரமின்றியிருந்து தாமரை அலரவும், ஆம்பல்குவியவும், சேறு இருகவும், வெண்ணெய் இளகவும், பண்ணுமாப்போல், அக்கருத்தாவு நிர்விகாரியாயிருந்து காரியத்திலே உன்முகமாகவிருக்கிற சத்தியோடே கூடியிருக்கிறதால் சந்நிதி மாத்திரத்தினுலே சிருட்டியாதிகள் பண்ணுவர்.

இனிச் சத்தர் சிருட்டியாதியிலேபண்ணுங் கிருத்தியம்.

இவர் தீவிரதர சத்திநிபாதத்தை யுடையவர்களை அநுக்கிரகித்துப் பரமமோட்சத்திலே விடுவதும். தீவிர சத்திநிபாதத்தையுடையவர்களை அபரமுத்தித் தானமாகிய

சிவதத்துவத்திலேவைப்பதுஞ்செய்து, சுத்தமாயையைத் தமதுசத்தியாற்கலக்கிச் சுத்தரூபமாகிய நாதவிந்துக்களையும், அர்த்தரூபமாகிய நாதம், விந்து என்னும் பெயர்களையுடைய சிவதத்துவஞ்சத்திதத்துவங்களையும், இந்தத்தத்துவங்களிலே புவனங்களையும், இந்தப் புவனங்களிலேயிருக்கிற பெயர்களுக்குத்தனுகரணாதிகளையும், விந்து தத்துவத்திலே நின்றுசதாசிவ தத்துவத்தையும் உண்டாக்கி சதாசிவரைச் சதாசிவதத்துவநாயகராகப் பண்ணி, அவரைவேற்றக்கூடி நின்று சிருட்டியாதிகளைப் பண்ணுவர் எனவறிக.

இனிஉத்தியுத்தராகிய சதாசிவர்பண்ணுங்கிருத்தியம்-

சத்தர் அநுக்கிரகித்து மிருந்திருக்கிற விஞ்ஞானகலரிலே தீவிரதரசத்திநிபாதத்தை யுடையவர்களை அநுக்கிரகித்துப் பரமமோட்சத்திலே விடுவதும். தீவிரசத்திநிபாதத்தையுடையவர்களை விளக்கி அபரமுத்தராக, சிவசமானர்களாகவும், அணுசதாசிவர்களாகவும், வித்தியேஸ்வரர்களாகவும், உருத்திரர்களாகவும், வைப்பது , சததரால் நாதரூபமாய்வந்த அபரஞானத்தை, ஈசானாதி பஞ்ச முகங்களால், வேதங்களாகவும், பிரணவர் முதலான பேர்களுக்குக் காமிகாதிகளாகவும், பிரித்து அநுக்கிரகிப்பதும் சாதாக்கியதத்துவத்திலே நின்றும் ஈஸ்வர தத்துவத்தையும், அதிலேபுவனங்களையும், அந்தப்புவனநாயகரான அனந்தர் முதலான அட்டவித்தியேசுரருக்குத் தனுகரணாதிகளையும்உண்டாக்குவதும், இந்த ஈஸ்வர தத்துவத்திற்கு நாயகராகிய மகேஸ்வரரைப் பண்ணுவதும், இந்தத்த

த்துவத்திலே நின்றுஞ் சுத்தவித்தியா தத்துவத்தை யுண்டாக்குவதும். தனுகரணாதிகளையுண்டாக்குவதும் சுத்தவித்தையி லிருக்குங்காரணமாகிய சத்தகோடிமந்திரங்களும், இவ்வெழுகோடிமந்திரங்களுக்கு நாயகிகளாயிருக்கும் பிருகுடி முதலான எழுமந்திரங்களுக்குந் தனு கரணாதிகளை உண்டாக்குவது மெனவறிக.

இனிப்பிரவிருத்தர் பண்ணுங்கிருத்தியம்.

பிரளயாகலரிலே தீவிரதரசத்திநிபாதத்தை யுடையவர்களை அநுக்கிரகித்துப் பரமமோட்சத்தை அடையப்பண்ணுவதும், தீவிரசத்திநிபாதத்தை உடையவர்களைச் சருவகன்மங்களையும்போக்கி அதிகாரமலமாத்திர நிறுத்தி, உருத்திரர்களாகவும், புவனேசுரர்களாகவும் பண்ணுவதும், அசுத்தமாயையைக்கலக்கி மாயை, காலம், நியதி, கலையென்னுந்தத்துவங்களை யுண்டாக்குவதும், இவைகளிலே புவனங்களையுண்டாக்குவதும், இந்த நாலு தத்துவங்களிலே இருக்கின்றவர்களுக்குத் தனுகரணாதிகளை யுண்டாக்குவதும், ஸ்ரீகண்ட பரமேஷ்வரனை அதிட்டித்து நின்று, கலையிலேநின்றும் பிரகிருதியையும், வித்தையையும், இராகத்தையும் உண்டாக்குவதும், இவைகளிலே புவனங்களை யுண்டாக்குவதும், இந்தநாலுதத்துவங்களிலே இருக்கிறவர்களுக்குத் தனுகரணாதிகளை யுண்டாக்குவதும், கலாதிகளின் கூட்டத்திலே புருடதத்துவத்தை யுண்டாக்குவ

தும், பிரகிருதியைக்கலக்கிக்குணங்களைப்பிறிப்பதும், தம்முடைய வலதுபாகம், இடதுபாகம் மார்பென்னும் அங்கங்களிலேயுண்டான பிரமன், விஷ்ணு, நீலருத்திரர் என்னும் மும்மூர்த்திகளையும், ஸ்ரீகண்ட பரமேஸ்வரனால் அடைட்விலே, இராசதசாத்துவிக தாமத குணங்களால் அதிட்டிப்பித்துக்குணமுதல் பிருகுவியீறான இருபத்து நானுதத்துவங்களில் சிருட்டி, திதி, சங்காரங்களைப் பண்ணுவதும் எனவறிக,

சுத்தாத்துவாவிற்குக் கருத்தா உத்தியுத்தராகிய சதாசிவரும், மிச்சிராத்துவாவிற்குக் கருத்தா, அனந்தேஸ்வரராகிய பிரவிருத்தரும், அசுத்தாத்துவாவிற்குக் கருத்தா உருத்திரமூர்த்தியும் எனவறிக,

பதிலக்ஷண முற்றிற்று,

பசுலக்ஷணம்.

ஆத்துமா இல்லையென்று சொல்லுகிறதுண் டாகையாற் சூனியமென்பது இன்றி, என்னுடையதேக மென்று ஞானம்வறகையால், தேகமும் அல்லாமல், இந்திரியங்களை ஒழிந்திருக்கிற சொப்பனவத்தையிலும் அறிகையால் இந்திரியங்களுமல்லாமல், சுழுத்தி துரியங்துரியா தீதங்களிலே, அந்தக்கரணங்களும். பிராண வாயுவும் அற்றிருக்கையால, அந்தக் கரணஙகளுக்கும் பிராண வாயுவிற்கும் அன்னியமாய், விழித்தபோது பண்ணினகாரியக் குறைகளைப் பண்ணவும் அறியவுஞ் செய்கையால், க்ஷணிகனும் அல்லாமல் தேகத்திற்கு அப்புறத்திலே இருக்கிறபதார்த்

தத்தைக் கிரகிக்கையால் அணுபரிமாணனும், மத்தியபரிமாணனும் அல்லாமல், தானே ஒன்றையுமறியமாட்டாமல் இருக்கையால் சுதந்திரனும் அல்லாமல் சுக துக்கங்கள்பலவகைப் பட்டிருக்கையால் ஒருத்தனுமல்லாமல், சுகதுக்கபலத்தைப் புசிக்கையால் அகருத்தாவும் அல்லாமல், நித்தியனுகி; வியாபகனுகிமலத்திஞலேதடைபட்ட ஞானசொரூபியாய், அனேகனுகி, கருத்தாவாய், அசுதந்திரனுயிருக்கிறவன் எனவறிக.

இந்த ஆத்துமா அந்தக்காணங்களுக்கு அன்னியமாயிருந்தாலும், இராசாவும் மந்திரியுங்கூடி யிருக்குமாப்போல அந்தக்கரணங்களுடன் விடையபோக நிமித்தங்கூடிக்கொண்டிருப்பன், மலத்தால்தடைபட்ட ஞானசொரூபியாகையாற் பஞ்சாவத்தையைப் பொருந்தி யிருப்பன் இபபடி ஒருஆத்துமா உண்டென்கிறதற்குப் பிரமாணம்; —தொழிலும்பொருந்திபிருக்குந் தேகாதிகள் சடமாகையாற் கடாதிகளைப்போல தாமேசேட்டியா, இவைகளைச் சேட்டிக்கிறவன் யாவனெருவனே அவனே ஆத்துமா.

ஆத்துமாக்களுக்குக் கேவலசகலசுத்தமென்று முறையே ஆணவம், மாயை, சிவசத்திகளால் மூன்று அவத்தை வரும் இதிற்கேவலாவத்தையாவது: - ஆத்துமாதேகாதிகள்ஒன்று மற்று, குணமற்று, தொழிலற்று, போதமற்று, கருத்தாவாகையற்று, மைக்குண்மணிபோல ஆணவமலத்திஞலேமூடப்பட்டு. ஓரறிவுமற்று, வியாபியாய் இருக்கும் அவதரமெனவறிக. சகலாவத்தையாவது. - ஆத்துமாபஞ்

பெத்தனுகி, அதனுலேபரிச்சின்னனுகி, கிஞ்சிக்ஞனுகி, கன்மற்திற்கிடாக நானுயோனிகளிலுஞ் சஞ்சரித்து, விடயங்களைப்புசிக்கும் அவதரமெனவறிக. சுத்தாவத்தையாவது,- ஆத்துமா இருவினையொப்பும், மலபரிபாகமும். சத்திநிபாதமும் வந்தகாலத்திலே குருகடாட்சத்தினுலே மும்மலங்களினின்றுநீங்கித் தான் அந்தச்சிவமாக விளங்கும் அவதரமென வறிக.

இனி இந்த ஆத்துமாக்கள்சகலர், பிரளயாகலர், விஞ்ஞானகலர் எனமூன்றுபேதப்படுவர்கள். இதிற் சகலராகிறவர்கள் ஞானக்கிரியைகளைத்தடுக்கும் ஆணவமலம், அது அற்பநீங்குதல் நிமித்தங் காரியமாகிய கலாதிகள், போகத்தன்பொருட்டுக் கன்மம், ஆகியமும்மலத்தையும் உடையவர்கள் பிரதியகலராகிறவர்கள் ஞானக்கிரியைத் தடுக்கு ஆணவமலத்தை யுடையவர்களாய்க் கன்ம பரிபாகத்தினுலே மலாதிகளைத் தங்கள்வசம் பண்ணிக்கொண் டிருக்கிறவர்களாய்மிச்சிராத்துவாயிலே போகத்திற்கேதுவானகன்மத்தை உடையவர்களாய், இப்படி ஆணவம்கன்மம் என்னும் இருமலபெத்தர்களாய் இருக்கிறவர்கள். இனி விஞ்ஞான கேவலராகிறவர்கள் ஆணவத்தினுலே தடைபட்ட ஞானக்கிரியையை உடையவர்களாகையால், இல்லையென்பதற்குஒத்த ஞானக்கிரியைஉடையவர்களாகி, ஒரு மலத்தோடுகூடி இருக்கிறவர்கள் இந்தமூன்றுவகை ஆத்துமாக்களும், மாயையினுடைய அடியென்னும் ஆத்மதத்துவம் இருபத்து நான்கிலும் நடுவென்னும் வித்தியா தத்துவம்

எழினும்முடிவிலும் இருப்பார்கள். விஞ்ஞானகேவலர்கள் அனுக்கிரகம் பெற்றதற்குப் பிறகு, சிவதத்துவங்களிலே இருப்பார்களென்றறிக.

பசுலக்ஷண முற்றிற்று.

பாசலக்ஷணம்.

பாசங்கள் ஆணவம், திரோதாயி, சுத்தமாயை, அசுத்தமாயை, கன்மம்என ஐந்தாம். இவைகளுள் ஆணவமாவதுநித்தியமாய், ஒன்றாய்,விபுவுவாய்,அநாதியாய்,ஆத்மாக்கள்தோறும்ஞானக்கிரியைகளைத்தடுக்கும் எண்ணிறந்த சத்திகளை உடையதாய், செம்பிற்கு களிம்புபோலச் சகசமாயிருக்கும்மலமாம். இதற்குநீ காரமென்றும், பசுத்துவமென்றும், மலமென்றும், அஞ்சனமென்றும், அவித்தையென்றும்,மாவிருதியென்றும், மூலமென்றுங் கூறப்பட்ட அனேகம்பெயர்கள் உள.

இப்படி ஒருஆணவமலம் உண்டென்பதற்குப்பிரமாணம்;—ஆத்துமா ஒன்றினலே ஆவரிக்கப்பட்ட சர்வக்ஞனுகவேணும், அற்பஅறிவனுகக்காண்கையால், அற்பஅறிவுமல்லாதவன் மலரகிதனுமல்ல, சிவனைப்போல ஆத்மாவிற்கு அற்பஅறிவும் இயல்பல்ல, ஆதலாலும்,எல்லார்க்கும்

ஒருபடித்தன்றி ஞானம் இருக்கையினுலும், மோட்சத்தி லே சர்வஞ்ஞனுகக் கேட்கப் படுகையினுலும், அன்றியும், அசுசியாய் துக்கமாயிருக்கிற விடயபோகங்களிலே ஆசை வருவதினுலும் ஆணவம் ஒன்றுண்டென்று சித்தித்தது. இனித் திரோதாயியாவது இந்தஆணவஞ் சடமாகையால் இந்த ஆணவசத்திகளைச் சேட்டிக்குஞ் ஞானசொரூபமா கிய ஆதிசத்தியாம். அது பாசதன்மத்தைப் பின்சொல்லு கையாற் பாசமென்று உபசாரமாகச் சொல்லப்படும்.

இனிச்சுத்தமாயையாவதுநித்தியமாய், ஒன்ருய்,ஷட த்துவாயையும் வியாபித்திருப்பதாய், சடமாய்சுத்தமாய், சூக்குமைமுதலானநாலுவாக்குகளுக்கும், அத்துவாக்களி ல்மந்திரம்பதம்,வன்னம்,கலை, என்னுநான்கிற்கும், சிவதத் துவமுதலான சுத்ததத்துவங்கள் ஐந்திற்கும், அவைகளி லிருக்கிற முப்பத்துமூன்று புவனங்களுக்கும், அந்தப்புவ னங்களில்இருக்கிற விஞ்ஞானகலர்களுக்கும், புவனநாயக ரான மந்திரமகேஸ்வரர்,மந்திரேஸ்வரர், மந்திரங்கள் என் னும் அணுசதாசிவர் முதலானபேர்களுக்கும், தனுவாதிக ளுக்குமுதற்காரணமாய், சிவனுக்குப் பரிக்கிரகசத்தியாய் இருப்பதாம். இதற்குக்குண்டலினி என்றும், குடிலைஎன் றும், மகாமாயைஎன்றும், ஊர்த்தவமாயைஎன்றும் விந்து என்றுஞ்சொல்லப்பெற்ற அனேகம்பெயர்கள் உள.

இப்படி ஒருசுத்தமாயை உண்டென்பதற்குப் பிரமா ணம்;—இங்ஙனங்கூறியகாரியங்கள்காரணமின்றி உண்டா கா என்பதேயாம்.

இனி அசுத்தமாயையாவது, நித்தியமாய் ஒன்ருய், தன்னுடைய காரியங்களை வியாபித்திருப்பதாய், அசத்துரூபமாய், கன்மத்திற்கு இருப்பிடமாய் அசுத்தமாய், சகலர், பிரளயாகலர் என்னும் இருவகை ஆத்மாக்களுக்கும் பொதுவாய், பிரளயத்திலேதேகாதிகள் அற்றிருக்கிற ஆத்மாக்களுக்குச் சிருட்டிகாலத்திலே கலாதி தத்துவங்கள்; தூலசூக்குமதேகமுதலானவைகள், உண்டாகிறதற்குஇருப்பிடமாய், சிவனுக்குப்பரிக்கிரகசத்தியுமாய் இருப்பதாம் இதற்கு அதோமாயை, மோகினிமுதலிய அனேகம்பெயர்கள் உள.

இப்படி ஒருமாயை உண்டென்பதற்குப்பிரமாணம்:— மேற்கூறிய கலாதிகாரியங்கள் உபாவானமின்றி, உண்டாகாவென்பதாம் அதுமண்உண்டையின்றிக் குடமுண்டாகாததுபோல என்றறிக.

கன்மஞ்சடமாகையால் ஆத்மாவினிடத்திலிராது.

சுத்தமாயைகன்மத்திற்கு மேற்பட்டிருத்தலால் அக்கன்மம் சுத்தமாயையிலும் இராது.

ஆகையால் சங்காரகாலத்தில் அசுத்தமாயையில் இருக்கவேணும் என்றறிக.

இனிக்கன்மமாவது, மனோவாக்குக்காயங்களாற்பண்ணப்படுகையால், கன்மமென்றும். பண்ணினகன்மம்நசித்துப்பலமுண்டாக்குமட்டும்புவனத்திலும், மருத்தெண்ணெய்

வாதனைப்போலப்புத்தியிலும் கண்ணுக்குக் காணப்படா திருக்கையால் அதிட்டம் என்றும், எல்லாவற்றையுந்தரிக்கையால் தாரகம் என்றும், புசிக்கப்படுகையாற் போக்கியம் என்றுஞ்சொல்லப்படுவதாய், அத்தியாத்மிகம் முதலான துக்கத்திரயங்களுக்குக் காரணமாய், ஆத்மதன்மமும் மாயாகாரியங்களுங் கூடினவிடத்திலே உண்டாகையால், தன்மாதன்மசொரூபமாய், பிரளயத்திலே பக்குவப்படுவதாய், சிருட்டிகாலத்திலேதேகாதிகளுக்கு ஏதுவாய், சங்காரகாலத்திலே மாயையிலே இருப்பதாய், புசித்தாலொழியத் தொலையாம லிருப்பதேயாம்.

இது காயிகம், வாசிகம், மானதம், என்றுமூன்றுபேதப்படும். இதில் காயிகமாவது தேவதையைப் பூசித்தல், ஒருத்தனை அடித்தல் முதலான புண்ணிய பாவங்களாம். வாசிகமாவது, தேவதையைத்தோத்திரித்தல், ஒருத்தனைத்தூஷித்தல், முதலான புண்ணியபாவங்களாம். மானதமாவது, தேவதையைத்தியானம்பண்ணுதல், பிறர் உடைமையை எடுத்துக்கொள்ள வேணுமென்று சிந்தித்தல் முதலான புண்ணிய பாவங்களாம். இந்தக்கன்மம சாதி, ஆயுள், போகங்களைக்கலந்தே பண்ணுவிக்கும் தொழிந்து ஒருவர்க்காயினும், நல்ல ஆயுளும் நல்லபோகமும் நல்ல சாதியுமாகப்பண்ணாது. புண்ணியத்தினாலே பாவமும் பாவத்தினாலே புண்ணியமும் அழியாது. பிராயச்சித்தம்பண்ணினாற் புசியாமற்போய் ஒழியும், அல்லது புசித்தாலோ

ழியத்தொலையாது புசிக்குமிடத்தில் இதாகிதங்களால் மேலைக்குக்கட்டுப்படுவதுமாம், மனோவாக்குக்காயங்களால் உண்டாகையாலும், அனுபவித்துத் தொலையப் படுகையாலும் நாசத்தை உடையது தொன்று தொட்டு வருகையால் ஆற்றொழுக்குப்போல பிரவாகாநாதியாம். இந்தத் தன்மாதன்ம ரூபமானகன்மம், தனக்கு மூலகாரணமான ஆணவமாயைகளைப் போல, நித்தியமாய்ச் சகசமா யிருக்கும்.

இப்படிக்கன்மம் உண்டென்பதற்குப் பிரமாணம்:— இரண்டுபேர் ஒத்தநிலத்திலே கோளாறு சரியாகப்பயிரிட்டிருக்கையில், ஒருத்தனுக்கு விளைகிறதும், மற்றொருவனுக்குவிளையாதே போகிறதும் பிரத்தியட்சத்திற் காண்கிறோம். இதில்யாதொன்றுகாரணமோ அதுவேகன்மம். அதுவல்லாமலும் ஒருவன் சுவர்க்கத்திலே சுகத்தை அனுபவிக்கிறான், மற்றொருவன் நரகத்திலே துக்கத்தை அனுபவிக்கிறான், இதில் யாதொன்று காரணமோ அது கன்மம் எனவறிக.

பாசலட்சண முற்றிற்று.

சித்தாந்த தத்துவலக்ஷணம் முற்றிற்று.

மெய்கண்டதேவர் திருவடிவாழ்க.

திருச்சிற்றம்பலம்.

நிரஞ்சனவிலாசம் பிரஸ், சென்னை-சூளை.

உ

விஷய அட்டவணை.